

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Compareixença

de Jordi Pujol i Ferrusola (tram. 357-00839/10)

El president

Bona tarda a totes i a tots i reprenem la sessió amb el tercer i darrer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Jordi Pujol i Ferrusola.

I els faig avinent que ara ho comentàvem, el format de la compareixença, i el senyor Pujol Ferrusola ha expressat la seva voluntat de respondre a tots els grups al final de cada intervenció de cada bloc, amb una mena de reflexió sobre el que digui cada grup.

No sé si vol fer ús d'una primera paraula senyor... Doncs, aleshores, seria el torn, en primer lloc, de l'il·lustre diputat Oriol Amorós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pujol, per comparèixer en aquesta comissió. Si em permet, vostè es pot acollir, òbviament, al dret a no declarar, però la metodologia de treball de la comissió li correspon a la comissió; per tant, jo li faré preguntes i si vostè vol contestar les contesta i si vol, doncs, s'acull al dret a no contestar. Però crec que avui a vostè el citem a aquesta comissió com a testimoni i, per tant, és per aquest motiu que el mètode de treball és de pregunta resposta, com sol ser, per altra banda, a les comissions d'investigació d'arreu del món.

En primer lloc, hi ha una qüestió que és central en aquesta comissió que és l'origen de la deixa o dels fons que vostès tenen dipositats a Andorra. D'aquests fons hem sabut a través del que s'ha filtrat de la declaració del seu pare davant del jutjat que vostè és responsable de la seva gestió des de l'any 90. I, en canvi, no tenim documentat cap element que expliqui ni el seu origen ni si ve d'una herència, més enllà de la declaració del seu pare. I el que li vull preguntar és si vostè abans de l'any 90 tenia coneixement de la gestió d'aquest fons.

(Pausa.)

Entenc que no vol contestar.

Jordi Pujol i Ferrusola

Ho contestaré al final.

Oriol Amorós i March

Contestarà al final. Doncs, una altra pregunta és: quina quantitat hi havia en aquest fons l'any 90 quan vostè n'assumeix la gestió?

Una altra pregunta és: en quins països ha estat dipositat aquest fons? Ha estat només a Andorra, també va estar a Suïssa? I quins han estat els moviments i l'evolució d'aquest fons i què expliquen els moviments i l'evolució d'aquest fons?

Hi ha hagut una altra qüestió, que si l'origen d'aquests fons ha estat una deixa del seu avi. El senyor Cabana ens va dir en aquesta comissió que no li constava i que també va expressar la profunda relació que tenia amb el seu avi, el senyor Cabana, i que, per tant, li feia molt estrany que hi hagués hagut una deixa sense que ell en tingués coneixement.

Una altra qüestió que li hem de demanar, senyor Pujol, és sobre els moviments d'aquest fons i les seves operacions en paradisos fiscals: és cert que vostè opera des de tretze països diferents? I si fa operacions habitualment des de paradisos fiscals, ha tingut alguna d'aquestes operacions relació amb el fons que vostès i els seus germans i la seva mare han tingut i que són objecte de la confessió?

Una demanda, perquè, aleshores, acabaríem la feina d'aquesta comissió molt ràpid i acabarien els maldecaps per a tots: faci com ha fet el senyor Trias, que ha demanat que s'aixequi el secret bancari pel que respecta a la seva persona. I vostès també podrien fer el mateix, tancaríem la comissió, vostès estarien més tranquils. I si realment poden defensar la seva innocència, doncs, tenen una via senzilla.

Per què no demanen..., i per tant, si no ho fan, és més, fan el contrari, si a més a més consideren que la publicació del diari *El Mundo* el 7 de juliol viola el secret bancari i vostès han interposat accions contra les rogatòries relacionades amb aquest fons defensant el seu dret al secret bancari, més aviat fan el contrari: en lloc de posar-hi llum, miren de tapar-se judicialment amb la impunitat..., amb el secret bancari tot el possible. Aleshores, tots els dubtes i la necessitat d'esclarir les coses, doncs, es mantenen i es fan grans.

Una altra pregunta, senyor Pujol, és referida al moviment de 2.435.000 euros que vostè fa el 4 d'agost, en què treu del Banc Privat Andorrà aquesta quantitat per anar a Anzuelos Soluciones S.A, societat mexicana. No sé si vostè era conscient quan feia aquesta operació, primer, u, si la va fer; dos, si quan feia aquest moviment era conscient que s'estava saltant la rogatòria, l'ordre de bloqueig que hi havia sobre els seus comptes a Andorra ja en aquell moment, ordenat, si no ho recordo malament, de finals de juliol, no?

Li voldria preguntar per què fa aquest moviment, si és que el fa; quina relació té amb aquesta entitat, i a què es dedicava.

Avui també, justament avui, s'ha publicat també que el senyor Sánchez Carreté, que ha estat assessor fiscal del seu pare durant molts anys –no sé si també de vostè i no sé si també d'aquests fons que ha compartit amb els seus germans–, doncs, és un dels que surt a la llista Falciani i és una de les persones que té comptes oberts a l'HSBC, el banc suís, no?

Sobre la seva relació amb el senyor Sánchez Carreté, li volia preguntar si és veritat que a inicis de juliol vostès tenen una reunió en què quan apareix aquesta informació a *El Mundo* decideixen quina estratègia de defensa a seguir. I sobre aquesta qüestió li vull fer una pregunta de caràcter polític: si aquesta reunió va existir, en les discussions que vostès varen tenir... –òbviament, s'han publicat coses, no sé quines d'elles són certes i quines no, per això l'hem cridat a vostè avui a testimoniar–, però em pregunto si va ser element de debat, si va ser element de judici l'impacte que podien fer sobre la carrera política o la visió de la carrera política de l'expresident Jordi Pujol i Soley, i si això els va influir en algun moment en la seva decisió.

També li vull demanar si són certs els testimoniatges que s'han publicat, no són coses que es diuen, sinó que s'han publicat per part de periodistes que utilitzen fonts i escriuen coses després de parlar amb fonts. Com el senyor Lluís Foix, per exemple, que diu que el seu pare li va dir que vostè era el que en sabia més i feia més ràpid i més bé en l'ofici de cobrar comissions, i que li ho va reconèixer. Vostè ha cobrat comissions de feines fetes per la Generalitat, com diu el senyor Foix que el seu pare li va explicar a mitjans dels noranta?

Vostè en aquests moments està imputat en una causa a l'Audiència Nacional per la declaració de la senyora Victoria Álvarez, declaració, per cert, que el Grup Popular coneixia o la presidenta del Grup Popular coneixia de molt abans que s'obris aquesta causa, i que si vostè surt condemnat, doncs, no sé si la senyora Sánchez-Camacho haurà estat encobridora del seu delictes. Això, en tot cas, veurem com acaba el seu judici.

I en la seva declaració, que, com vostè sap, també s'ha fet pública, li diu que vostè movia motxilles amb bitllets de cinc-cents euros i per una quantitat que ella estima no sé com, *grosso modo*, al voltant de 400.000 euros en diferents viatges a Andorra que es repetien amb una operativa constant. És això cert? Amb quina operativa es feien aquests viatges?

Vull saber també, voldríem saber també si havien pensat mai des de l'any 90... Vol contestar alguna cosa, senyor Pujol? (*Pausa.*) Al final? Com vostè vulgui, si canvia de parer, serà benvingut el canvi de parer.

Li volíem demanar també per les activitats de les seves empreses, no? Hem vist publicat i hem vist també en els procediments judicials que s'han filtrat... Perdó?

El president

Preguntava pel temps, que ja havia acabat, però ja li he dit que en aquesta comissió o almenys aquesta Presidència sempre ha sigut molt generós en l'ús del temps. Han passat els cinc minuts.

Oriol Amorós i March

Acabo, senyor president. En aquesta comissió també hem pogut analitzar documentació en la qual vostè és propietari de tot un seguit d'empreses, les quals ens agradaria saber a què es dediquen, perquè hem vist, doncs, notícies de quantitats de facturació enormes i al mateix temps aquestes empreses totes elles diuen que només tenen una persona i no se'ls coneix l'activitat ordinària. Ens agradaria que ens expliqués l'activitat de les empreses d'Iniciatives, Marketing i Inversions, Inter Rosario Port Services, Project Marketing Cat, Active Translations, Iberoamericana de Business and Marketing i Irigem, d'aquestes i quina és la seva activitat professional, com aconseguix vostè moure aquestes fortunes, com acredita vostè, per exemple, el seu enriquiment, que ha estat expressat també en

aquesta comissió, per exemple, en forma de cotxes de luxe. I si és cert que vostè opera des de paradisos fiscals.

El president

Gràcies, senyor Amorós. Ara sí, senyor Pujol, és el seu torn.

Jordi Pujol i Ferrusola

Senyor diputat, aniré saltant i si em deixo alguna cosa, a la segona volta ja tindrem oportunitat de tornar-hi.

Primer, el tema de la deixa: la deixa, com ja s'ha dit, són unes divises que el meu avi en el seu moment, doncs, va produir amb la seva feina, que mai han estat a Espanya i que mai han entrat a Espanya.

El 1980 el volum de diner era uns 140 milions de pessetes. I jo mai n'he sabut re de com es van administrar aquells diners fins al moment en què a mi em diuen que me'n faci càrrec, que això és sobre els anys noranta, i que m'ho diu personalment el senyor Joaquim Pujol i Figa.

Vostè em demana el tema d'un escrit, evidentment, pel mateix component de la deixa no hi ha escrit oficial, hi ha una carta als meus pares, concretament a la meva mare per part del meu avi, en què expressa la seva preocupació –això també s'ha repetit– per l'orientació professional que el meu pare està agafant amb la política.

El meu avi havia sigut una persona que no havia cregut mai en el que s'estava fent a Catalunya, no perquè no cregués en Catalunya, sinó perquè li preocupava l'actitud d'Espanya. Ell havia viscut la guerra i sabia el que volia dir. I per tant, va ser molt prudent i en cap moment va tenir la confiança que això pogués arribar al que molts volem que arribi. I sí que va ser conscient que si en algun moment s'hi podia arribar, com sembla el cas ara, moltes coses passarien per poder-ho assolir, i un dels grans perjudicats d'aquestes agressions que poguessin existir serien els líders que en aquell moment estiguessin dirigint el país, i en aquell cas era el meu pare. Ja no en el moment del 80, sinó d'abans, per la seva implicació que tenia en tot.

Com molts de vostès deuen saber, l'instrument Banca Catalana en cap moment ha representat un instrument per fer diners per a nosaltres mateixos com a família,

sinó que ha sigut un instrument per fer i per construir país. I a partir d'aquell moment el meu pare fa uns gran dispendis de diners per construir instruments de país i eines de país.

A partir del 90 jo em faig càrrec d'aquesta deixa. I no els explicaré re, no els diré re d'aquest tema perquè jo he estat convocat, he estat demanat de comparèixer el dia 26 de març al jutjat número 31 i és allà on toca –ho sento, senyor Amorós– explicar les primícies, per dir-ho així. O sigui que aquest és un tema que de moment no els podré detallar. En el cas que després que tot es faci públic, perquè tot es fa públic a través del jutjat, per sort o per desgràcia, si haig de tornar a venir, doncs, tornaré a venir.

Vostè m'ha comentat això del meu oncle. Jo tenia amb el meu avi una relació molt especial, una mica una relació que el meu pare no va tenir amb ell com a pare i que segurament jo amb el meu pare tampoc vaig tenir com a pare. Llavors, amb el meu avi fèiem unes excursions per dintre de la ciutat... molt, molt sovint, i consistia a anar sopar, passejar i anar a sopar en algun lloc que havia representat alguna cosa important per al meu avi quan era més jove. I des d'aquesta perspectiva, ell m'explicava com era la vida de la ciutat, doncs, durant la guerra, després de la guerra, i m'explicava els fets econòmics, la gent, qui era qui, etcètera. I sempre m'insistia en el tema de la política i el mal que ens podia arribar a portar la política a la família. Però sempre em deia que no em preocupés, perquè ell em tenia assegurat el fet que ens deixaria alguns diners perquè estiguéssim tranquils.

Mai pensava en el seu fill, perquè del seu fill no en volia saber re. Sempre pensava en la mare, i en els meus germans i en mi mateix. I jo m'atrevia a preguntar-li i li deia: «I la tia Maria, què?» I em deia: «La tia Maria és el meu problema, tu preocupa't del teu problema.» I la conversa sempre va ser en aquests termes. O sigui, mai vaig poder arribar a saber si la tenia Maria la va respectar, la va cuidar o no la va cuidar. Jo crec que sí perquè el meu avi era molt respectuós i estimava molt la seva filla.

Bé, el tema dels paradisos fiscals que vostè ha comentat. Jo no he actuat des de paradisos fiscals mai. I el mite –aquest és un dels mites, i espero que avui els anirem traient tots sobre la taula–, el mite els paradisos fiscals, doncs, simplement és els moviments que un banc, com el BBVA des de Barcelona, l'oficina del carrer Diagonal/Casanova, que és on jo tinc fins ara els comptes –que, per cert, el banc

ara m'ha dit que canviï de banda, m'ha tret, sense motiu, i sense firma per part de ningú, m'han fotut fora del banc—, doncs aquest banc és el que ha fet és el que ha fet els moviments en els paradisos fiscals. Això, no..., quan vaig a un banc, i suposo que vostès, en general, el 99 per cent de la gent que té uns estalvis, siguin grans o petits, i els decideix posar en preferents o en altre tipus de productes bancaris que el banc t'ofereix, no preguntes a on estan dipositats aquests productes en última instància. Això no vol dir que sigui legal. Perquè, evidentment, el Banc d'Espanya, l'autoritat financera corresponent permet que tu puguis vendre aquests productes a la clientela. Per tant, jo no he operat mai des de paradisos fiscals.

Secret bancari. Referent al secret bancari hi ha dues parts. Una és, primer, que el dia 26 he de comparèixer, per tant, allà segur que em preguntaran coses referents a aquest tema, perquè és l'època en què vostès es concentren. I segon, jo estic seguint instruccions dels meus advocats per tal de fer el que estem fent. El dia 23 del 6, vostè em diu que jo faig uns enviaments de diner, Anzuelos. Són..., elimino un crèdit que tenia amb una empresa mexicana, d'un íntim amic meu, que m'havia fet. I no..., bé, no voldria entrar ara en discussió de si la rogatòria existeix o no existeix, però jo diria que una cosa és presentar la rogatòria, i l'altra és que la rogatòria tingui efecte. Si està presentada, jo puc fer el que vulgui perquè a mi no m'han congelat els comptes, fins que la batlle Moreno diu que s'han de congelar els comptes. Els comptes, no és que jo tingui comptes a tots els bancs, és que si jo hagués anat a un país o haguessin fet la rogatòria a un país que hagués tingut mil bancs, la rogatòria, si hagués sortit positiva, haguessin hagut de congelar els comptes que jo hagués tingut, no als mil bancs, no, que els mil bancs han de mirar si jo tinc compte en el seu banc, i per tant demanen a tots els bancs que congelin tots els comptes. Potser només en tinc en un banc, i en aquell banc potser en tinc deu. Però, aquest és el tema, i no hi aprofundiré més perquè crec que això ja és part d'allò del dia 26.

El Joan Anton. El Joan Anton és un íntim amic des de fa molts anys. Fiscalista meu de tota la vida, fiscalista del meu pare tota la vida, i d'alguns dels meus germans. El Joan Anton, en el mateix article que suposo que vostè ha llegit, també diu que ell ho va regularitzar i ho va explicar a hisenda. Per què ell tenia el compte a HSBC, li ho ha de demanar a ell, jo no ho sé, però llegint l'article, com vostè deu haver llegit,

diu que ell mateix ja ho va explicar a hisenda i va donar tota la informació corresponent a hisenda. El senyor Joan Anton és fiscalista meu, no és advocat meu. Jo em reuneixo amb els advocats quan hem de decidir coses de llei. En aquest cas, quan jo vaig fer la reunió que vostè diu, ho vam decidir amb els advocats, no amb el fiscalista.

Perdoni si en algun cas no sóc precís amb la resposta, suposo que tindrem temps després.

El jutge Ruz ha fet vuit autes contra mi. I en els vuit només parla de delictes fiscals i de blanqueig de capitals. En cap moment es parla de corrupció –en cap moment. El trenta-u, exactament el mateix. És més, totes les peticions que han arribat per part de la part –perdoni, jo no tinc la terminologia ni parlamentària ni de llei–, però totes les parts que han acusat, alguns d'ells estan aquí, com a representants polítics, a nivell del partit, la jutge no les ha admeses, i ella només parla, també, de delictes fiscals i de blanqueig de capitals. I jo el dia 26 aniré a la compareixença i li contestaré tot el que li hagi de contestar.

La senyora Álvarez. La senyora Álvarez ha estat amb mi a Andorra tres vegades, com li vaig dir al jutge Ruz, que, per cert, vostès tenen penjada a la web, a la xarxa, la declaració meua de cent quaranta-tres pàgines, que la porto aquí si la volen veure, i si algú la vol consultar, que va estar cinc hores. I aquí vaig explicar-ho molt clarament. Jo vaig anar amb aquesta senyora tres vegades a Andorra. Una ens vam quedar a dormir, les altres dues era pujada i baixada. O sigui que de periodicitat de pujar i baixar diners, mentida. Baixar diners amb ella aquell dia, mentida.

Què més? Comissions. No he cobrat mai comissions de ningú que hagi treballat amb l'Administració pública. Mentida. I el tema del comunicat, si em permet, li contestaria més tard, perquè segur que hi haurà algun altre grup, també a les altres preguntes també, però el tema del comunicat, que em voldria estendre una mica més, i preferiria que si hi ha algun altre grup que ho fes, doncs aprofitar l'avinentsa per fer-ho conjuntament.

(Pausa.)

El president

Després, senyor Amorós. Volia comentar-los abans que en la prèvia sobre aquest format, abans de...

Jordi Pujol Ferrusola

Perdoni, perdoni...

El president

Senyor Pujol?

(Veus de fons.)

Jordi Pujol Ferrusola

Em parlava de les empreses. A veure, a la declaració del jutge Ruz estan explicades totes fil per randa. Si vol, les hi explico totes fil per randa una altra vegada, eh? Ara, hi ha empreses que no són meves. Per exemple, seria tan amable d'anar-me'n dient una per una, i jo li diré les que són meves i les que no són meves?

Oriol Amorós i March

Iniciatives, Màrqueting i Inversions.

Jordi Pujol Ferrusola

Aquesta és meva. Avui és meva cent per cent, i en un moment determinat havia sigut entre la meva dona..., 50 per cent de cada un.

Oriol Amorós i March

Inter Rosario Port Service?

Jordi Pujol Ferrusola

També. Però amb una composició diferent, 70 a 30.

Oriol Amorós i March

I ens explica a què es dediquen, també?

Jordi Pujol Ferrusola

Sí, ja li ho explicaré.

Oriol Amorós i March

Project Marketing.

Jordi Pujol Ferrusola

Project Marketing, també.

Oriol Amorós i March

Active Translations.

Jordi Pujol Ferrusola

També.

Oriol Amorós i March

Iberoamericana de Business and Marketing? I Irigem.

Jordi Pujol Ferrusola

Irigem és de la meva dona, o sigui que no hi tinc res a veure. Des del moment que ens separem i fem una repartició de béns. Nosaltres estem separats davant de notari, no davant del jutge. Davant del notari, ella, totes les seves..., els diners o el que acordem que sigui per a ella, s'ho posa tot a Irigem. I jo em quedo totes les altres empreses, en les que ella era sòcia en part, i jo em quedo les societats. I Irigem és de la Mercè i les altres són meves, eh? Aleshores, en els temps, cada una es va constituint d'una manera diferent, però bàsicament totes tenen, excepte una..., excepte dues, al principi..., una permanentment i una altra al principi, tenen un únic objectiu, que és el de la dinamització econòmica. El que passa que les àrees d'actuació són diferents. En algunes actuo sobre temes que estan a l'estranger, i a altres actuo sobre temes que poden estar a la Península Ibèrica.

Aleshores, Inter Rosario Port Service és una societat... –i repeteixo que això ho té a la declaració que vaig fer davant del jutge Ruz el dia 15 de setembre passat. Inter Rosario Port Service és una societat en què jo tinc el 70 per cent, i la Mercè tenia el 30 per cent, per què? Perquè ella, en el negoci que s'havia de dedicar aquesta societat, no hi creia. No només no creia en el negoci sinó que no creia en les persones que en podien formar part amb nosaltres, amb l'equip. Aquesta societat nosaltres la comprem el 7 de setembre del 2007. I la comprem a un senyor, que després és soci nostre, que es diu Gustavo..., perdó: Guillermo Salazar. Que ell, a la vegada, l'ha comprada a uns empresaris tarragonins, que són els que formaven, conjuntament amb el senyor Guillermo Salazar el cent per cent de Terminal Puerto de Rosario, que era l'empresa que tenia la concessió del port de Rosario a

Rosario. L'entitat portuària, el que aquí seria l'entitat portuària de Barcelona, l'autoritat portuària allà es diu ENAPRO, Ente Nacional..., no-sé-què. Que depèn del Govern de Santa Fe, no depèn del Govern de la República, de Buenos Aires. Aquest ens és el que fa una adjudicació, un concurs, molt abans que jo aparegués en escena, el 2002 –16 del 10 del 2002–, fa una concessió a una societat que es diu Puerto Rosario on hi ha els socis tarragonins i aquest soci local. Aquesta concessió ve d'abans, que hi havia un altre estranger, que és el que havia intentat fer tirar endavant el port, que són uns filipins, però la relació entre els filipins i els argentins no va anar endavant. Llavors, van decidir canviar el soci estranger, que és el que portava la tecnologia de la gestió. I van canviar els filipins pels tarragonins.

Com arriben els tarragonins a Rosario? Els tarragonins arriben a Rosario perquè el senyor Lluís Badia, en aquell moment president del port de Tarragona, des de mitjan del 96 fins a febrer del 2004, era el president del port de Tarragona. Fa una associació de germandat amb el port de Rosario, que en aquell moment deixa de ser agermanat amb el port de Barcelona. Deixen el port de Barcelona i el Lluís es cola i fa l'associació amb el port de Rosario. És una associació per intentar-se intercanviar mercaderia, intentar doncs que els vaixells que surten de Rosario amb llima, amb llimones o amb cotó, productes agrícoles bàsicament, doncs en lloc d'anar a Barcelona vagin a Tarragona. I si hi han vaixells que han d'anar de Tarragona, o d'Europa cap a Amèrica, o sobretot Amèrica, a Argentina, que aquests vaixells en lloc de parar-se a Buenos Aires o parar-se a Brasil, es parin a Rosario. Aquí hi ha un altre mite –hi ha un altre mite que voldria també esmentar–, que és el tema dels *luigis*. A la famosa gravació de la Camarga, doncs, en un moment determinat, la senyora Victòria diu a la senyora Camacho que jo parlava amb uns *luigis*. I aleshores la senyora Camacho, que s'atreveix a dir que inclús van fer revisar el meu despatx i tot això, doncs sí, sí, que sabia de la connexió que hi havia entre jo i el senyor Luigi Garcia, i amb el tema de Pretòria. Miri, el senyor Luigi Garcia jo no el conec. Prètoria no tinc res a veure, i els meus *luigis* es diuen Lluís Badia i Lluís Delso. Que jo, simpàticament, o carinyosament, alguna vegada quan he parlat per telèfon amb ells els he dit *Luigi, Luigi, Luigi*. I ja està. Aquest és un altre mite que em permeto aquí mencionar.

Aleshores, nosaltres, en un moment determinat, el Lluís em diu: «Jordi, has de venir a veure aquest port, que jo hi he estat ara, els tarragonins hi entraran, jo crec que té un gran potencial econòmic.» I aleshores jo, pagant jo, me'n vaig un dia a Rosario a conèixer el Port de Rosario, sempre a través dels argentins, o sigui, jo amb prou feines vaig arribar a entrar en contacte amb els tarragonins. Jo durant un temps estic com assessor extern del port fins que al final decideixo entrar quan se'm planteja l'oportunitat per desavinences amb l'Inter Rosario Port Services, que eren els tarragonins, aleshores jo decideixo comprar-la. No els hi compro a ells directament, la compro a través del Guillermo Salazar, que és qui els hi compra a ells. Aleshores jo la compro i a partir d'un moment jo passo a ser soci del Port de Rosario a través d'aquesta companyia que es diu Inter Rosario Port Services.

Bé, això seria una...

Oriol Amorós i March

Disculpi, senyor Pujol Ferrusola...

Jordi Pujol i Ferrusola

Em pot anar interrompent per preguntar o això ho fan al final?

El president

Estem en una complicació...

Oriol Amorós i March

Bé...

El president

...s'ha establert un diàleg amb les empreses...

Jordi Pujol i Ferrusola

I què?

Oriol Amorós i March

Bé, quan vostè vol em demana, en canvi quan jo...

Jordi Pujol i Ferrusola

Bé, jo li demano perquè...

Oriol Amorós i March

Jo li vull subratllar una cosa perquè vostès acaba de dir

Jordi Pujol i Ferrusola

Jo contesto totes les preguntes, eh?

Oriol Amorós i March

Vostè és lliure de contestar el que cregui...

Jordi Pujol i Ferrusola

No, no, jo sóc lliure, però, clar, li vull contestar...

Oriol Amorós i March

...jo tinc l'obligació de fer-li preguntes... Que vostè és lliure de contestar o no, jo tinc l'obligació de fer-li preguntes.

Jordi Pujol i Ferrusola

Jo estic contestant-li i quan hi ha una pregunta que no m'ha quedat clara jo li demano que me l'aclareixi, que és el que li he demanat. Vostè m'ha aclarit amb les societats, ara què vol aprofundir en cada una de les societats?

Oriol Amorós i March

No, el que passa és que ha fet una explicació que em sembla rellevant, és a dir, vostè acaba d'explicar com una decisió pública vostè va ficar-s'hi com intermediari privat i, francament, no sé si quan vostè intervé al Port de Rosario i el Port de Rosario arriba a uns acords amb el Port de Tarragona on hi ha una Autoritat Pública, on aquesta Autoritat Pública és sòcia amb vostè, no se si això es pot considerar tracte de favor?

Jordi Pujol i Ferrusola

No, no era soci meu. L'agermanament entre el Port de Rosario i el Port de Tarragona es produeix molt abans que jo entri, jo entro el 2007, i el senyor Mas va al Port de Rosario molt abans del 2007.

Oriol Amorós i March

Vostè ens ha explicat que se'n va a Rosario i entra a treballar a Rosario perquè li ho diu una persona que és president del Port de Tarragona?

Jordi Pujol i Ferrusola

El Lluís m'aconsella que vagi a veure allò perquè creu que és un bon negoci tenir relació amb el Port de Rosario, prou. La decisió d'entrar com a soci o no al Port de Rosario és meva, el Lluís no té res a veure, i abans que jo hi han els tarragonins.

Oriol Amorós i March

I aleshores vostè quan hi entra, quan es produeix l'acord entre Rosario i Tarragona?

Jordi Pujol i Ferrusola

El 2002.

Oriol Amorós i March

I vostè hi entra després?

Jordi Pujol i Ferrusola

Jo hi entro el 2007.

Oriol Amorós i March

Amb recomanació del president del Port de Tarragona.

Jordi Pujol i Ferrusola

No, no la recomanació és meva mateixa, jo sóc el que decideixo entrar. El Lluís m'aconsella que vagi a veure-ho.

Oriol Amorós i March

D'acord. Fa una estona que vostè ens acaba de dir que li havien recomanat.

Jordi Pujol i Ferrusola

La recomanació o dir que hi vagi no crec que sigui... Perdoni, ja li he dit que jo tinc un tipus de llenguatge diferent, perdoni, però aleshores em veuré obligat a contestar d'una manera molt diferent, que potser tampoc li agradarà, seré molt més parc i molt més pruent en el que digui. Aquí estem per dir la veritat tant vostès preguntant com jo contestant.

El president

Bé, no sé si vol continuar [#] per recuperar el fil que d'empresa a empresa

Jordi Pujol i Ferrusola

Bé, aleshores arriba un moment a Port de Rosario, al Port de Rosario hi ha problemes de gestió, no funciona bé, hi ha una desconfiança entre els dos socis mexicans, entre ells mateixos hi ha un problema de participacions, un té el 60 per cent, l'altre té el 10 per cent, per tant, entre els dos tenen el 70, jo tinc el 30 per cent, jo tinc una societat a part i ells altres. Hi ha un moment, doncs, que entrem en concurs de creditors, que això és el 2009, el 20 del 7 del 2009, hi ha una resolució judicial el 7 de l'11 del 2009 que permet l'entrada d'un grup molt potent argentí, que es diu Vicentín, aquest grup argentí vol tirar endavant el port, creu que és interessant per ells tirar endavant el port encara que sigui un negoci molt secundari respecte tot el que estan arribant a fer, i obliguen a una ampliació de capital als socis per poder seguir.

Nosaltres, jo i la Mercè, decidim anar a l'ampliació de capital, fem l'ampliació de capital, el Vicentín aconsegueix parar la sangonera que representa el port i estabilitzar-lo i a la vegada ens busca ell, ell ens busca un client, un client potencial per substituir-nos a nosaltres ja que nosaltres, des del seu punt de vista, no els aportem el que ells volen, que és desenvolupar d'una manera potent tot el món dels containers. Nosaltres, evidentment, no en sabem, i busquen un soci molt important i molt potent a l'àrea, però que a la vegada ho és al món, que es diu Ultramar, que és una empresa de Xile, i aquests són els que entren però Vicentín ens compra a nosaltres i Vicentín és el que revén les nostres accions a Ultramar. D'acord? El 2012 nosaltres oferim aquest 30 per cent a Vicentín i el 2012, que es retarda a 2013, comencem a tenir els pagaments de la venda fins, suposo, 2017/2018 que acabarem de rebre els últims pagaments. Això seria una de les empreses.

IMISA. IMISA és una empresa que apareix el 95 i és una transformació d'una societat prèvia que fem el 94 que es diu, que és un altre mite, que es diu Natural Stone Marketing Centre. Aquesta societat Natural Stone Marketing Centre es dedica al tema de la pedra, del marbre per a l'arquitectura, aquesta és la famosa empresa que molta gent ha volgut dir que havia sigut la que havia fet el terra de l'Aeroport de Barcelona, i això no és cert. El terra es va fer el 91, i jo entro en aquest sector el 94. Jo no tinc res a veure en la posada de la pedra de l'Aeroport de Barcelona, però sí que el soci meu, un dels socis meus a Natural Stone Marketing Centre, és el senyor que va posar la pedra a l'Aeroport de Barcelona, i

aquest senyor, que es diu Salgado, la va posar en una empresa que es diu Natural Stone International SL.

Quan ens associem considerem que és important mantenir el concepte Natural Stone perquè opinem que és un punt de màrqueting per anar als arquitectes i poder dir que aquesta empresa, amb un altre socis, amb un sol soci, havia fet altres instal·lacions, com la referència, per dir-ho així, no?, però que, evidentment, no tenien cap relació, simplement mantenim els noms, el Natural Stone el mantenim igual. Nosaltres fem una terminació diferent de la que tenia ell, però, repeteixo, per eliminar aquest mite d'una vegada, que jo no tinc res a veure ni directament ni indirectament, ni a través de la Generalitat, ni a través de l'Estat que jo vaig intervenir en la col·locació del parterre o del terra de l'Aeroport de Barcelona que avui en diuen terminat C, o B, no?, la vella.

Aleshores, en aquesta societat som uns socis i desenvolupem el tema de crear, de buscar pedra per fer temes arquitectònics, i Espanya en aquest moment està en crisi, i gràcies als contactes que té el Gómez[#] Salgado i que jo mateix tinc, ens concentrem en mercats com pot ser Kuwait, Dubai, Alemanya, Honk Kong o Singapur. Té una vida efímera perquè ens adonem ràpidament que els productes que nosaltres oferim són productes des d'un punt de vista de la moda caducats, si es pot dir així, i tenim un problema de preu, no som competitius. Contra qui? Contra productes de Sud-Amèrica, sobretot, i d'Indonèsia, Brasil i Indonèsia, i també productes d'altíssima qualitat que aquí no n'hi ha, ni en tota la península no existeixen i a Catalunya menys, d'Itàlia. I aquesta empresa jo trec els socis i me la quedo jo sol el 95 i la transformo en IMISA, de la qual la Mercè passa a ser, la meva dona passa a ser administradora, el 13 del 7 del 95, fins el 21 del 3 del 14, en què me la quedo jo tota, que és quan produïm la separació entre ella i jo a nivell de notari. I després és quan ella fa la societat que li he dit que no era meva, que és Irigem, que em sembla que es diu Irigem 2012 SL, o Irigem 2012, SA, no sé.

Lavors, a què destino IMISA? IMISA, després de l'experiència que he tingut professional en què he estat assalariat, que també tot això està en les declaracions davant del jutge Ruz, de Tipel, de Terasaki, de Figueras, de Fark[#] i del bagatge que he pogut agafar com assalariat m'adono que el concepte que els he dit al principi de tot de dinamitzador econòmic és el concepte que realment a mi m'estimula, no?, i aquesta empresa la dedico a tot el que sigui exterior. Si vostès

van veient veuran que la meua activitat empresarial des de ben bé l'inici, inclús quan sóc empleat, va dirigida sempre a l'exterior, molt poques coses aquí, i en veuran algunes que sortiran, sí, però el 90 per cent de la meua activitat empresarial es basa al món, a fora.

Jo aquí avui vist en perspectiva veig que he comès un error o que podrien pensar que hauria comès un error, error que també ho veus amb perspectiva de molta gent que, jo en aquest cas no perquè no havia estat mai a l'Administració Pública, o no hi he estat mai, jo hauria d'haver muntat un despatx amb més gent, amb advocats, amb economistes i hagués pogut fer exactament el mateix, segurament més coses, perquè hi hauria més capacitat, però segurament l'acusació o el «diuen, diuen», allò que dèiem abans del primer interlocutor, no?, «diuen, diuen», del que s'ha dit de mi, doncs, moltes coses si jo hagués estat cobert amb un Price Waterhouse o amb un Garrigues, amb un d'aquests grans despatxos avui, doncs, no hi hauria aquest problema, eh? I nosaltres tenim molts exemples de gent que ha estat expolític, o ha estat exfiscal, o ha estat exjutge, o ha estat exinspector d'hisenda o ha estat exresponsable de la hisenda catalana i que s'han muntat uns despatxos amb més gent que estan fent negocis en el món privat, relacions amb el món clínic i que no tenen cap tipus d'interlocució per part de la justícia, ni de comissions d'investigació. Jo aquí crec que vaig cometre un error vist en perspectiva, però, per altre costat, vaig tenir els meus avantatges, que és que el fet d'estar sol et permet moure't i et permet tenir una agilitat que no tindries si estiguessis, doncs, encadenat, no encadenat, o fossis soci de vint-i-cinc «tios» per davant i vint-i-cinc «tios» per darrere.

Aleshores, el 96, que comença la meua singladura a Mèxic –tot això dins d'IMISA, eh?, senyor Amorós– hi ha un amic meu, un «madrilenyo», que està mort, que em planteja anar a Mèxic, una persona que té bones relacions a Mèxic, em planteja anar a Mèxic i faig un viatge de prospecció a Mèxic, faig uns contactes a Mèxic, i es fan algunes operacions a Mèxic. Allà es tracta de temes d'agricultura, els porto a Almeria, els ensenyo tota l'explosió del tema d'Almeria, em plantegen el tema de la seguretat, el tema de presons, el tema de casinos, perquè en aquell moment es començava a aixecar el tema dels casinos a Mèxic, que en aquell moment, i fins ara, inclús no se'n diuen casinos a Mèxic sinó que se'n diuen bingos; tema de promoció immobiliària, temes de turisme, etcètera –tot això és una prospecció de la

que de moment només n'he tret vernissos, pinzellades—, temes de finançament, quan dic el 96 s'ha [#] el que diuen els mexicans «el gran potajo de salinas», que és que l'economia americana s'ha anat al desastre, eh?, i la gent que estava endeutada en dòlars ha tingut uns problemes, té uns problemes econòmics molt importants, i, per tant, hi ha un problema interessant de finançament, els bancs no funcionen, estan col·lapsats, tots entren en una espiral de fallida que després han estat rescatats per bancs europeus, bàsicament espanyols.

I aquí hi ha una segona o tercera, si em permet, no sé si m'equivoco ja, d'aquests mites que segurament alguns de vostès em trauran i em permeto el luxe de treure-li jo abans, que és el tema de com és que vostè és capaç de parlar de tantes coses especialitzades, de guanyar diners en tantes coses tan diferents? Bé, doncs, jo crec que m'assemblo bastant a vostès...

Sense voler parlar que tots som homes del Romanticisme... Perdoni, del Renaixement, la veritat és que de vostès també podria dir que són especialistes en moltes coses i, en canvi, ningú els posa en dubte.

I agafat alguns exemples —alguns exemples. Per exemple, tenim que a la primera comissió d'investigació de la primera legislatura, juliol del 1980, un dels membres — n'he agafat més, per no cansar-los només parlarem d'un—, el senyor Antonio Gutiérrez Díaz, difunt, [#] per tots, era pediatre, però, en canvi, estava a la comissió d'Ascó. Sabia alguna cosa d'energia nuclear? Sabia alguna cosa de manteniment de centrals nuclears? No. Algú li va fer un lleig? *(Veus de fons.)*

(Adreçant-se a Oriol Amorós i March.) Perdoni? És una altra cosa? *(Veus de fons.)* Ah, està fora de lloc. Doncs, segueixo amb el fora de lloc. *(Veus de fons.)* No, no m'hi poso amb ell, al contrari. Porta que hi ha molta gent que pot fer moltes coses i no té per què ser especialista en tot, perquè al final el senyor Gutiérrez Díaz quan tenia un problema què feia? Parlava amb tècnics, i els tècnics li solucionaven el problema.

Un altre exemple. La fallida d'Spanair. La fallida d'Spanair..., hi ha una senyora del Grup d'Esquerra Republicana, que el seu currículum..., que és una senyora que substitueix un substitut d'un substitut. És igual, ja no hi entro en això, eh? Aquesta senyora al seu currículum és..., llicenciada en Filologia Catalana a la Universitat de Barcelona, màster en Lingüística General. Això és tret de la pàgina web del

Parlament de Catalunya, eh? Màster en teoria gramatical per la Universitat Autònoma de Barcelona, ha participat en grans..., etcètera. Quan jo miro aquí la dedicació del temps no em posen ni parcial ni exclusiva. Per què? Perquè, a més a més, és una regidora de l'Ajuntament de Barcelona, no?

Aleshores jo penso: home, hi entén alguna cosa d'Español? Però està aquí, representa el poble de Catalunya, tots li fem confiança. I no passa re, i ningú l'ha posat en dubte.

Però aquí n'hi han més. I aquí hi ha un senyor, per exemple, que es diu Benet Maimí, que és de Convergència i Unió..., però aquest senyor podríem dir que sí que és mica especialista del tema d'Español. Per què? Perquè resulta que si mires el seu currículum, que és l'únic que m'he limitat a fer, mirar currículums, doncs, treballa en el món del turisme, el màrqueting turístic, IESE, temes relacionats amb el turisme... Bé, potser sí que hi entén una mica.

Hi ha més gent, eh? El senyor Roca... Si agafem el senyor Roca, doncs, veurem que... I a tots ens els hem cregut. Però, a més a més, resulta que hi han comissions on hi han experts, però hi ha comissions que no hi ha experts. I a la d'Español, que encara no s'ha tancat, hi han experts que tinc entès que no hi ha volgut anar.

Però, vaja, ningú els posa en dubte a vostès que siguin capaços no només d'anar a una..., sinó que hi ha diputats que potser estan a cinc, a sis, a set o a vint-i-cinc comissions, i, a més a més, treballen en altres llocs. Aleshores dic: jo no sé com tenen temps. Però són especialistes? No, hi van i fan la feina.

Doncs, jo faig una mica el mateix, sap? Jo si tinc un problema d'especialització, agafo un tècnic i m'ajuda, eh? I el tècnic potser és o subcontractat o de l'empresa que ven o de l'empresa que compra el producte. Per exemple, energies renovables. Doncs, hi ha gent que vol comprar una instal·lació d'energies renovables i que sap el que vol. Jo el que haig de fer és posar en contacte les voluntats d'un senyor que vol vendre i d'un senyor que vol comprar o que vol invertir, per exemple.

Continuant amb l'especialització, i perdoni que m'allargui, però, clar, avui tenim una notícia importantíssima. Acciona fitxa l'exdiputada Laia Bonet per millorar la imatge de l'ATLL. Què té a veure això...? La senyora Laia Bonet és especialista en imatge

de l'ATLL? Perquè l'agafaran? Home, l'agafaran..., està clar perquè l'agafen. Per alguna cosa...

Oriol Amorós i March

Per què està clar, senyor Pujol Ferrusola? Per què està clar?

Jordi Pujol i Ferrusola

Per la seva bona relació amb l'Administració. De la mateixa manera que també els senyors d'Acciona han agafat el senyor Solana..., han incorporat el senyor Solana com a assessor d'assumptes exteriors. O és que no té importància això? El fet que el senyor Solana [#] i conegui tots els presidents...

Oriol Amorós i March

Ho diu per alguna relació de la senyora Bonet amb el Govern actual o amb algun Govern actual? Ho diu per això? Perquè em sembla que no...

Jordi Pujol i Ferrusola

No, amb el que sigui. Perquè té entrada a l'Administració, per això l'agafa Acciona. No perquè sigui una gran tècnica de l'aigua, perquè si mira el seu currículum veurà que no ho és, i la respecto perfectament.

El president

Bé, en tot cas, intercedeixo... Crec que la voluntat del seu argument es pot entendre, la intencionalitat, eh?, però no sé si és... Ho dic també perquè hi ha persones...

Oriol Amorós i March

No, el senyor Pujol i Ferrusola ens estava explicant la seva vida empresarial i s'ha desviat a desprestigiar...

El president

No, no, no, deixi'm acabar, senyor Amorós, perquè vaig a fer... Deixi'm acabar perquè...

Jordi Pujol i Ferrusola

No, jo no he desprestigiat ningú, només estic parlant que

El president

Un segon, si us plau, senyor Pujol Ferrusola.

És obvi que l'activitat mercantil és lliure i voluntària i l'adscripció a comissions d'investigació forma part de la representació de la sobirania popular. I efectivament, joestic a vint-i-nou comissions i no puc a d'altres. Però em sembla..., no sé si extemporani o no. Insisteixo que s'ha entès la voluntat de l'argument, però ho dic a efectes de l'operativa de la comissió.

S'ha entès la intencionalitat

Jordi Pujol i Ferrusola

Bé, jo li vaig contestant això de les empreses, però em van apareixent els mites, i m'ha de disculpar, però em sento obligat a contestar-li, perquè si no seguiran existint els mites.

Aleshores, en el tema de l'especialitat existeixen uns termes...

El president

Silenci, si us plau. Senyor Pujol Ferrusola.

Jordi Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies. En el termes de l'especialitat existeixen marcs comuns en els quals tothom o quasi tothom pot parlar. Els que hem estat formats d'una manera com els que estan formats d'una altra manera. Els advocats poden parlar d'especialitats, no tenen per què ser especialistes en coses però en poden parlar. Els metges, el mateix, dins del seu camp. I els economistes, el mateix.

I no crec que sigui de vexació dir-me que sóc capaç de guanyar-me la vida venent línies d'alta tensió, comprant o venent parcs solars, formant part com a soci d'un port, etcètera, simplement perquè jo no sóc un especialista de ports o un especialista de línies d'alta tensió.

Bé, continuant amb IMISA, és quan tinc relació, que conec aquest senyor, el senyor Herbert Tony[#07:30]. El conec a finals dels noranta, a Mèxic, és íntim amic d'un amic mexicà amb el qual jo tinc relació. (Pausa.) Bé, el senyor Herbert Tony, que és un *merchant bank*, que comet una mica, si vostè vol, el mateix error que potser li he comentat que vaig cometre, i que l'hi he comentat anteriorment, que era, doncs, d'actuar sol. Ell havia actuat anteriorment molt amb bancs dels Emirats, com a empleat, i després es decideix a establir-se pel seu compte.

Jo tinc una relació professional amb ell. Jo el conec a finals dels noranta, principis del 2000, però jo no tinc relació professional fins al 2004.2005. I aquesta relació professional s'esllangueix d'una mort lenta, per manca de contacte i perquè no hi ha interès, entre finals del 2009 i 2010. Ell..., el nostre esquema de treball és que jo li porto projectes i ell, a través dels seus contactes, el que fa és aixecar finançament per als projectes.

Bé, aquí hi ha una altra..., la senyora Álvarez. També surt això a la gravació del famós sopar de La Camarga. (*Pausa.*) Sopar o dinar? Dinar? El dinar de La Camarga. Fa una confusió entre el que és captar diner i blanquejar diner, eh? I aquesta confusió es va repetint permanentment, i cada vegada que ha sortit a la premsa o a la ràdio o a les televisions, que és cada quinze dies, doncs, va repetint: «Avui a, demà b i demà c.» I aquestes incoherències sobre un plantejament inicial fan que al final tot sigui fals. Aquest canvi de discurs al final no dóna cap tipus de credibilitat a ningú, però, vaja, segueix sortint i segueix dient-ho.

De totes maneres, aquest canvi de discurs és el que una mica també ara ha provocat que el rei Joan Carles –Juan Carlos, perdó– per una causa civil, no penal, doncs, estigui amb els seus advocats lluitant per la incoherència de la mare que diu que li va fer un fill per fer caure la causa, no? És a dir, si per un tema civil som capaços d'esgrimir la incoherència, doncs, per un tema penal hauria de ser molt més evident.

Bé, l'altra societat que creo d'*ex novo* és Project Marketing Cat, societat limitada, que també la faig a cinquanta-cinquanta amb la Mercè. Aquesta societat té un punt també de mite, que és que es crea el desembre del 2001 i jo, per motius de feina i de viatges, no puc anar a fer la firma i aleshores és la meva secretària la que va a fer la firma, però el mateix dia la Mercè passa a ser-ne administradora. I per problemes d'agenda una vegada solucionats, jo el dia 5 de febrer hi vaig i firmo i regularitzo la societat d'acord amb el cinquanta-cinquanta en què li he dit que estava muntada amb la meva dona.

Munto aquesta societat una mica per eliminar tota la llegenda urbana, els mites, del que ja estava apareixent d'allò del marbre, de l'Aeroport de Barcelona, que si IMISA, que si etcètera. I munto una societat nova per intentar, doncs, fer-ho de net i pensant que els cognoms ens podrien pesar menys.

Veig que avui també en perspectiva tornem a veure el mateix, que ha estat un error, i que en aquell moment hauria d'haver determinat ja absolutament i totalment fer una societat en un despatx amb més gent per fer, doncs, operacions. Però segueixo entossudit i segueixo fent-ho sol.

Estem en un moment especial, que és un boom econòmic sense mesura, i que Espanya i Catalunya, en particular, no han viscut en segles, suposo, que no sé si tornarà mai més. I decideixo, doncs, aquí sí, fer coses a nivell de l'Estat espanyol. Un *leitmotiv* que sempre m'ha acompanyat és que no vull fer res que sigui públic ni indirectament ni directament, i només em vull centrar en els temes que són absolutament privats. Aquesta societat, el juny del 2011, que és quan jo i la Mercè decidim fer una separació d'entrada, doncs, econòmica, me la quedo jo 100 per cent. I és quan la Mercè constitueix la societat Irigem 2012, SL.

El concepte segueix sent el mateix, és dinamitzador econòmic. En base de conceptes i idees que jo pugui tenir, anar a empresaris i plantejar-los un tema. En aquest cas, davant del boom que es produeix a Catalunya i a Espanya econòmicament i que, doncs, semblava que els gossos es lligaven amb llonganisses... Sí, sí, es van lligar, però després ja hem vist el que ha passat. El meu objectiu és buscar empresaris amb els quals jo pugui tenir relació humana, relació d'amistat, que siguin molt discrets, que jo hi pugui confiar plenament, i que amb molts d'ells pugui jo fer negocis, que és legal, basats en la paraula. I aquí faig alguns negocis.

Li he dit que hi havia dues societats de les que vostè m'ha anomenat que estaven constituïdes per un tema específic. Una era la que..., que no la vaig constituir jo sinó que la vaig comprar, i, a més a més, la vam comprar a títol personal, que era la Inter Rosario Port Services, que era per ser part del porta de Rosario, eh?

I l'altra és la que ara li comentaré, que es diu Active Translation, que és una societat que era d'un amic meu –bé, en aquell moment no era tan amic i ara és molt més amic–, és del setembre del 2002, que ell en segueix sent administrador malgrat que li comprem, fins al 2004, i que després la Mercè n'és l'administradora fins al 4 del VI del 2010, en què decidim que me la quedi jo. Aquesta és una societat que es dedicarà només als temes del medi ambient. I fem una actuació, que és l'abocador de Tivissa. I aquí som tres socis, un és Active Translation, amb la Mercè i jo; l'altre és el Gustavo Buesa, un amic meu de fa molts anys, i l'altre és

el senyor Josep Mayola, que el vaig conèixer molt després però que hem tingut i mantenim una bona amistat. Aquesta societat jo ara no li sabria dir si està operativa o no operativa, però viu i s'acaba amb l'abocador de Tivissa.

Després m'ha comentat una societat, la Iberoamericana. Sap què passa? Que jo algunes societats no les sé pel nom total, sinó que les sé pel *nickname*. Iberoamericana..., aquesta deu ser Ibadesa.

Oriol Amorós i March

...de Business and Marketing.

Jordi Pujol i Ferrusola

Deu ser Ibadesa. Bé, Ibadesa és una societat que es fa bastant bastant abans de tot això, en què jo tinc relació amb una persona de Madrid que em presenta el senyor Jordi Puig, que es diu José Herrero, que és una persona que ja amb el seu pare tenia una societat que es deia Ibadesa, que el que feien bàsicament en aquell moment era gestionar crèdits FAD, fons d'ajuda al desenvolupament, per part... Són aportacions econòmiques que els governs amb «sobrants», entre cometes, o més rics, fan als països que tenen més necessitat i estan, segons uns índexs econòmics, per sota d'uns llindars de pobresa, no? I aquests diners permeten fer infraestructura per tal d'ajudar el país en qüestió a desenvolupar-se. Aleshores jo entro primer en contacte amb Ibadesa Cat, la de Madrid, abans de constituir... Amb Ibadesa, perdoni'm, és que em faig un embolic. Ibadesa i Ibadesa Cat. Primer entro en Ibadesa, no com a soci, sinó simplement com a col·laborador, per aixecar potencials negocis a Àfrica. Ells estan molt ben introduïts a Amèrica i a Amèrica Central sobretot, i a mi no m'interessa Amèrica Central, m'interessa molt Àfrica, i aleshores jo els aixeco alguns negocis a Etiòpia, de Djibouti, a Mauritània, al Txad, Senegal i a Ghana. Negocis sempre relacionats amb el crèdit FAD, amb la construcció d'una infraestructura. Infraestructura què vol dir? Doncs, un hospital, vol dir un port, vol dir una conducció d'aigua, vol dir una depuradora. Aquest tipus d'instal·lacions.

I quan veiem que això, doncs, sembla que funciona, es constitueix una societat que es diu Ibadesa Cat; això és el 2001, que la formen dos socis –jo no sóc soci, jo sóc director general–, que un és el senyor Ignacio López de Hierro, actual marit de la senyora Cospedal, perquè aquest senyor és l'oncle del José Herrero, y el Jordi

Puig, que és amic meu de fa molts anys i que encara és amic meu. I amb aquesta societat és amb la qual firmem el primer contracte entre Ibadesa Cat i Isolux. Per què? Perquè jo introdueixo Isolux al Gabon per desenvolupar els crèdits FAD que possiblement podrien existir al Gabon. Què passa? Que el Gabon és un país ric i no és receptor de crèdit FAD. Per tant, hem d'anar a un altre tipus de crèdit que es diu «crèdits comprador». Però és igual, jo tinc una bona introducció a Gabon i convenço la gent d'Isolux que vinguin amb mi al Gabon.

Mentrestant, què es produeix? Es produeix que jo veig que sóc jo el que estic tirant del carro d'Ibadesa Cat i tinc uns socis –jo no sóc soci, sóc el director general– que no m'interessa potenciar-los perquè ells estan molt molt focalitzats a Amèrica Central. I les feines que a alguns d'ells se'ls havia encomanat, doncs, de viatge i de responsabilitat no l'estan portant a terme com jo em pensava i, per tant, decideixo que canvio, d'acord amb ells -això és, amb pau, amb tranquil·litat, sense cap tipus de problema perquè som amics i ens entenem perfectament–, decideixo canviar el contracte entre Isolux i Ibadesa Cath per un contracte entre Isolux i Project. Això és el 2006.

I últimament he tornat a canviar perquè vull concentrar totes les meves activitats a Active Translation. El contracte l'he traspassat de Project a Active Translation, eh?

I em sembla que això és l'explicació de totes les societats que vostè m'ha demanat.

El president

Gràcies, senyor Ferrusola –senyor Pujol Ferrusola. Hi ha un segon torn després; crec que ja ho he dit, no?, que hi haurà un segon torn de preguntes, per un minut, de cada grup, en principi; no agrupat, és a dir, serà..., d'acord amb la conversa que hem mantingut. Em disculparan l'anomalia del mecanisme habitual. Però passariem el torn al Grup Parlamentari Socialista, en veu de l'il·lustre diputat Jordi Terrades, per un temps de cinc minuts. Senyor Terrades...

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Jo també li formularé un seguit de preguntes que dividiré en tres o quatre blocs. Primer, bé, estem aquí perquè si l'expresident Pujol, el seu pare, el 25 de juliol no hagués dit el que va dir probablement..., bé, probablement no, aquesta comissió no s'hauria constituït. I la compareixença que va fer al

setembre, que encara ens va deixar amb més dubtes, doncs..., estan aquí i ningú les acaba de contestar, no? Perquè és veritat el que es deia, que jo crec que deu haver sigut *trending* avui, el «diuen, diuen, diuen», però ningú acaba d'«explicar, explicar, explicar». Què vull dir amb això? Que el senyor Cabana va venir la setmana passada i va negar que la suposada deixa provingués del tràfic..., no ho sé, del tràfic de divises que feia el senyor Florenci Pujol i que les tenia dipositades suposadament a l'estranger.

És molt fàcil, no? Avui hi hem insistit, seguirem insistint, perquè vostè ha estat el gestor d'aquests fons, segons hem sabut per les filtracions que hi ha hagut de la declaració del senyor Jordi Pujol i Soley en seu judicial, que des de l'any 90 vostè era el gestor d'aquests fons. Escolti, per aixecar tots els dubtes no hi ha res més fàcil que, ara que està de moda això del quilòmetre zero, doncs, marcar tota la traçabilitat d'aquests fons, eh? Quan es va constituir? Per tant, aixecar el secret bancari pe saber on estava ubicat aquest compte des del minut zero, des del quilòmetre zero, i per tant poder veure tota la traçabilitat d'aquest compte. Això només ho pot fer la família, eh? Jo li torno a demanar que això es produeixi, aquí o en seu judicial, i que es pugui acreditar.

Voldríem saber també quina relació va tenir vostè amb el senyor Delfí Mateu i el senyor Joaquim Pujol, que van ser, pel que ha explicat també el seu pare, els marmessors d'aquesta deixa. Hi ha un dubte. Clar, si algú d'aquestes persones hagués mort sobtadament, quin control tenia la família sobre aquests diners, eh? Ara, ens interessa saber, ho torno a dir, el moment zero d'aquest compte. Perquè, si no, s'obren interrogants també, a nosaltres se'ns han obert, sobre un dels fets que van trasbalsar també la societat catalana, que és la fallida de Banca Catalana, que va provocar, doncs, que de recursos públics s'hi haguessin d'injectar prop de 100.000 milions, però que el president Pujol va saber treure'n profit, rèdits polítics, política de victimisme. Nosaltres, per les investigacions que s'han fet, pels documents que s'han aportat, fins i tot una escriptura pública de donació d'accions que ens provoca alguna que altra incògnita, també ho voldríem saber, si la seva família mantenia control sobre una part de les accions de Banca Catalana. Aquest seria el primer bloc.

El segon bloc que li volíem preguntar té a veure amb les seves..., ja no li preguntaré per totes les empreses perquè ens ho ha explicat, però sí per la seva

feina de dinamitzador econòmic, que ens sembla que també s'ha filtrat de la seva compareixença en el jutge Ruz. I vostè ara ens acaba de dir que no és especialista en res però que en qualsevol cas el seu treball és la voluntat de posar d'acord diverses empreses. Li he de preguntar: vostè ha fet informes d'assessorament per a empreses contractistes de la Generalitat de Catalunya, d'obra pública i de serveis? I ha estat així, per què li ho encarregaven a vostè? També hem sabut que alguns dels contractes en els quals vostè ha cobrat, alguns dels empresaris que també han comparegut davant del jutge Ruz han dit que no sabien a canvi de què s'havia fet aquesta feina. En tot cas, demanem un aclariment sobre això per esvair, eh?, el que avui deu haver sigut *trending topic* del «diuen, diuen, diuen».

Vostè ha intervingut també perquè s'hagin adjudicat contractes públics a empreses que contractaven amb la Generalitat de Catalunya? De fet, l'abocador de Tivissa, que ara ens n'ha parlat, les autoritzacions que es necessitaven, i que en algun moment hi havia algun informe de Medi Ambient no excessivament favorable a l'obertura, necessitaven el vistiplau i els permisos de l'Administració. No li sembla un xic com a mínim discutible que algú de la família directa del president Pujol intervingués en aquestes qüestions?

Li volem preguntar també si vostè ha tingut o té diners encara a l'exterior. De fet, la setmana passada va sortir que durant uns mesos vostè va tenir diners a Suïssa –la llista del senyor Falciani així ho deia– i que el domicili que es va donar en aquell compte estava ubicat a la plaça de Sant Jaume.

El president

Senyor Terrades, està a punt d'arribar als set minuts.

Jordi Terrades i Santacreu

Doncs, passaré ràpidament al tercer bloc de preguntes, que té a veure amb Convergència Democràtica. Li volíem formular diverses preguntes. Vostè ha format part de l'aparell econòmic de Convergència Democràtica de Catalunya? Artur Mas el va apartar de l'aparell financer de Convergència Democràtica de Catalunya? Vostè era el «Pujol fill» que sortia a l'agenda del senyor Millet? I, finalment, vostè ens ha dit que anava a Andorra amb la senyora Victoria Álvarez però que no evadia diners. Li volem preguntar si la senyora Victoria Álvarez participava en

algun dels seus negocis o si pensava que hi participaria i no hi va participar i per això ha dit les coses que ha dit.

El president

Gràcies, senyor Terrades. És el seu torn, senyor Pujol Ferrusola, per respondre al Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Pujol i Ferrusola

Començarem pel final. Mai he estat a l'administració del partit. He sigut militant de base. En un moment determinat vaig ser responsable, conjuntament amb un altre militant, de Ciutat Vella; jo no vivia a Ciutat Vella, jo vivia amb els meus pares, però vaig demanar ser destinat allà baix i vaig anar allà baix i durant uns anys vaig ser responsable a Ciutat Vella. Però mai he estat a l'administració del partit. Per tant, mai el senyor Mas em podia haver tret de l'administració del partit perquè jo no hi era –l'administració econòmica, eh?, del partit. Mai hi he estat.

El senyor Millet no sé... N'he sabut d'ell per la premsa des de fa anys, pel que he estat sortint, però no l'he conegut mai ni l'he saludat mai i no sé si el que diu a la seva agenda es refereix a mi o a no sé qui. Jo no l'he vist mai i no l'he conegut mai. *(Pausa.)* Perdó?

Bé, el tema de Falciani. Doncs, miri, aquí sí que jo estic tan sorprès com vostè. Jo veig pel diari que jo estic en una «llista Falciani»... *(Veus de fons.)* Perdoni? *(Veus de fons.)* Sí, sí. Diuen..., parlen d'una adreça. El diari parla de Ganduxer, vostè ja parla del Palau de la Generalitat. Veu? Ja comença a haver-hi confusió, les fonts ja no són les mateixes. Però a través d'uns amics comuns he contactat amb un dels altres diaris que van comprar la llista, perquè no només la tenien els senyors que ho van publicar aquí a Espanya, sinó que van ser d'altres.

I com que no me'n fio, dels d'Espanya –dels diaris d'Espanya–, vaig contactar aquest diari i em va passar exactament la nota que ells tenien de les llistes que sortien del Falciani. I diu: «Jordi Pujol Ferrusola, *directeur d'entreprise-exploitation* de marbre a Barcelona *né le 21/08/58* a Barcelona, DNI, de 1991.» I aquesta és l'única nota que posa, eh?

En els diaris espanyols surt allò de «Ganduixer, 15»; surten noms de fills com els beneficiaris que cap d'ells és el meu fill, i en algun altre lloc s'ha dit..., vostè diu

«Palau de la Generalitat», jo també ho he llegit, però jo no ho he associat, com vostè tan ràpidament ho ha associat, a la «llista Falciani». *(Veus de fons.)* No, no, jo li ho contesto. Re a veure. Tema Falciani.

Tema diners fora. No, no tinc diners fora. *(Veus de fons.)* Perdó? *(Pausa.)*

Bé, adjudicacions.

Jordi Terrades i Santacreu

Així el mes d'agost vostè no va fer una transferència des de comptes d'Andorra a Mèxic?

Jordi Pujol i Ferrusola

No, no. Vostè m'ha dit si jo tinc diners fora. Jo no tinc diners fora. 23..., d'avui: no tinc diners fora. *(Veus de fons.)* He tingut diners fora i he regularitzat unes situacions que tenia, i el dia 26 a la senyora jutgessa li n'explicaré el detall que li hagi d'explicar. Jo avui no tinc diners fora.

Després, adjudicacions. Mai he intervingut en adjudicacions. Els processos d'adjudicació durant l'època del president Pujol eren bastant complicats perquè jo hi pogués intervenir i decidir si això anava a la dreta o a l'esquerra.

Totes les feines que jo vaig fer en empreses –que si vol podem detallar-ho, però que en el jutge Ruz també hi és tot– privades catalanes, que en algun moment alguna d'elles va tenir adjudicacions o estava tenint adjudicacions de l'Administració, van ser sempre treballs privats. I jo vaig treballar amb ells a partir del 2003-2004, que és quan el senyor president Pujol ja no era president de la Generalitat, i que en aquell moment qui manava al Govern de la Generalitat era, primer, el senyor Maragall i, després, el senyor Montilla.

Quan algun d'aquests imputats –no sé si és «imputats», el terme?–, declarants que van anar, dels dotze que van anar al jutge Ruz a contestar preguntes... No sé si vostè ha estat encertat com ho ha dit, però totes les factures tenen motiu, realització del tema, pagament i pagament d'impostos –totes–, no n'hi ha cap que tingui un concepte bluf.

Tivissa. Com li he dit al senyor Amorós, i a tots vostès, Active Translation la compro el 2002 d'un amic meu, que també està en el sector dels residus. I la

comprem perquè al Gustavo, amb el qual jo feia molts anys que tenia relació i ell sempre ha estat només en el tema dels residus.

Jo sempre li havia dit: «Gustavo, el gran negoci dels residus són les instal·lacions terminals, no són les operacions dels serveis, no és ser el que netegi el clavegueram de Sant Feliu, el que recull la brossa de Cardedeu. No, el negoci està a tenir l'abocador on Cardedeu i Sant Feliu han d'anar a tirar la brossa; el negoci està a tenir la instal·lació terminal del reciclatge, que en aquell moment no n'hi havia o n'hi havia molt poc, i que ara n'hi ha molt. La instal·lació final no només de residus urbans o industrials, sinó també, doncs, de depuradores és el negoci important, per mi. La resta són concessions molt complicades de tenir, amb molta competència pels agents locals, que s'han de respectar molt, perquè hi ha gent dels pobles que es guanya la vida d'aquesta manera –i s'ha de permetre, i s'ha de seguir fent així–, i entraràs en una competència..., tindràs molts problemes. Jo aquí no vull saber-ne res, perquè hi ha massa política pel mig, massa política local i jo no vull saber-ne res. A mi, si algun dia tens tu alguna operació a plantejar-me d'operació terminal de residus, a mi m'interessa l'operació.»

Cap al 2002, el Gustavo..., aleshores nosaltres ens anem veient –ens anem veient–, perquè som amics, i a la vegada fem una prospecció, doncs, amb el cotxe, d'anar a veure a quines àrees de Catalunya pot ser interessant situar un abocador. Ell ja tenia l'abocador a Cruïlles, que és... I anem donant moltes, i anem mirant i anem mirant, i veiem i detectem que hi ha una zona de Catalunya que té mal servei, perquè l'abocador de l'Aldea estava tancant-se, o exhaurit o amb problemes, i no té alternativa.

I considerem que és interessant desenvolupar un abocador ben muntat, abans que comencin a haver-hi abocadors il·legals, per la zona. I hem de situar un abocador que estigui relativament a prop de l'autopista. Per què? Perquè la zona de Barcelona, la conurbació de Barcelona, tant des del punt de vista industrial com des del punt de vista urbà, quedarà col·lapsada, i la incineradora no donarà l'abast.

La substitució de tot això què va ser? Va ser tot el tema del reciclatge, i el que ens arriba a costar, als contribuents, el tema del reciclatge amb la solució que hi ha o no hi ha –ara no hi entrarem, aquí.

I plantejem la idea de buscar per la Ribera una possible ubicació. Jo me'n desentenc. A mi no m'interessa aquest tema, el Gustavo té una manera de funcionar molt lenta, molt a la seva, jo no m'hi poso, etcètera.

I un dia el Gustavo em diu: «Mira, tinc el terreny. He comprat un terreny, he emparulat un terreny, i vull tirar endavant l'abocador. Si tu hi estàs d'acord, el farem tu, jo i el Mayola, perquè som els que hi entenem. I jo aquí sí que t'ho haig de dir de veritat: jo t'hi faig entrar perquè jo necessito finançament. Jo no tinc prou diners per tirar endavant l'operació aquesta, i per tant necessito que hi entris com a soci, que et tinc confiança, que ens coneixem des de fa molts anys, per poder tirar endavant l'abocador.» Aleshores jo hi entro a través d'Active Translation.

En aquest moment, quan jo hi entro, evidentment el senyor president Jordi Pujol encara està al Govern de la Generalitat. I per nosaltres tenim, aconseguim la primera llicència –segur que aquí hi ha algú més expert que jo en aquest tema, em sembla que és vostè mateix, sobre els temes de medi ambient–, però pel que tinc entès... Jo no intervenc gens amb el senyor Espadaler, i si no s'ho creuen... –jo no hi intervenc gens.

El senyor Espadaler el que dona és una llicència inicial, que és una decisió legal administrativa però no política, que això és el que et permet plantejar a l'ajuntament, que en aquell moment era el senyor Pellicer d'Iniciativa per Catalunya, que et doni les autoritzacions per construir l'abocador, sota el risc –i aquí està la clau de l'operació– que potser el conseller corresponent no et doni el que és important, que és el número de gestor.

Sense el número de gestor tu no pots operar, encara que tinguis l'abocador fet, però és el risc que l'Administració demana, i hi obliga, i em sembla correcte, perquè així tens la garantia que tindràs una bona instal·lació per fer el que s'ha de fer, que és tirar-hi merda, eh? –deixalles, perdonin–, i que aquestes deixalles a més a més, doncs, no facin una doble contaminació, que podria ser a les capes freà..., a l'aigua subterrània o etcètera.

Compren, nosaltres, hi entrem. S'aconsegueix aquesta autorització ambiental el 2002, es fan les obres pertinents, i el 2003 entra el tripartit. I el conseller que dona l'autorització definitiva com a número de gestor és el senyor Salvador Milà.

I m'agradaria que vostès agafessin la firma que va fer fer el senyor Milà, el senyor conseller, en els propietaris –jo no hi era– desenvolupadors, els gestors, que eren el senyor Mayola i el senyor Buesa, les obligacions que els va requerir per poder donar-los el número de gestor, perquè són unes obligacions extremes –i està posat així mateix en el text–, condicionades fora absolutament de la llei, unes obligacions draconianes: tots eren conceptes polítics, no són conceptes tècnics, amb unes repercussions importantíssimes sobre el possible benestar del negoci, amb uns preus fixos per una sèrie de municipis, amb unes limitacions d'entrada de quantitat de residus. Bé, una sèrie de condicions..., que, malgrat tot, perquè havíem fet la inversió, i perquè consideràvem que, si el negoci havia estat molt molt interessant, doncs, amb aquestes condicions no era tan interessant, però vam considerar que valia la pena tirar endavant, i es va fer allò. I això va ser el tema de Tivissa.

M'ha preguntat pel tema de Banca Catalana. Miri, jo amb Banca Catalana no hi he tingut mai relació –mai. Quan era molt jovenet, quan vaig començar a estudiar la carrera, el meu pare em va enviar al Banc de Girona, quan encara no havia estat Banca Catalana, i em feia..., allà a l'oficina, per aprendre la mecànica bancària.

Però mai més he tingut relació amb Banca Catalana. I segur que el que li va explicar el meu oncle l'altre dia aquí és correcte, fefaent i s'ajusta a la realitat i a la llei. Jo no hi he tingut mai cap relació, ni sóc conscient que hi hagi cap acció per casa, que hi corri, de Banca Catalana. Potser alguna, de nostàlgia, en un lloc que..., tampoc l'hem penjada massa. Però no hi ha res.

Això del rèdit polític i això del victimisme. A mi m'agrada molt la política i si volen entrem en el sac polític –però jo crec que no és el moment–, però crec que està absolutament equivocat.

I aleshores quedaria la primera part, que és... Ha començat pel tema del comunicat: si em permet –vostè és el segon que intervé, ho ha tornat a treure–, ho deixarem, perquè segurament els altres ho tornaran a dir, i preferiria, doncs, que no m'ho anessin anant demanant i explicar-ho en un sol bloc.

El llegat? El llegat són divises americanes.

Secret bancari. Ja li ho he dit: no diré res. El dia 26 he de comparèixer davant de la justícia..., o el 31? Els meus advocats m'assessoren que de moment estigui com estic.

Traçabilitat: el mateix. El senyor Delfí Mateu només el vaig saludar una vegada a la meua vida. I el senyor Joaquim Pujol, moltíssimes vegades perquè érem molt amics i parlàvem molt. Mai em va parlar del llegat, mai em va parlar d'on el tenia, mai em va parlar de què en fèiem. Només en un moment determinat em diu: «Jordi, a partir d'ara d'això te n'has d'encarregar tu.» Punt. I jo sabia que existia el llegat perquè el meu pare quan es mor el meu avi, al setembre del 80, a la meua germana Marta i a mi ens comunica que hi ha aquest llegat.

(Veus de fons.) Sí? (Algú diu: «Quan ha dit?»)

El president

Setembre de 1980.

Jordi Pujol i Ferrusola

Al setembre del 80, el meu avi mort, els meus pares ens... *(Veus de fons.)*

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola i senyor Terrades. Jo, només una petició, una requisitòria d'un petit aclariment per a una completa comprensió: quan ha mencionat el mitjà de comunicació francès, no he entès si els noms que hi sortien i l'afiliació es corresponien amb la seva persona o amb un altre empresari...

Jordi Pujol i Ferrusola

No, no, no...

El president

És que no ho he entès, eh? Ho dic perquè...

Jordi Pujol i Ferrusola

Són els meus. No, i acabo, perdó –amb això acabo. És a dir, el DNI és meu –no hi ha la lletra ce, però és igual–, però no hi ha adreça. L'adreça que diu el diari se la inventa; els noms que diuen dels meus fills, que no són els meus fills, s'ho inventen. Però, curiosament, si s'ho inventen, per què no s'inventen una xifra? Per què resulta que...

Le Monde a mi només em dona això. No hi ha xifra, no hi ha obertura de..., no hi ha signatura, no hi ha gent que estigui beneficiada. Només hi ha això. Per això quan a mi em diuen: «Tens un compte a...» Jo [#], no m'ho crec i dic:

«Vejam –vejam–, mirem.» Però puc arribar a pensar que..., quants espanyols van dir que hi havien? Dos mil tres-cents? Espanyols per espanyols i espanyols per obligació, 2.300? També puc pensar que me l'han col·locat allà, perquè, escolti, hi han tantes coses que s'han anat col·locant..., també podria pensar això. El que és clar és que si haguessin volgut fer la mentida ben feta, haguessin posat una xifra i haguessin posat una signatura... Això és el que em vaig trobar.

El president

Gràcies per l'aclariment, senyor Pujol Ferrusola. Seria el torn ara del Grup Parlamentari Popular, en veu de l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Gràcies també, senyor Pujol, que tot i amb una forma particular de comissió d'investigació, a la seva manera, jo crec que està donant moltes respostes a les inquietuds que s'estan plantejant, com a mínim el seu punt de vista i la seva visió de molts d'aquests aspectes. Nosaltres teníem també una sèrie de preguntes amb relació al llegat, a la deixa, la traça, la quantitat que vostè es va fer càrrec l'any noranta... En qualsevol cas, quan ens respongui a tots ens donarem per respostos i, si hem d'esperar que vostè comparegui davant de la jutgessa, doncs esperarem.

Però sí que hi ha una cosa amb relació a aquesta situació per comparèixer davant de la jutgessa que és amb relació precisament a la deixa i totes les circumstàncies de la deixa. Jo crec que hi han altres preguntes que no fan referència explícita a la deixa, com el fet que vostè hagi pogut tenir diners en qualsevol..., paradisos fiscals o no, doncs si vostè n'ha tingut, vostè personalment, al marge de la deixa, o les seves empreses. Ja no sé amb quin mitjà de comunicació he fet la comprovació de la llista Falciani, però sí que hi ha una cosa que coincideix, en algun mitjà apareix vinculat al seu nom i a la llista Falciani amb l'empresa Natural Stone durant els anys 93 i 94 –ho tinc apuntat per aquí–, 93 i 94, que coincideix també amb els anys que vostè diu que té aquesta empresa, en aquests mateixos anys. Vostè, al marge, hi insisteixo, al marge de la deixa de l'avi ha tingut..., ha regularitzat diners que hagués tingut a fora d'Espanya en algun dels processos extraordinaris que hi han hagut en els darrers anys?

Ens deia el senyor Pedrós, i li ho preguntem, vostè ha viatjat amb delegacions organitzades per la Generalitat de Catalunya o per diferents organismes de la Generalitat de Catalunya amb expedicions comercials? Ens explicava el senyor Pedrós que aquesta era una de les inquietuds que ell havia tingut en el moment en què treballava en el gabinet de Presidència de la Generalitat.

Vostè ho ha negat i jo li ho torno a preguntar: cap de les empreses participades per vostè ha tingut adjudicacions per part del Govern de la Generalitat?

La pregunta sobre aquesta notícia que ha aparegut també..., perquè al final totes aquestes notícies prenen jo no sé si credibilitat o no en el moment en què la confessió del seu pare ofereix més dubtes que no pas informacions i és a partir d'aquell moment que totes aquestes altres informacions que poden aparèixer comencen a prendre cos. I vostè deia: «Escolti'm, jo no estic imputat per corrupció, ho estic per tràfic d'influ...» Perdó, per frau fiscal i per blanqueig de diners. Però la figura del blanqueig de diners és perquè se suposa que hi han uns diners d'origen il·lícit i que aquest origen il·lícit evidentment pot ser origen o pot tenir el seu origen en la corrupció, no només però també pot tenir el seu origen a la corrupció.

Amb relació a les operacions de Puerto del Rosario, vostè ens diu que no va intervenir fins a l'any 2007 de forma directa –de forma directa–, però sí que ens ha explicat que va ser assessor extern del port. En quines dates va ser assessor extern del port? Quan es va obtenir la concessió? Quan el senyor Lluís Badia, a través del Port de Tarragona, i un grup d'empresaris també vinculats al Port de Tarragona van fer la..., van obtenir la concessió d'aquest port? Precisament se'l vincula amb el senyor Salazar, a través de qui vostè va adquirir l'empresa Terminal Puerto del Rosario, amb anterioritat que formulés aquesta adquisició. Adquisició que, per altra banda, també s'ha publicat, i suposo que ens ho podrà desmentir, que li va costar 12 milions de dòlars i que els diners van arribar procedents d'Andorra, Panamà i Suïssa. Això s'ha publicat, no..., jo li pregunto si això és així o no.

Una cosa de la seva intervenció que voldria que m'acabés d'aclarir. Vostè ha citat el cas de la senyora Laia Bonet, que era com si estava contractada per Acciona perquè tenia bones relacions amb l'Administració i això vostè ho ha trobat normal. Ho ha trobat normal que això sigui així? I aquesta normalitat pot respondre també al fet que en el passat o vostè o algú de la seva família hagin utilitzat també les

relacions amb l'Administració per a determinats negocis? Forma part de la normalitat?

Amb relació al negoci dels abocadors, que vostè ha explicat ara força detalladament, l'associació d'Active Translation va ser amb Servitransfer, que era l'empresa del senyor Buena i del senyor Mayola? Vostè s'ha desvinculat completament de Servitransfer i actuen absolutament per separat?

I, per acabar, dues consideracions. Home, una pregunta que jo crec que si no la féssim seríem una mica extraterrestres és: és veritat que vostè té 3 Ferraris, 3 Porsche, 2 Mercedes, 1 Jaguar, 1 Lotus i 1 Lamborghini, com s'ha publicat?

I per acabar, una última consideració, no em dóna la impressió que, almenys vostè, vagi amb una mà a davant i una a darrera.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Senyor Pujol Ferrusola, és el seu torn. *(Veus de fons.)* Aquest comentari darrer..., el remeto a la declaració de la Marta Ferrusola Lladós, en la compareixença d'abans, que ha fet una referència als fills en aquests termes, que no tenien...

Jordi Pujol i Ferrusola

La meva mare s'ha referit als termes econòmics?

El president

S'ha referit als termes econòmics...

Jordi Pujol i Ferrusola

O vostè ho ha interpretat així perquè li interessa?

El president

Ha dit...

Jordi Pujol i Ferrusola

O només ha dit la frase? *(Veus de fons.)*

El president

Les indicacions de... No cal? Ha sigut una frase general a què es referia el senyor Rodríguez.

Jordi Pujol i Ferrusola

Vejam, Active Translation, Servitransfer, a la societat estem a terços. Jo avui no tinc cap relació amb Servitransfer. Nosaltres venem la societat Active Translation a Servitransfer i Servitransfer és qui ven la societat o la participació del 80 per cent a FCC. Perquè FCC, primer, consideràvem que seria interessant tenir un ens nou, que és el que teníem, Active Translation, només amb una unitat de treball que era Tivissa, neta, de res més, per fer una *due diligence* fàcil i que d'aquesta manera Foment entrés a través d'aquest vehicle. Després Foment no va voler i va preferir entrar a Servitransfer, que era el 66 per cent, i vam optar per vendre'ls-la primer a ells i després Servitransfer..., perdoni, i Servitransfer va vendre el 80 per cent a Foment. Jo no tinc res a veure avui amb Servitransfer. I Active Translation me l'he quedat jo, la meva dona tampoc hi és. D'acord?

El tema del Falciani, miri, la nota de *Le Monde* és simplement això. Si va coincidir al 94, doncs segurament sí, perquè, miri, aquí posa: «Director de companyia d'explotació de marbre.» Per tant, doncs deu tenir alguna relació amb el que vostè diu. No li puc dir res més. No sóc ni conscient d'haver obert aquest compte, vull dir, no sé ni si tenen la meva signatura... Ho sento, no li puc dir res més del que li estic dient aquí.

No he regularitzat mai a Hisenda, jo. El tema de les... Sí, m'ha demanat si hi havia...

Aleshores, el tema dels paradisos fiscals. Jo no he operat mai, ja ho he dit abans i també li vaig dir al jutge Ruz, en paradisos fiscals. Jo tinc els diners al BBVA i el BBVA em dóna productes preferents, «bonus», i ell els té destinats a no sé on; jo no li ho pregunto. I segurament si vostès van als seus bancs i vostès tenen actius d'aquest tipus, segurament es trobaran que... L'altre dia, per exemple, la Belén Esteban deia «Ay, yo también tengo cuentas en la Isla Caimán.» No, no és veritat, perquè ella les té al Bankia i el Bankia té un producte de l'Illa Caiman. El senyor president de Bankia ha estat demanant al Banc d'Espanya, encoratjadament i suplicatòriament que per al seu *merchant bank*, per al *private banking*, li donés la possibilitat de crear comptes i productes a paradisos fiscals per poder-los vendre a

les seves oficines. El client que anirà a comprar li preguntarà al senyor que li està venent el producte si aquest producte està posicionat aquí o allà? Jo no ho crec, almenys jo no ho he fet, perquè jo tinc la confiança amb el banc que ho fa tot bé. Si vostès ho fan, em sembla molt bé, jo no ho faig i no crec que tingui ningú obligació de fer-ho.

El senyor Pedrós. Vejam, aquest és un tema complicat pel que va representar el senyor Pedrós com a home de confiança del meu pare durant molts anys. I el que va fer el senyor Pedrós –i ho dic aquí perquè crec que en algun moment s'ha de dir– està molt mal fet –està molt mal fet–, perquè és traïr la confiança d'una persona durant molts anys. I és llàstima, perquè quan van sortir els seus escrits, i aquí ara després se li ha preguntat i ha..., i s'ha convidat ell a anar a les ràdios o a les televisions, ha seguit insistint en el mateix tema i ningú ha estat capaç de dir que el que feia aquest senyor estava molt mal fet. I això no és punible –això no és punible–, només és punible èticament i ho vull dir així mateix.

Jo vaig anar a una, que recordi, a una actuació econòmica de la Generalitat a Lisboa. Hi vaig anar amb una empresa privada que em va pagar el viatge a mi, o sigui, jo com a fill del president de la Generalitat no tinc dret a anar a una comissió econòmica on sigui si m'ho pago jo o m'ho paga una empresa i té justificació, pel que s'ha de plantejar allà, que jo hi pugui anar?

Mai en cap de les meves empreses he fet res que estigui relacionat amb l'Administració a nivell de concursos, d'adjudicacions o de..., no sé com ho ha dit vostè, o de temes públics. Tivissa –Tivissa–no és un tema públic, és un tema privat. Tivissa és un abocador privat, perquè l'èxit del negoci d'una instal·lació terminal de medi ambient no és tenir una concessió, és tenir un producte privat i per això nosaltres vam jugar fort i jo vaig jugar fort... El Gustavo i el Mayola tenen abocadors i plantes i..., de concessions; a mi no m'interessa. Per què? Perquè la política està permanentment a dins. A mi em van interessar només els temes públics, perdoni, privats –privats.

Jo estic amb autes tant de la jutge del 31 com el senyor Ruz, vuit un i un l'altre, per blanqueig de capitals i de diner. No sóc jo que ha de demostrar que sigui de corrupció. La Policia s'atreveix a fer un informe que qualifica de «muy alta fiabilidad, datos recogidos de fuentes fiables y solventes», però que no judicialitza; que, si fos veritat, judicialitzaria. És un informe que acaba amb un «fin de la nota»,

no hi ha firma d'un policia, no hi ha un número, no hi ha res. Si vostès llegeixen això, la primera part, parlen dels diners, de la Banca Privada d'Andorra, etcètera. Si volen, els ho llegeixo. I després hi ha una segona part en què, tirant de Viquipèdia, fan un refregit del que és la BPA i dels socis de la..., i els amos de la BPA, la família Cierco, a Andorra. I acaba, tres punts a part, on surten els famosos 1.800, 1.500 milions d'euros que la família Pujol té. Si és tan important i tothom ho ha esgrimit i l'altre dia, amb el president Mas, va haver-hi el responsable d'un dels partits que està aquí present que li va tirar en cara allò dels 1.800 milions, coi, per què la Policia no presenta això al jutjat i ho fa servir com a prova i demostra d'on ha sortit, d'on han tret la informació, qui ha treballat la informació, a quins bancs han anat, etcètera? És a dir, si d'aquí podem passar que jo he fet que l'obra ics o l'obra zeta fos per al senyor Maria o el senyor Pau, doncs, potser podrien tenir raó; de moment, els meus orígens són falta, falta fiscal.

Port de Tarragona. Jo col·laboro, sense cobrar, amb el Guillermo diria que, aproximadament, 2004-2005, començo a col·laborar i els tarragonins ja estan a dins, la concessió ja està a dintre, l'acord de germanor entre els dos ports ja està fet d'abans, eh?, i el 2007 ja és quan jo compro el TPR al Guillermo. Entre el Guillermo i el Gustavo, sempre m'atabalo.

Llavors, vostè em demana les aportacions que s'hi han fet. Si em permet... Bé, el valor d'aportació que jo faig comprant, amb la Mercè, amb una participació desigual, no com sempre havíem fet de 50-50, sinó de 30-70, a títol personal, són uns 400.000 dòlars. I, perquè vegi vostè, quan nosaltres fem aquesta adquisició, el 2007, el 7 del 9 del 2007, que representarà que tindrem el 30 per cent de la concessió del port, eh?, Terminal Puerto de Rosario, el senyor Gustavo Shanahan i el senyor Guillermo, que són els que compren als tarragonins, era l'administrador d'aquesta societat i nosaltres, per confiança i perquè creiem que això va bé, vinga, som-hi, el seguim deixant com a administrador fins al 2008. Per què? Perquè nosaltres estem molt lluny, perquè s'han de prendre decisions importants, perquè s'ha de poder firmar i nosaltres tenim confiança en aquest senyor perquè firmi prèvia notificació, doncs, per telèfon, per correu electrònic o pel que sigui que segueixi firmant.

Quan es trenca aquest tema? Quan detectem que hi ha molta tensió entre els dos socis argentins i considerem que el fet que ell sigui administrador de la nostra

societat ens pot perjudicar en un moment determinat per prendre decisions que vagin en contra dels nostres interessos. I, per tant, en aquest moment, decidim aparcar-lo de la responsabilitat d'administrador.

Nosaltres, després, fem una altra aportació d'1.000.700, quan Vicentín ha entrat amb l'ampliació de capital requerida com a conseqüència del concurs de creditors i de la resolució judicial dictada el 7 de l'11 del 2009 i, bé, doncs, aquí és tots els diners que hem posat, 1.000.700 dòlars i 400.000 dòlars, una mica menys potser o una mica més potser, però no li sabia dir la xifra exacta.

Aleshores, tot aquest «cuento xino» dels 12 milions i dels 12 milions, no. Jo, en paral·lel, en aquell moment, tinc relació amb el senyor Herbert Towing. El Herbert Towing és una persona que es dedica a temes de finançament davant de projectes que puguin ser interessants per a les persona que vulgui finançar. I jo li presento, i ell viatja a Rosario, en Herbert Towing, viatja a Rosario, li presento al Gustavo, perquè li dic: «Gustavo, jo crec que aquest senyor pot aixecar diners de finançament per al port, eh?» Ells dos es posen d'acord i decideixen unes xifres, unes quantitats, eh?

Hi han uns correus electrònics que ell esgrimeix, que han sortit, eh?, que ell em pressiona a mi: «¿Por qué el dinero no llega de Suiza?», tal, Sí, els diners són fons de Suïssa que arriben dels finançadors del senyor Towing i que, com que jo sóc la persona que li ha introduït, el Gustavo em requereix a mi, malgrat sigui d'origen irlandès, no parla anglès, m'exigeix, em pressiona que jo, per favor, demani quan arribaran aquests fons a Argentina, per tal de poder solucionar els problemes que teníem en aquell moment d'operativitat.

I... Sí, un tema. El tema de la senyora Laia. No, no és normal, no és normal, però ells sabran. I si pot fer-ho normalment i ningú s'hi fixa per dir: «Ah, no, això és tràfic d'influències o no...» No, això no és normal, això ja ho sabran vostès, que són els que fan les comissions d'investigació, jo no en puc fer, o la justícia. El perquè jo deia allò de la senyora Laia Bonet era pel tema de ser especialista en l'aigua; amb el merder que té l'ATLL, doncs, suposo que cal un especialista molt bo per poder solucionar aquest problema. Llavors, ho deia en el sentit de l'especialitat. I li desitjo molta sort, perquè la necessita.

I els cotxes. És tan llaminer això dels cotxes! Miri, hi ha gent que, pel que sigui, es pot comprar o, potser, es pot comprar i no li interessa o, potser, es pot comprar i l'interessa, doncs, un vaixell, un avió o cases, quadres, joies, una col·lecció d'incunables, una col·lecció de llibres antics religiosos... I a mi m'agraden els cotxes vells. I li diria que sé comprar cotxes dits «vells».

Alguns d'aquests senyors que fan això dels vaixells o dels tal o... doncs, ho posen a nom de l'empresa i això, quan hi han inspeccions fiscals, acaba sortint tot, tenim dos exemples de dues famílies importants de Catalunya que els han enganxat, entre altres coses, perquè el vaixell estava a nom de l'empresa. Jo no, està al meu nom personal, des del primer. Per què? Perquè no entenc que això tingui re a veure amb la meva empresa i esperi un moment... Un moment, perquè ara no ho trobo... Ho sento, però no ho trobo. Li volia dir la llista dels cotxes que tinc, perquè diuen tres, vint-i-tres, no, no, li dono la llista, li llegeixo la llista... Jo tinc un Lotus L, del 65, que el vaig comprar el 1997. Jo tots els cotxes que compro els compro en un estat... els que col·leccionem aquest tipus de cotxes o tenim aquest tipus de cotxes tenim unes classificacions, no?, de molt bo, bo, mig bo, dolent, bàsicament en anglès, eh?; aquest era un cotxe mig bo, l'estat del cotxe, això vol dir que t'hi has d'implicar una miqueta.

Vaig comprar, el 97 també, un Mercedes Pagoda, un 230, no un 280, un 230. Ho especifico perquè és molt més car el 280 que el 230, és molt més valorat. Aquest estava en unes condicions deplorables a Cornellà, el vaig comprar a un desballestador, estava molt malament.

Després, el 97, vaig comprar també un Porsche 356, un super 90. Aquest estava en una casa mig abandonada, però amb un propietari que vam contactar, al costat del circuit del Jarama i el tenia al jardí i els gossos estaven per dintre, campaven i feien el que volien; nosaltres ens el vam endur, el vam arreglar, portava matrícula americana i vam haver de posar una matrícula d'aquí, això fa perdre valor al cotxe, perquè és una matrícula nova. Un cotxe d'aquests el que té bo és que tingui la matrícula original des del primer dia i, per tant, si és un cotxe espanyol és molt més interessant que no que sigui un cotxe alemany o francès portat a aquí, que, llavors, has de canviar la matrícula.

Després, el 97, també vaig comprar un Lamborghini Miura, que el vaig portar de França. Aquest estava bé –aquesta estava bé.

Els cotxes antics, aquests cotxes clàssics, que passen a ser clàssics al cap de vint-i-cinc anys de construcció, són cotxes que molts d'ells tenen una sortida amb preu molt alt, perquè tampoc se'n fan tants, hi ha una certa demanda i, després, són cotxes que cauen molt en picat, eh?, a alguns els costa molt de remuntar o molts el que fan és que, quan arriben en un moment determinat, es queden plans i, amb el temps, van pujant, és com el vi negre, no?, un tio que té ampolles de vi negre, les guarda i sap que aquelles, doncs, van pujant.

Aquest cotxe és un cotxe que quan jo el vaig comprar valia molt pocs diners perquè no era valorat, és un cotxe molt complicat de conduir, de reparar, etcètera. Avui, val bastants diners.

Després, vaig comprar un Seat 600, que el vaig voler transformar en un abarth, i que, encara avui –el vaig comparar el 99– no hi he fet ni un quilòmetre, perquè no hi ha manera de posar-lo en marxa de les coses estranyes que s'hi han volgut fer.

El 99, vaig comprar un Ferrari F40, el primer Ferrari. En aquell moment, el Ferrari F40 era un cotxe que havia caigut també bastant molt, perquè se'n van fabricar molts, se'n van fer dues sèries, això va fer caure molt el preu. És el primer Ferrari que és turbo i tots els Ferrari el que volen és que el motor sigui de combustió sense turbo, no? Aleshores, aquest és un cotxe que, si bé de disseny, [#], min. 11.14], molt maco, tot, però és molt incòmode de conduir i és molt dur, és un cotxe que va baixar. I la gent tenia accidents i tal. Fora, fora.

Després, l'altra característica que... Aquest cotxe estava bé –bé–, aquest cotxe estava bé i aquest cotxe és absolutament original tot. Aquest cotxe és un cotxe que, com alguns altres, he comprat a gent amb problemes, o sigui, gent que té una necessitat de diner en un moment determinat i que tu tens diner i li pots pagar. Sap greu, però ell també te'l ven perquè també necessita el diner. És un mercat molt petit, com el tio que es dedica a quadres, doncs, és un mercat petit i si, a més a més, dins dels quadres es dedica a un tipus de quadres determinat, encara és més petit o si es dedica a llibres clàssics, vells, si es dedica a llibres de missa, doncs, encara hi ha menys gent; doncs, els mercats, com més especialistes, més petits.

Després, vaig comprar, que estava absolutament desfet, pitjor que el que vaig comprar del Mercedes, un Jaguar E, de fet, va ser el 2000.

Vaig comprar en un conegut, que havia fet carreres i l'havia trinxat, però a mi m'agradava molt el cotxe i també tenia necessitat i se'l volia treure... Una altra cosa que passa és que, amb els dels cotxes antics, arriba un moment que ens cansem del cotxe. Però això no jo, eh?, vull dir, és en general, ens cansem del cotxe o ens molesta. Per què? Perquè un dia ens ha deixat tirats allà a la collada de Toses i, em cago en dena, no ha vingut el del RACC i t'ha fet... i tornes a sortir i et torna a deixa tirat i a la tercera diu: «Aquest cotxe me'l venc.» I te'l treus –i te'l treus–, perquè et vols treure el problema de sobre i això és una mica el que va fer aquets company.

Després, vaig comprar, fent un intercanvi amb un altre cotxe, un Porsche Targa, que és un cotxe del 67, preciós, de color taronja, molt bonic. 2008.

Un altre Ferrari, 328.

Un Diavolo, aquest va ser, realment, una persona que estava molt molt molt apurada, matrícula de Barcelona, original de Barcelona i em vaig quedar aquest.

I, després, ja dins de la tempesta en què estic posat, perquè la vida segueix, m'he comprat un Mercedes Benz, el [#SRD, min. 13.57] famós, aquest no és clàssic, eh?, el McLaren, que tothom en parla, que és un cotxe que, evidentment, de primera mà, val 600.000 euros, però jo el vaig comprar molt molt molt molt barat, perquè la persona estava derrapant, el vaig comprar el 2012 i el 2012 derrapava moltíssima gent.

I, després, també d'una altra persona en una situació molt molt molt complicada, que a mi no em feia cap il·lusió, també ho haig de dir, però, per una certa amistat, el Testarossa, el 2013.

Tinc tres motos antigues, una Sherpa, per nostàlgia de les Bultacos, tinc una altra Metralla, una MK2, per nostàlgia de la gra mítica Metralla, tinc una Ossa Mick Andrews, que no les faig servir, aquestes no les faig servir.

Tinc una Suzuki, que és el meu mitjà de transport diari per tot arreu, de Scooter, un 150, i tinc un Nissan Navara, *pick-up*, que és el meu cotxe de diari. Perquè tots els altres cotxes no són de diari, i no vaig per Barcelona, com diu el meu oncle, amb el Ferrari, els tinc en una nau industrial, fora de Barcelona, i quan vull anar amb el cotxe aquell, me'n vaig amb la motoreta, perquè el Nissan també el tinc aparcat allà, obro la xapa, poso la moto, tanco la xapa, preparo el cotxe i surto. I quan he

de tornar a Barcelona, torno a deixar el cotxe allà i surto amb la moto i faig des de Premià –Teià, exactament, terme municipal, però és com si fos Premià– a Barcelona amb la moto, faci fred, nevi, tot el que sigui. Aquests són els cotxes.

I em sembla que li he contestat, com a mínim a tot. Una altra cosa és que li hagi agradat com li he contestat.

El president

Digui, senyor Rodríguez. Demana la paraula un moment.

Santi Rodríguez i Serra

Si m'ho permet, per un...

Jordi Pujol Ferrusola

Qui, perdó?

El president

Em demana un segon la paraula...

Santi Rodríguez i Serra

Un aclariment.

Jordi Pujol Ferrusola

Qui?

El president

Ell mateix per un aclariment.

Santi Rodríguez i Serra

Si m'ho permet, per un aclariment. Intento corroborar les dades. La informació que jo tenia era que la inversió del port de Tarragona en el terminal Puerto de Rosario, port de Tarragona amb altres empreses, a la terminal Puerto de Rosario, va ser de l'ordre del 30 milions d'euros –30 milions d'euros.

Jordi Pujol Ferrusola

De mi?

Santi Rodríguez i Serra

No, no, de vostè, no. Port de Tarragona, junt amb altres empreses que vénen a través del port de Tarragona, la inversió al port de Rosario és de 30 milions d'euros. Jo entenc que vostè el que fa és comprar el 30 per cent per 400.000 euros el 2007, ens ha explicat, que és una desinversió que es produeix el 2012, 2013?, per 15 milions d'euros. És correcte això?

Jordi Pujol Ferrusola

No. Miri, aquí tinc l'acta d'hisenda espanyola respecte a les operacions d'Inter Rosario Port Services. Està impecable. Cap multa, tot s'ha fet perfecte. Ara, sincerament, no sé dir-li si se'n van invertir 30 o no se'n van invertir 30. Sé que se'n van perdre molts, perquè amb el concurs de creditors i després tot el tema judicial allò va quedar molt malament. Per això quan arriba Vicentín i es queda amb el 70 per cent de la concessió, obliga els altres socis, en aquest cas només jo, per seguir endavant a posar 1.700.000 dòlars. Jo..., el meu 100 per cent d'Inter Rosario Port Services ens costa uns 400.000 dòlars, no sé dir-li exactament la xifra.

I res més, i després aconseguixo, però jo no hi entenc, no és que no hi entengui és que jo no hi intervenc, en la relació entre Herbert Towing i els seus clients i el Gustavo Shanahan per una part del finançament, que el Gustavo Shanahan el que feia, bàsicament, era finançament del port, a través d'instruments que ell tenia o de clients que ell tenia.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez, senyor Pujol Ferrusola.

És el torn ara del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en veu de l'il·lustre diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Senyor Pujol, li he de confessar que m'entusiasma, jo sóc un dels diputats que no entén res de negocis i, sincerament, estic aprenent molt, moltíssim, de comunicació sobretot, de *merchandising*. A vostè no sé si l'estimula ser dinamitzador econòmic, però estic convençut que vendria neveres als pingüins.

En tot cas, de comunicació, moltíssim, perquè ha donat molta informació, molta, rellevant o no, d'allò que pot demostrar. I això també serveix perquè les coses que no pot demostrar digui: «no és veritat» i ja està. Ho fa bé, perquè vostè d'aquí deu

ser l'única persona que està imputada en diversos casos i, per tant, això li podria comportar algun problema i fa bé seguir els consells del seu advocat en aquest sentit.

Però, en qualsevol cas, estic aprenent molt, li ho dic de veritat, eh?, sincerament.

Escolti'm una cosa, respecte del llegat d'Andorra –perquè ja ha dit moltes coses, eh?–, tota la seva família en la declaració del jutjat 31 certifica que vostè és el responsable des de l'any 90-91 del suposat llegat de l'avi Florenci. Per tant, és vostè en aquest cas l'únic defraudador, és així, l'han deixat sol, és la víctima? Ningú més de la seva família en sabia res més? Aquesta és la qüestió.

Crec que ha dit vostè que a vostè i la seva germana des de l'any els ho havia dit el senyor Pujol Figa. Em sembla que ha dit això, aclareixi-m'ho.

Quants diners tenen a Andorra encara no declarats vostè i la seva família? Els diners que estaven i els que encara estan al BPA o Andbank provenien dels comptes a Suïssa que el seu pare va declarar també que existien en la declaració del jutjat 31? I és vostè el que els ha fet créixer durant aquest temps? Expliqui'ns com ho ha fet? Hi ha, per exemple, ingressos de les seves intermediacions en empreses, de la seva, doncs, dinamització econòmica en empreses, diguem-ho així?

Suposo que em contestarà al final, no? S'ho va anotant.

Jordi Pujol i Ferrusola

Sí, m'ho vaig anotant.

Marc Vidal i Pou

Ah, molt bé, perfecte. Una altra cosa, doncs: miri, coneix al senyor Carles Tusquets de quan vostè era client de Fibanc a Barcelona? Vostè ingressava diners a Fibanc perquè anessin a parar al seu compte a Andorra? És molt concreta la pregunta. Va fer servir Fibanc i la seva filial andorrana de gestió de patrimonis Valora per enviar al seu compte una part dels 32 milions d'euros que diu el jutge Ruz de les operacions que vostè va efectuar entre 2004 i 2012 en diferents paradisos fiscals?, el que consta, eh?, allà consta que una part ho va fer a través de Fibanc Mediolanum. No sé si és així o no és així.

Sap vostè, parlant de Fibanc, com feien l'evasió de diners a Andorra des de Fibanc? Sap vostè si ho feien per la frontera, per compensació entre clients? Ja ha dit que vostè no ho feia amb la maleta, ho feia una persona de confiança, ho feien els responsables del banc? Ho dic perquè vostè deu saber que el cas Valora –que és, ja li ho he dit, una gestora de patrimonis que va ser comprada per Fibanc l'any 2000 quan aquest era soci d'Andbank i que va ser intervinguda per les autoritats andorranes, i va deixar un forat de més de 25 milions d'euros– és l'únic cas d'evasió fiscal d'Espanya a Andorra documentat i que està a judici. Està a judici perquè hi ha multitud de clients perjudicats.

Vostè va tenir pèrdues en aquesta crisi? I està personat a la causa contra la gestora o ha presentat alguna querella? Fibanc li va atorgar algun préstec a Espanya amb la garantia dels fons dipositats a Andorra, com feia, segons sembla, de manera habitual? No vostè, sinó Fibanc.

Deixem Fibanc. Com qualificaria la seva amistat amb el president Mas? És una curiositat, eh? És cert que les parelles només han sopat a casa seva una vegada, com va dir el president? És xafardeig.

Creu que l'estan deixant sol? Vostè es veu com el boc expiatori? Digui-m'ho sincerament, vull dir, com que a aquestes alçades de la nit ja...?

Vostè coneix el senyor Mas des de l'època de Tipel, a can Prenafeta, on tots dos van aprendre a fer negocis, suposo, eh?

Vostè va recomanar al seu pare que Artur Mas podria ser el seu successor? És una altra d'aquestes fantasies que vostè ha estat explicant tota la nit. Va ser la seva mare aconsellada per vostès? Una cosa, pot ser que el senyor Mas no sabés res dels negocis que diuen foscos que vostè feia entre empreses i concessió d'obra pública?

A veure, vostè ha dit que era dinamitzador econòmic, a veure, quin ofici té vostè, a què es dedica?, diguem-ho així, no? És un home de negocis? Quin seria el seu actiu com a negociant, és a dir, què sap fer vostè en el món dels negocis? Ho dic perquè com que jo no hi entenc res també aprendria moltíssim.

O sigui, ja ens ha fet una descripció aproximada dels seus cotxes, no sé si vostè té molt o poc patrimoni o, tal com ha dit la seva mare, una mà al davant i l'altra darrere. En tot cas, vostè ens pot donar una pista de com ho ha aconseguit?

No sé si es considera un empresari, ho dic perquè hem detectat unes trenta-set empreses relacionades o bé directament amb vostè o com a accionista o com a administrador o com a allò que diríem benefactor prioritari, és a dir, per entendre'ns, possible comissionista: persona que rep una sèrie de comissions per fer dinamització econòmica. A veure, les empreses normalment són per fer negoci, però també de vegades n'hi ha algunes que són per especular o per defraudar. Suposo que vostè no les feia servir per defraudar, tal com se l'acusa, m'imagino, i m'imagino que em dirà que no.

Moltes d'aquestes estan situades a Ganduxer..., en sembla que és a Ganduxer 5, 5, sisena, o alguna cosa així? O 15, no ho sé exactament. Allà on diuen, alguns, eh?, desmenteixi-m'ho, si us plau, que els empresaris li pagaven a canvi que vostè els aconseguís obra pública, fins i tot algun empresari ha dit: «O pagaves o estaves mort.» És cert això, és tot una faula, és tot mentida?

Ja ha dit vostè que no ha mitjançat en cap ocasió entre alguna empresa i la Generalitat, ho podria repetir, si us plau, de manera ferma?

Fem una cosa... No sé quant de temps em queda, me'n queda gaire?

El president

Porta un minut de més.

Marc Vidal i Pou

Porto un minut de més, vaja. Li anava a llegir un quadre, un llistat d'aquestes trenta-set empreses, bàsicament, perquè vostè me digués quants treballadors tenien, a què es dedicaven, quina relació tenien amb vostè... Però amb un minut de més, no tindrè temps. Sap què passa, que penso moltes d'aquestes empreses han de ser empreses pantalla pensades per defraudar, i vostè suposo que m'ho desmentirà. I si miréssim les empreses que tenen entre vostè i la seva família, n'he arribat a trobar fins a noranta gairebé, incloses les de comissionistes, eh?

Suposo que em negarà l'existència d'un entramat familiar que hagi funcionat per beneficiar econòmicament la família i el seu cercle d'amistats, m'imagino, no?

Sap què penso, llegint alguns informes policial, alguna..., sembla que vostè sigui l'aconseguidor, és a dir, que emeti factures falses al llarg del temps per serveis no realitzats que li reporten interessos milionaris per a canvi haver aconseguit

l'adjudicació d'una determinada obra pública. Darrere de tots els seus negocis hi ha alguna obra pública licitada per organismes de l'Administració pública i de gran envergadura.

Jo li agrairia molt que em demostrés el contrari, jo callaria i li diria: «M'he equivocat.» Li poso només dos exemples si m'ho permet el president: amb el Grup Copisa va emetre a través de la seva..., i ja veu que li poso un exemple que no és de quan el seu pare era president, vostè va emetre a través de les seves empreses factures d'intermediació per valor de gairebé 3,7 milions d'euros entre el 2005 i el 2009; els responsables d'aquestes empreses neguen conèixer-lo ni haver vist cap tipus d'intermediació. M'agradaria que m'ho expliqués. No sé si hi veu alguna relació amb la concessió de la ciutat de la justícia. De manera semblant passa amb el grup Isolux, on factura gairebé 2 milions d'euros entre el 2007 i el 2012.

No ho sé, si tingués temps li refrescaria la memòria i li aniria dient factura per factura, però suposo que com no tinc temps ja no val pena, sinó, en tot cas, potser ja me les dirà.

Hi insisteixo, m'agradaria que em demostrés que no és així, que m'equivoco i que em pogués explicar clarament aquests treballs que va fer que li reportessin aquests 3,7 milions d'euros en quatre anys i 2 milions per una altra banda en uns anys pràcticament col·laterals, i així poder me podria explicar millor això de la dinamització econòmica en què consisteix.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Vidal. Senyor Pujol Ferrusola.

Jordi Pujol i Ferrusola

Miri, tornem al «diuen, diuen», eh?, però, bé, jo ja entraré al «diuen, diuen», el «diuen, diuen» no em fa cap por.

Des del carrer Ganduxer número 15, 6-B-4 –15, 6-B-4–, no s'ha fet res del que vostè ha dit que li diuen que li diuen.

Jo la meua voluntat ha estat..., jo no sóc empresari, jo no sóc capaç de dirigir gent, no sóc capaç de tenir gent a les meves ordres, ja sigui jo un empleat o ja sigui jo l'amo de l'empresa. He repetit i he dit dues vegades que, avui vist en perspectiva,

segurament el que hauria d'haver fet és posar-me en un despatx d'advocats o d'economistes, com n'hi ha tants, i ser un més i segurament moltes de les coses que jo he fet dins d'aquest marc haguessin quedat protegides i no haguessin quedat sospitoses de cap tipus d'acusació ni de «diguin, diguin» que ara se m'està fent.

Totes les obres que s'han fet de Copisa i totes les obres..., no obres –perdoni–, totes les facturacions que jo he fet amb Copisa o totes les facturacions que jo he fet amb Isolux o totes les facturacions que jo he fet amb Emte o totes les facturacions que jo he fet amb totes les empreses –que si vol anem fil per randa, però que si vostè es llegeix la declaració meua de 143 pàgines, cinc hores amb el doctor Ruz..., doctor?, amb el jutge Ruz, li donaran la resposta: totes tenen un fet que s'ha fet que no té res a veure amb l'Administració, totes tenen un pagament i una pagada d'impostos. I els responsables de l'empresa estan perfectament al corrent d'això. El responsable de l'empresa, en el cas del conseller delegat# de Copisa és el senyor Xavier Tauler, no són els intermediaris que vénen de l'altre costat; jo em limito a passar-li informació al senyor Xavier Tauler, no als altres intermediaris, que no conec i que no vull conèixer. Per què? Pel nom precisament. Per això escullo, quan decideixo fer *project*, fer coses amb empresaris en què jo tingui confiança i que pugui fer contractes de paraula, que són tan lícits com els escrits. I que no tots han estat de paraula, sinó que n'hi han hagut que han estat per escrit.

Amb el senyor d'Isolux faig contractes per escrit. Per què? Perquè és una multinacional gran, però amb Isolux tot el que faig ho faig fora d'Espanya. Ho faig al Gabon o ho faig a Mèxic. Inverteixo amb ell a Mèxic en una operació molt interessant immobiliària o em demana un favor pels contactes i la gent que jo conec ja a Mèxic per fer-me una operació, per fer-me una intermediació a un estat determinat.

Que han tingut adjudicacions de la Generalitat els senyors d'Isolux? Sí. Que han tingut adjudicacions els senyors de Copisa? Sí, només faltaria, en el cas de Copisa, que els catalans de Copisa a Catalunya no poguessin tenir adjudicacions. Però jo no tinc res a veure amb les adjudicacions dels senyors de Copisa.

Que vostè diu o insinua o diu que li diuen que el pagament d'aquests serveis que jo he fet, que sí que estan tots lligats perquè vostè ho ha fet perfectament, correspon

a l'adjudicació de la ciutat de la justícia, si entrem en aquestes confabulacions, ja poden portar el furgó, no sé si m'entén, perquè, clar... Jo li presento una factura amb una feina feta, un terreny que no té cap repercussió sobre l'Administració, que l'Administració no ha d'intervenir en res, que jo no intervenc sobre l'Administració, que en molts casos l'Administració resulta que és socialista, que és Hospitalet o a Terrassa. No hi han tantes empreses –no hi han tantes empreses–, i ja no parlo de Catalunya, a Espanya també, que permetin tenir la capacitat per sortir fora a fer coses. I m'hi estic trobant permanentment.

Per exemple, jo ara estic obrint un país petit d'Àfrica, a part de Gabon, un altre, doncs, no em vol seguir ningú. Potser perquè em dic Pujol. Doncs, miri, sap què he fet? En alguns els he dit un altre cognom, i tampoc em segueixen. I ho faig per telèfon, per tant, no em poden conèixer. Ara, desgraciadament, ja em coneixeran molts més, però fins ara no em coneixien.

Llavors, què passa? Sí, haig d'entendre, doncs, en aquest cas estem intentant fer una planta maquiladora de sabó en un país subsaharià. Per què? Perquè hi ha un empresari d'allà que és un industrial, no he buscat un comissionista, he buscat un industrial, un «tiu» que diu: «Jo vull crear indústria al meu país perquè és l'única manera...» El rotllo que tenim els europeus que no pugin i tal. És crear indústria allà, que es guanyin la vida allà. Doncs, estem intentant fer una planta maquiladora de sabons, amb una empresa espanyola, allà, i ell. I jo sóc el que m'encarrego de tota aquesta gestió.

Aquesta mateixa persona em diu: «Vull muntar una planta gasificadora.» Jo contacto un dels gasificadors més importants d'Espanya, no és català, que no n'hi han aquí a Catalunya. El propietari és català, però l'empresa està fora d'Espanya, aquí això del butà quasi a desaparègut o ho té tot Repsol, i contactar amb Repsol és molt complicat perquè no els interessa res i perquè no et necessiten per a res. I parlo amb aquest senyor, li dic l'operació i diu: «Cony, això em podria interessar.» I dic: «Però, home, passi'm unes llistetes de les preguntes que li faci a aquest senyor perquè vostè li pugui interessar el seu mercat. –Ui, no, que tinc molta feina.» I li vaig fotre un rotllo jo, el vaig matar. Això que diu vostè del màrqueting, de les neveres, dels esquimals... Doncs, sí, sí, li ho vaig vendre. Ja estem estudiant i analitzant fer una planta de gasificació en aquest país.

I com aquesta, en aquest país n'hi podria explicar un parell més, tres o quatre coses més, en les que jo no sóc especialista del tema, sóc capaç d'analitzar el tema, tinc un element que li interessa, tinc un altre element que li pot interessar o que, en funció de la informació que em dóna, l'element que li interessa, jo li haig de despertar l'interès a l'altre. Jo estic disposat a invertir en aquestes societats, si veig que el negoci és interessant, i si em pot respectar. Mai vull tenir participacions superiors al 10 per cent, al 30 per cent. Per què? Perquè no sóc empresari. No sóc capaç de gestionar. Jo, les empreses que el senyor Amorós m'ha recitat són les que són meves. No en tinc més, d'empreses. Aquestes noranta que diu, no ho sé..., si vol, després, o quan vulgui, ens asseiem i ho parlem. No en tinc més d'empreses. Tinc aquestes empreses.

Després, vostè ha parlat una altra vegada dels 32 milions. No són 32 milions, són 8 milions que van donant la volta i estan al BBVA. Són diners que ja han pagat impostos. Per favor, aquest mite..., oblidem aquest mite. Cada un de vostès m'ho ha demanat, i ho he repetit, ho he contestat a tots. No són diners que estan fora, són diners que estan aquí, a Barcelona, al BBVA, que han pagat els seus impostos. Són diners que posem en productes que el banc ens dóna, i que el banc els té posicionats, a la «Conxinxina», però tu no li demanes on els té posicionats i en funció de si està a la «Conxinxina» o no, no compres el producte. No. Compres el producte en funció de la rendibilitat que et dóna, de la seguretat que et dóna el banquer quan et diu: «I podràs sortir, i no et cobraré comissió, només has d'estar-hi un any, i si tens un problema puntual, doncs podràs treure'n una part sense penalització...» Això és el que demanes. Veure la seguretat del producte, que no hi hagi massa risc. Què és el que vol vostè? Risc? No-risc? Mig risc? [#Fiscal]? Segur que li ho han preguntat a alguns de vostès. I tu decideixes quin tipus de risc vols. Però tu n saps on estan destinats aquests diners.

El senyor Mas. El senyor Mas és amic meu. El senyor Mas és molt amic meu. Jo, els meus amics no tinc per què veure'ls cada dia, ni anar a sopar cada dia ni anar a esquiar cada dia, ni anar..., si m'agrada jugar a la ruleta o a la no-ruleta o a la petanca. No. A vegades els veig una vegada l'any, o dues vegades l'any, però sé que el tinc. És la connexió íntima que tinc amb la gent que jo estimo i que aprecio. I el senyor Mas, el president Mas, el molt honorable Mas és molt amic meu. Jo no necessito saber que ell està pensant en mi. Jo estic pensant en ell i l'estic ajudant

sempre que puc. Ell avui no té temps, ni demà, no abans, ni fa dos anys ha tingut temps de trucar-me. No em preocupa. Sé que jo el dia que necessiti del president Mas, es posarà al telèfon. O em contestarà amb una carta. O m'atendrà. Jo no vaig a sopar amb els meus íntims amics, com molta gent. Miri, sóc molt amic del meu advocat i no hem anat mai a sopar junts.

El meu patrimoni. M'ho demanava el senyor del PP. Els meus cotxes, i tinc una casa a la Cerdanya. El meu advocat l'he convidat diverses vegades, i naps i cols i «pitos i flautes» no hi ha hagut manera de quedar. Bé. Però jo sóc amic d'ell, i si un dia em necessita sap que em té. I jo d'això, en tinc molt pocs, d'aquests. En tinc tres o quatre. Que em van servir a mi... No, no em fan servir, no. És que no..., jo no haig d'amagar res, a mi no em fan servir de res. El senyor Mas ha fet i ha dit el que havia de dir: «Això és un tema privat.» És un tema privat, amb totes les conseqüències que comporta, que n'està comportant moltes.

Tipel. Jo vaig entrar a Tipel –la meva *xuleta* d'activitat professional–, jo acabo la facultat de Bellaterra, d'Economia –economia pelada, eh?, macroeconomia, general, re d'empreses, no, pelat–, el 84. Però jo sempre havia estat obsessionat amb el comerç internacional i a fer coses fora –fora, fora– de Catalunya. Perquè sabia que tard o d'hora em costaria guanyar-me la vida aquí pel tema del cognom i perquè això en el fons és un poble. I tots ens acabem coneixent. Aleshores, jo, el juliol del 84 entro a Tipel a treballar. Una empresa privada que es dedicava als «curtits» de pell petita. Que vol dir cabres, xais, mestissos. No hi han vaques ni hi han bous, ni hi han antílops, ni coses així. Pell petita. Pell de les costelletes que ens prenem aquí, carn a la brasa, doncs, aquests d'aquí. Fins al novembre del 86.

El senyor Mas hi va entrar després de mi. Jo no coincideixo amb el senyor Mas a Tipel. És més, el senyor Mas no entra a Tipel pròpiament dit. Entra en un grup que el senyor Isidor Prenafeta va constituir per diversificar els diners, que en aquell moment eren sobrant, però que després no van ser tan sobrants i va haver d'acabar tancant per fer altres activitats econòmiques. Per què? Perquè l'economia començava a tirar molt forta, era molt interessant fer operacions a altres sectors que no fossin el pròpiament dit, i hi havia molts empresaris que diversificaven, alguns amb èxit i altres amb molt mal èxit, a activitats econòmiques diferents de les que podíem tenir com a tronc principal. Alguns els ha ant millor i altres pitjor. I el senyor Mas es va encarregar d'aquest grup de diversificació. Van fer coses

d'immobiliària, temes de naus industrials. Van fer coses de supermercats, van fer coses de confecció. I la veritat, jo no tenia relació amb ell. Perquè, a més a més, la seu social de Vilassar Internacional estava al carrer Girona, molt a prop d'aquí, del monument de Rafael de Casanova. I es deia G7 Afers perquè era el G de Girona i el 7 del número 7. Perquè això estava domiciliat al carrer Girona número 7. Jo vaig anar-hi alguna vegada? Sí, vaig anar-hi alguna vegada, però per bla-bla-bla, jo no hi tenia cap activitat. La meva activitat era vendre pells arreu del món en els països nous. Jo em dedicava a Estats Units, a Corea del Sud –Corea del Sud–, al Japó, Taiwan, Hong-Kong. No anava als mercats que ja estaven madurs, com podia ser, sobretot, Europa.

I el senyor Mas a mi no m'ha deixat sol, perquè no m'ha de deixar sol de cap manera. Primer, perquè jo no he fet re relacionat amb el senyor Mas que el pugui acusar a ell i per tant dir: «Tu ha de responsabilitzar-te.» El que «diuen, diuen, diuen» de les adjudicacions, el que «diuen, diuen, diuen» del carrer Ganduxer número 15, en què jo, doncs, tallava el bacallà cap a la dreta, cap a l'esquerra. Re de tot això.

Després. Ara, perdoni, però, el tema de la meva mare, no sé com... Ha apuntat «mare» però no... No sé què m'ha dit de la meva mare?

Marc Vidal i Pou

No, era el comentari que ha fet abans, que vostès anaven amb una mà al davant i l'altra al darrere, i li parlava del seu patrimoni. Res més, normal.

Jordi Pujol Ferrusola

«Home de negocis». Deia que jo sóc l'home de negocis de Convergència? Què ha dit de l'«home de negocis»? Què deia?

Marc Vidal i Pou

No, li explicava, li preguntava quin tipus d'home de negocis era; és a dir, exactament a què es feia, diguem-ne.

Jordi Pujol Ferrusola

Jo sóc una persona independent, que he volgut ser independent. Ara veig que potser hauria d'haver-ho fet diferent, com d'altres ho han fet i els ha sortit millor, i els està anant bé. Però jo m'he dedicat a mi i a desenvolupar el que jo crec que

haig de fer. I vostè diu això del vendre..., del vendre neveres. Bé, molt bé. Jo només li voldria... Li vull donar un exemple, només. Del que vol dir el dinamitzador econòmic. I ho faré amb tot el risc que representa agafar Copisa i explicar-li com jo, al senyor Tauler i al senyor Cornadó els vaig explicar què és el que jo crec que hauria de fer per desenvolupar la seva empresa, per desmarcar-se del que jo creia que seria un problema greu amb l'entrada del tripartit.

Jo els vaig obrir la idea, que després es va materialitzar, de cinc àrees d'actuació econòmica on jo creia que havien d'actuar amb prioritat. Després ells van fer el que van creure, i veig que en algunes coses em van fer cas i en d'altres no me'n van fer tant. Però és igual. Jo vaig anar i em vaig vendre. Sempre vaig a risc, mai vaig a comissions per entrada o fisc per entrada, o que em paguin els viatges o que em paguin els bitllets d'avió o que em paguin els dinars o que em paguin els sopars. Sempre vaig a risc. Si surt, cobro, i si no surt, no cobro.

Jo li vaig muntar cinc àrees d'expansió econòmica. Una, el tema immobiliari. Quan jo començo a parlar amb ell d'aquests temes estem al 2004, i evidentment aquí a Catalunya això era un boom. Això era un mateix procés immobiliari o producte immobiliari que pogués portar-te un client, que el podien portar quatre, cinc o sis o set intermediaris. I vostès potser recordaran, o no, alguns potser sí, que en les notaries a vegades hi havia cues de gent, i feien per cobrar les petites comissions o els repartiments de comissions d'una compravenda que s'hagués pogut fer. I curiosament, es va arribar a donar un nom a aquesta gent, que eren els *mariachis*. La gent anava allà com si fossin el [#puny]..., no? –llavors ja ens entendrem. Llavors, una àrea d'actuació va ser aquesta. I aquí jo li vaig fixar tres àrees d'actuació. I vaig fixar el quart cinturó, i dins del quart cinturó li vaig fixar tres ciutats. Li vaig fixar Sabadell, Granollers i Terrassa. Perquè jo creia que aquestes ciutats tenien un potencial de creixement important al que és la classe mitja, mitja-baixa. Això són... I vostè em diu: «I d'on ho ha tret, vostè?» Doncs llegeixes un informe de «la Caixa», un informe del Banc de Sabadell, un informe de la Caixa Laietana, de les que existien, aquelles caixes existien. I et podies fer una pintura perfectament del... I després una altra cosa que a mi m'agrada molt, i que alguns companys de Convergència saben que jo he sigut un obsessionat d'això, és córrer el territori. Agafar el cotxe, cremar benzina. Conèixer tothom, conèixer tothom,

conèixer tothom, conèixer els pobles. És un GPS. Sí, sóc un GPS de Catalunya. El meu pare em guanya una mica, però no massa.

Després, una altra àrea que jo vaig determinar amb aquests senyors que valia la pena tocar era l'entrada i sortida de Barcelona. O sortida i entrada, depèn de per on entris i per on surtis. Una era la plaça Europa, lògic, al costat de la Ciutat de la Justícia. Tot el soterrament que es va fer de la Gran Via. I l'altra era la sortida cap a Diagonal Mar, tot el tema de l'Arrova 22. Això va ser bàsicament el tema immobiliari.

Després li vaig dir que ells tenien una divisió, ja tenien una divisió interessant de capacitat industrial. O sigui, gent que feia el manteniment d'Ascó. Aquests sí que hi entenen. Aquests hi entenen. Aquests són especialistes en Ascó. Fan manteniments d'Ascó, fan el manteniment de la petroquímica de Tarragona a Constantí. Temes industrials. Muntar, des d'un plànol, muntar, fer enginyeria, si convé, i, el més important, que és el que els interessa més a ells, és mantenir la instal·lació que, o l'hagi fet un altre, o ells mateixos. Aleshores els vaig proposar, doncs, d'intentar buscar-los clients en aquesta àrea.

Sí, tot això és Copisa, senyor Amorós. Tot és Copisa. No, això és per explicar una mica el que vol dir un dinamitzador econòmic. Amb una empresa concreta, que és Copisa. Amb tot el risc que representa que jo els parli ara de Copisa, que si les adjudicacions. No hi ha cap adjudicació pública. I a més a més, estem parlant sempre de l'època del tripartit.

El tema industrial. Jo li vaig parlar del tema industrial. Ells hi estaven d'acord i els vaig ajudar. Concretament vaig aixecar-los un contracte important. A Cartagena. A la planta de Repsol de Cartagena. Tot això –perdoni que em vagi repetint–, però per mi és molt important. No em sap greu repetir-ho, però ho tenen per escrit a la declaració del jutge Ruz.

Bé. L'altra àrea va ser l'àrea el turisme. I l'àrea del turisme..., però jo li vaig especificar molt un turisme especial, que jo considero que segueix tenint molta tirada, que està clar que m'he equivocat, però en aquell moment pensava que podia tenir una tirada –em van fer cas–, que era el turisme de qualitat a la segona línia d'Andalusia. No a la línia de mar, la segona línia. És una línia nova, salvatge, amb grans potencials, amb grans paisatges, amb grans extensions per fer qualitat,

però vol dir..., bàsicament vol dir sempre fer golf a aquestes àrees. Aleshores, a través d'un conegut meu, que és francès però que vivia a Portugal, vaig aconseguir bastanta informació, vaig viatjar per allà, vaig estar mirant, i els vaig oferir algunes oportunitats. I en van comprar una. En van comprar una que, d'entrada van entrar-hi amb una petita participació, i en segona instància es van quedar el cent per cent de l'opció. Això no ho han pogut desenvolupar perquè els va agafar el 2007-2008 la crisi econòmica i no ho van poder tirar endavant. I ho tenen tal qual. I a més a més els va sorgir un problema, que en el moment en què jo els vaig parlar de l'espai no era un problema major, però que després amb el temps es va anar convertint en un problema major, que és el tema mediambiental amb el tema de l'aigua, l'ús de l'aigua pel tema del camp. Perquè era una zona que tenia d'entrada poca aigua, i aleshores, bé, els temes ecològics, en aquest sentit, doncs, van anar creixent, creixent, creixent..., fins que ho han paralitzat tot, el possible.

Després, la quarta que jo li vaig dir, li vaig dir: «Escolta, tu estàs molt centrat a Catalunya, estàs excessivament centrat a Catalunya. Per què? Perquè tu ets una persona que et dediques només a fer obra pública i fas molt poques cosetes de promoció privada immobiliària, per favor, jo crec que has de créixer a la resta d'Espanya, i la resta d'Espanya vol dir Madrid. La contractació important d'obra pública està a Madrid, no només per la comunitat i per l'ajuntament, sinó sobretot per l'Estat. I li vaig fer un pla –tot això verbal, eh?, tot això és verbal– li vaig fer un pla en què li explicava quin tipus de persona havia de contractar que, evidentment, havia de ser gent de Madrid –moltes vegades els catalanes cometem l'error d'anar amb catalans, llavors no ens accepten, és igual– i li vaig trobar per atzar, això va ser molt atzar, un espai on avui segueixen tenint les oficines de Madrid. Això va ser el 2006, a finals de 2005/2006.

Després l'última àrea que li vaig recomanar que havia de fer-ho, però això ja per mi era la més urgent, perquè les variables a partir del 2006 començaven a indicar que hi havia una certa fatiga i que el crèdit començava a rebaixar-se, no en totes les àrees però en algunes àrees, i jo el vaig pressionar moltíssim perquè sortís a l'exterior. I aquestes eren les típiques empreses que volen i dolent, volen agafar un contracte a Mauritània, a Indonèsia, a Mèxic i a Àfrica del Sud, i no tenen capacitat, és que impossible, han de definir on l'agafen, perquè no hi ha capacitat humana, no hi ha capacitat tècnica, no hi ha capacitat de gestió i no hi ha capacitat

financera. Aleshores jo li vaig buscar alguns mercats en què jo hi tenia relació, en aquest cas vam tancar una operació colateral de compra d'una petita empresa, però la voluntat que jo tenia perquè creïessin a Mèxic, a Marroc i a Bulgària, que són les tres àrees que jo vaig marcar perquè jo hi tenia coneguts, doncs, no han fet res a Marroc, és més, ja crec que els han «timat», a Mèxic han obert una oficina i estan tirant endavant i a Bulgària sé que van fer després d'estar en contacte amb mi i seguint mantenint els contactes, una operació que tampoc sé com els va, la veritat, eh?

Jo amb aquesta dinamització econòmica vaig cobrar de les àrees d'immobiliària, de les àrees industrials, de les àrees de turisme, de les àrees d'obrir-se a la resta d'Espanya però no he cobrat mai cap factura de l'àrea de món, perquè jo no vaig ser capaç de realitzar i de materialitzar cap tema –a l'àmbit món vull dir o comprar una empresa o... Parlo de Bulgària, Marroc i Mèxic, eh? Això és el que vol dir un dinamitzador des del meu punt de vista, m'ho he inventat jo si vol, sí, econòmic.

Si vol podem parlar també d'Emte, com vulgui. Bé, Fibanc. Jo recordo haver tingut un compte a Fibanc que vaig tancar no sé quan, intranscendent, mai he tingut cap relació amb Valora, mai he tingut cap relació amb el senyor Tusquets en temes d'Andorra, sóc amic del senyor Tusquets, vaig amb bicicleta amb el senyor Tusquets, de tant en tant sopem junts, això que li deia, una vegada a l'any o dues, però res més.

El llegat, bé, el llegat és, jo no sé d'on ve el llegat, a mi no se m'ha dit mai d'on ve el llegat, ja he dit abans que el llegat és les divises que el meu avi tenia a fora, d'operacions que havia fet a fora, de diners que no havien entrat mai a Espanya o de diners que estaven a Espanya i que van sortir a fora, o sigui, són diners que no han tocat mai territori espanyol, però no se d'on ve, és a dir, no sé si ve d'un banc A, d'un banc B o d'un banc C, no m'ho han explicat mai, no m'ha interessat mai. El 80 mor el meu avi i en un moment determinat els meus pares, ja ho he repetit abans, ja ho he dit abans, perdó, ens comuniquen a la meva germana i a mi, que som els dos majors d'edat, que hi ha aquest tema però que ens n'oblidem, que no existeix, i nosaltres, sincerament, en cap moment –en cap moment– hem viscut pensant que tindríem de viure d'allò o d'allò altre.

Pensi que nosaltres, els meus pares es casen fa –jo en tinc cinquanta-sis, fa cinquanta-nou anys, i viuen avui encara al mateix pis que vivien quan es van casar,

eh? El meu pare en un moment determinat abans de la política quan té Banca Catalana, quan és un dels socis importants de Banca Catalana, és una de les fortunes més importants i és una persona que té el quart banc més importants d'Espanya, després passa el que passa, deixem-ho de costat, però el meu pare podia portar un tren de vida molt superior al que portava però per les seves conviccions, no va fer-ho, eh? Va tenir set fills i en cap moment vam pensar que aquests diners ens podrien ajudar en alguna cosa. El meu pare va tenir molt clar que el mestratge que li va passar el seu pare és de dir «aquests diners no són per tu, són per si a tu et passa alguna cosa no deixis tirats aquestes criatures i a la teva dona.» I així és com ho hem anat respectant. Jo me'n faig càrrec el 90, quan el Joaquim Pujol em diu « escolta, jo ja no puc, s'ha acabat », i, com he dit abans, a partir del 90/92 jo ja em remeto al que diré el dia 26 a la jutge.

El president

(Veus de fons.) Gràcies, senyor Vidal. És el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans en veu de l'il·lustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidente. Gracias, señor Pujol Ferrusola. Bueno, yo creo que a estas alturas de la tarde ya se puede empezar a hacer alguna pequeña valoración de su comparecencia hoy, lo primero es un dato curioso, y es que usted lo primero que se duele es de no haber montado un despacho de abogados o de economistas para hacer lo que hizo. Y yo le digo, pues oiga, pues igual tiene usted razón, para hacer tráfico de influencias una cobertura de despacho, que los hay en Barcelona, y además los hay cercanos al poder y los ha habido desde hace mucho tiempo, como usted sabe, pues era posible agenciarse una cobertura que a lo mejor no lo expusiese a usted tanto como hijo de Jordi Pujol. Lo que pasa es que tampoco sé muy bien si esto hubiera funcionado del todo, porque aquí lo que se ha declarado en esa comisión por parte del exjefe de prensa de su padre es que su madre llamaba muy a menudo a Presidencia y que en el entorno de su padre los *consellers* le decían a su padre «ten cuidado, ten cuidado con tus hijos que esto se nota mucho.» Y no sé si usted querrá opinar acerca de estas declaraciones que se han hecho por el jefe de prensa, por la que al parecer fue secretaria de su padre también, que por lo visto le dijo a él que políticamente era delicado para él tener la familia haciendo negocios a su alrededor.

Decía que se puede hacer una valoración de esta comparecencia porque, fíjese, usted nos ha contado muchas cosas de Gabón, de cómo hace el dinero, de que si las aguas freáticas en los vertederos, nos ha dado, bueno, hará falta que nos diese detalles mecánicos de los coche, y así nos ha entretenido usted toda la tarde. Pero las preguntas concretas acerca del origen de su fortuna, de cuál es esa fortuna, de cuánto asciende, de qué movimientos hay en los bancos, si se han publicado que ha hecho usted transferencias en favor de su madre de 900.000 euros a finales del 2011; se han publicado cifras del dinero de usted, 30 millones en doce paraísos fiscales, que los está usted moviendo. Y todo esto, todas estas cuestiones muy evidentes, muy concretas que, fíjese, yo llevaba aquí cincuentaicinco pregunt, yo pensaba que usted no iba a declarar, y llevaba cincuentaicinco preguntas para leerle una detrás de otra, que son las preguntas que usted ha estado esquivando durante toda la comparecencia y algunas más, y bastantes más.

Pero yo es que creo que no merece la pena que le haga un listado de preguntas, y sí que merece la pena, en cambio, que ponga de manifiesto que usted en esta comparecencia se ha permitido cuestionar a los parlamentarios, se ha permitido exhibir currículums de parlamentarios y cuestionar la adecuación de su labor, o no, lo ha hecho con soberbia, señor Pujol, a juicio de este diputado, lo ha hecho usted con soberbia, con la misma soberbia que su padre riñó a los diputados, con la misma soberbia que su madre ha dicho hoy aquí que era una vergüenza para Cataluña esta comisión, y usted aquí hoy se ha permitido aludir a los currículums de los diputados y si tienen la especialización suficiente o no para estar en las comisiones de investigación. Esto yo no creo que en otros países se tolere, porque, oiga, usted cuestiona con esto el sistema democrático.

Pero le voy a decir una cosa, lo hace de una forma que curiosamente coincide con el discurso de la representante de Convergència i Unió –con la representante de Convergència i Unió–, y aquí también tengo que decirlo. La intervención de la representante de Convergència i Unió está tratando todo el rato de minusvalorar a esta comisión, de decir que es inservible, de decir que es un circo, cuando en realidad aquí lo que estamos viendo es a una familia con una fortuna inmensa y que las explicaciones no las ha dado de momento ni el padre, ni la madre, ni el mayor de los hijos que comparece hoy aquí. Me parece una burla a los catalanes,

y me parece una osadía que usted haya tirado de currículums de diputados para defenderse hoy usted aquí.

Siguiendo con las cuestiones que nos ocupan, mire, no ha hablado usted suficientemente para nosotros del dinero que tienen ustedes en el extranjero, del origen de la fortuna, como le decía, de la cuantificación de las bolsas de dinero que viajaban a Andorra. Oiga, díganos... Usted dice que administraba la herencia o lo que fuere de su padre en las cuentas bancarias, ¿la administraba usted, la administraba usted para toda la familia? Porque usted se ha presentado aquí como un financiero y un hombre de negocios, pero es que pensamos que está toda su familia, que toda su familia es dueña de ese capital, usted no ha hablado de esto. ¿Es dueña su familia de todo el capital que usted ha estado moviendo por el extranjero? ¿Son dueños sus hermanos? ¿Son dueños sus padres, su padre, su madre y usted lo mueve? ¿Está usted adoptando la actitud procesal en los juzgados en el que yo voy a responder, yo soy el que se lo come todo, yo era el que lo sabía todo y aquí que pague uno por todos? ¿Es este el papel que a usted le toca desempeñar en esta historia, señor Pujol?

Mire, ha respondido usted a lo de Puerto Rosario, que yo no me he acabado de enterar. Bueno, usted ha dicho «el señor Mas es mi amigo, es muy amigo mío», y yo he pensado, no sé cómo tomarme esto porque en la situación que se encuentra usted es como si aquí viniese Bárcenas y nos dijese «Mariano es muy amigo mío.» Esto yo no sé cómo se lo habrá tomado el señor Artur Mas en la situación que tiene usted ahora que usted haya dicho esto, y no sé en qué sentido tomarlo yo tampoco. Lo que sí que es cierto es que entre los múltiples negocios que se atribuyen a usted, a la familia Pujol, aparte de lo de Puerto Rosario, que le rogaría que nos diga si estuvo o no estuvo usted en la inauguración en el año 2003 en la que estuvo el señor Artur Mas también, si entonces estaba usted tapado en el accionariado o no, o había empezado los negocios, pero si estaba o no estaba usted, aunque todavía no tuviese una participación en la accionarial clara.

También le preguntaré lo que se lee en los libros, que la financiación de Convergència i Unió mientras estuvo, mientras duró la época de Miquel Roca, que fue hasta el 93, la llevó Miquel Roca, y de 1993 a 2003, la llevó usted mientras Convergència i Unió estuvo en el Gobierno. Y he leído en este libro, en el libro que tengo sobre la mesa, he leído que después de 2003 hasta hoy ustedes aparte de

incrementar el 3 por ciento que se pedía, que se lo pregunto ya ¿se pedía el 3 por ciento de mordida en la obra pública? ¿Subió este 3 por ciento a partir de 2003 al 5 por ciento siendo el 3 por ciento para Convergència i Unió y el otro 2 por ciento siendo desviado para familiares del señor Pujol, usted y otros miembros de su familia? Como esto es lo que se está diciendo yo creo que esto es lo que tenemos que hablar en esta comisión, no del motor de su Lamborghini...

El president

Senyor Carrizosa, vuit minuts.

Carlos Carrizosa Torres

Quant?

El president

Portes vuit minuts.

Carlos Carrizosa Torres

Ah!, perdó, doncs, acabo ja. Bueno, pues, que nos explique usted en definitiva, si usted ha hecho negocios con el señor Felip Puig y se hermano, si los ha hecho con el señor Felip Puig y su hermano en el despacho de la calle Ganduxer ,y si usted ha especificado tanto la dirección del despacho de la calle Ganduxer porque es otro número u otro piso distinto, diga si estaba en la calle Ganduxer o en cualquier otro sitio ha hecho usted negocios de los que se le atribuyen a ustedes en las publicaciones y en los artículos de investigación periodísticos.

El president

Gràcies, senyor Carrizosa. És el torn del senyor Pujol Ferrusola.

Jordi Pujol i Ferrusola

Bé, el tema dels comptes és una altra vegada el mateix tema. És a dir, no són..., els diners són diners dipositats al BBVA, no són dipositats a fora. El BBVA té productes que té dipositats a fora, autoritzats pel Banc d'Espanya, i ell decideix oferir-los als clients. El clients no tenim per què saber on són els diners.

I nosaltres sí que sabem quan som clients, com vostès, i els ofereixen aquests productes, que el BBVA el producte que ens oferirà serà un producte legal i un producte d'acord amb el banc d'Espanya i amb l'autoritat financera que ho regula.

No m'he dedicat mai al tràfic d'influències i no necessito un despatx gran precisament pel tema del tràfic d'influències ni per altra cosa. Simplement que si jo hagués tingut un despatx gran, on hi hagués hagut més advocats o més economistes o més gent que hagués volgut fer el que jo volia fer, la dinamització econòmica, segurament m'hauria trobat més protegit i no hi hauria hagut la crítica ni la persecució que hi hagut pel tema que jo m'hagi dit Jordi Pujol i hagi sigut fill del president de la Generalitat.

El tema dels parlamentaris, no ho he fet absolutament amb ànim d'insultar ni amb cap tipus de prepotència ni insultant. Simplement he volgut demostrar que quan a mi se m'està criticant permanentment perquè no sóc un especialista, doncs, vull demostrar que hi ha gent que té responsabilitats públiques molt importants i que els toca dirimir sobre temes molt importants de la ciutadania, com pot ser el tema de l'aigua, com pot ser el tema de la seguretat nuclear, que tampoc en són especialistes, i en cap moment els posem en dubte. No per això els he volgut posar en qüestió a ells, i, a més a més, en cap moment he volgut fer acte de prepotència ni de «xuleria» en la comparança.

No hi ha cap voluntat que jo em carregui amb el mort de res. És a dir, jo em carrego amb el meu mort. Si a vostè li sembla que aquest mort és el total, és la totalitat, doncs, potser sí, però jo no estic cobrint ningú, ni tapant ningú, ni sigui germà meu, ni sigui pare meu, ni sigui Artur Mas. Jo estic contestant i estic agafant la responsabilitat del que em toca com a responsable a mi.

Per exemple, jo no vaig ser responsable des del 80 fins al 90 de la deixa del meu avi. Jo en vaig ser responsable posteriorment.

Jo no vaig estar a la inauguració del viatge del president Mas a Rosario. I el seu viatge és del 2003 i jo hi entro com a soci el 2007. Jo no estava al darrere de cap pantalla, com podia ser la gent de Tarragona. És més, jo dels de Tarragona només en conec un, que l'he conegut posteriorment per un altre tema que vaig intentar fer en el món del ciment, eh? I, bé, repetir-li això: que jo he sigut soci del port de Rosario el 2007, a partir del 2007.

És mentida que jo hagi operat sobre el tema del 3 per cent, el 5 per cent, el percentatge que sigui sobre obres que s'hagin adjudicat de l'Administració catalana. Bé, és un «diuen, diuen». Hi han molts llibres, però al final les proves són

l'important i el fet d'anar o no a la policia a dir-ho... No insto ningú que ho faci, evidentment, però si hi ha algú que ho té clar, doncs, escolti, mentida.

Jordi Puig. Jordi Puig... Jo vaig ser..., com he dit, en el tema d'Ibadesa, ell n'era soci, i jo vaig ser director general de l'empresa. Per tant, era soci de la societat que jo n'era director general, que després vaig eliminar perquè considerava que la feina que havíem parlat que havíem de fer no la vam fer i, per tant, jo em vaig quedar amb els actius del que l'empresa havia fet, que era el contracte amb Gabon.

I, per l'altre costat, Jordi Puig va estar fins al 2009 al meu despatx, al carrer Ganduxer, com a llogater, com a rellogat, per dir-ho així. Ell feia les seves operacions i jo feia les meves, i l'única operació que vam fer va ser una operació que ell em va presentar el 2005 un empresari de Barcelona que volia fer una promoció immobiliària a Marina Botafoch, a Eivissa, i em van venir a plantejar l'operació de si jo els podia trobar finançament per poder tirar endavant el desenvolupament. Era una operació de 30 milions i jo, a través dels meus contactes i gent i gent que els vaig presentar, els vaig aixecar uns 25,6 milions. El pagament per haver portat aquests inversors va ser –que és el que jo volia i el Jordi Puig també volia– formar part de la gestora que s'hauria encarregat de tirar endavant el desenvolupament urbanístic del complex dels apartaments que es volien fer a Marina Botafoch.

Aquest soci que teníem, que es diu Àlex Guerrero, en tenia una part a la promotora. I aleshores li van demanar de fer créixer la seva part, i jo i el Jordi no hi volíem invertir. Llavors vam liquidar la nostra participació a la gestora, eh?, i vam marxar.

Però mentre es va produir això entre tots els socis i el gestors se'ns va donar l'oportunitat de poder triar un apartament a la zona, que s'estava construint. De manera que vam fer un concurs, vam treure un paperet... Tothom tenia un paper i va haver-hi una mà innocent que va treure un paper, i aleshores d'aquesta manera es van repartir, en funció de la participació que podíem tenir –o l'equivalent que podia ser la participació, perquè jo no n'era soci, era soci a través de la gestora–, doncs, si tenies més o menys participació tenies més o menys paperets per agafar apartaments. Amb el Jordi Puig és l'únic que...

Després, jo he tingut una inspecció d'hisenda des de l'abril del 2013 fins avui, fins al 20 de gener del 2015, i jo els diré les xifres... La meva inspecció, per exemple, de les meves empreses, d'aquestes que el senyor Amorós m'ha demanat, d'INISA, de Projecte, d'Inter Rosario, la inspecció anava del 2008 al 2011 –2008-2011. I jo els donaré les xifres del que jo he ingressat a través de les empreses des del 2004 fins avui, 2013. Fins avui no, perdoni, fins al 2013. Jo he ingressat un total de 22,384 milions d'euros. Des del 2004 fins al 2013. I he pagat..., perquè, clar, ingressar... I he pagat 7 milions i mig d'impostos d'euros, entre el tema personal i el tema de les empreses.

Aquestes actes estan tancades amb una excepció d'una, que hi ha una diferència, perquè jo em vaig aplicar un sou durant uns anys a una de les empreses que la inspectora –que, per cert, és una inspectora fórmula 1, especial per a temes especials– ha determinat que és un sou inferior al que m'hauria d'haver posat. Però és igual. Si no ho pago per renda de sou, ho pagaré per benefici d'empresa. Si no és que vostè amb la seva empresa m'hagi contractat, per tant... No, sinó que queda a casa.

Que ella considera que havent-ho fet d'aquesta manera he pagat menys impostos i, en canvi, havent-ho fet a través de l'empresa hauria pagat més impostos? Aquesta és la discussió.

Què més han pogut trobar? Doncs, un restaurant que no era adient. No el restaurant, sinó amb qui havia anat als restaurants, o un viatge que vaig carregar a l'empresa... El que els passa a molts empresaris. No hi ha res estrany, no hi ha res especial.

Els cotxes com que estan a nom personal tributen a patrimoni. Vostè sap que el patrimoni ha funcionat, a Catalunya, diferent. Hi havia uns anys que sí, hi havia uns anys que no, i tal. Hi ha un any que era que sí, i jo, per descuit –no vull passar el mort al fiscalista– meu, ja està, no vaig aportar la xifra del patrimoni dels cotxes. I, per tant, tinc una falta aquí, patrimonial, en un dels dos anys en què hem hagut de tributar... No sé si era el 2009-2010 o el 2008-2009. Ara, perdoni, però no me'n recordo.

Què més? I repeteixo una mica el que he dit als altres diputats. Jo a partir del 2012... Del 92, de moment jo no li contesto i espero contestar segur... Moltes de les

preguntes que vostè m'ha fet van en aquella època, encara que vinguin d'abans, però es relacionen amb la situació de després del 92.

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. És el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Alternativa d'Esquerrres, en veu de la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bé, bona nit. Bé, vostè ens ha explicat, doncs, que té coneixement d'aquesta herència, llegat, deixa, o com vulguin dir-n'hi, el setembre del 80. La nostra pregunta seria: amb independència que la responsabilitat sigui compartida a partir del 90, o no, per què esperen l'any passat concretament a fer-ho públic? I de qui és la decisió de no regularitzar-ho i de no fer-ho públic? És seva, la decisió? És dels antics administradors? És de la seua família? És del seu pare? Finalment de qui és la decisió?

Vostè, com a administrador de l'herència..., jo voldria preguntar-li en què consisteix aquesta figura d'administrador d'una deixa o d'un llegat. Perquè si que hi ha algunes declaracions que fa la senyora María Victoria Álvarez, que diu, doncs, que vostè es dedicava a portar certes quantitats de diners a Andorra. I en concret parla d'una trucada que la seua mare li havia fet a vostè en la qual li deia que aquells 400.000 euros ja estaven on havien d'estar. D'altra banda, una trucada que vostè ja en aquestes declaracions que li fa el jutge Ruz diu que no és certa.

Però, en tot cas, li preguntem en què consisteix aquesta tasca d'administració de llegat? Consistia a fer créixer l'import? En què consistia exactament?

Després jo vull traslladar-li una primera reflexió, que és que resulta bastant complicat poder preguntar en cinc minuts sobre una estructura bastant complexa, que és l'elaboració judicial per al blanqueig de capital o, en tot cas, en cinc minuts traslladar-li tot el que li hauríem de traslladar quan no tenim certa informació que ara mateix sí que tenen els jutjats, però, bé ho intentarem.

I la primera és sobre els comptes a l'estranger. Vostè ens ha dit que vostè no té cap compte a l'estranger, ho acaba de dir. I, en tot cas, jo li volia preguntar per dos coses. La primera és una declaració de la seua exdona, la senyora Gironès, que

diu, que va declarar que tenien un compte a Luxemburg i un a Miami –una declaració de setembre de 2014. I voldria saber quina opinió li mereix.

I la segona és: una vegada imputat, vostè no va al banc a preguntar: «Escolti aquells actius que jo he comprat i que estan voltant per països en paradisos fiscals, expliqui'm quins paradisos fiscals, en tot cas, estan usant o no»? O «expliqui'm quins productes he comprat o no». Aquesta operació vostè amb el banc la fa? La fa, una vegada ha estat imputat en una causa? Perquè jo crec que és bastant greu com per no haver merescut aquesta gestió, no?, d'anar al banc i preguntar-li què se li havia venut i preguntar-li realment si tenia diners en paradisos fiscals o no. Li ho pregunto.

D'altra banda, ha començat de manera molt polèmica amb el tema de les habilitacions, de si els diputats estàvem habilitats o no, per a intentar-nos explicar que el contingut en si del negoci donava igual, que no calia tindre una especialització perquè vostè és dinamitzador econòmic. Dinamització econòmica seria, en tot cas, doncs, traslladar una informació a persones que els interessa, fer prospeccions de mercat, no?, com diu, intentar veure que pot ser-li d'interès a quina persona i en quin moment... La nostra pregunta seria: totes aquestes activitats són serveis realment prestats o són comissions?

Per què li ho preguntem? Li ho preguntem perquè també l'atenció a les seues declaracions al Ministeri Fiscal..., el Ministeri Fiscal li diu de manera textual, li diu: «Hacía usted todas estas prospecciones de mercado en lo que usted consideraba que podía haber algo de negocio. Siempre habla de que tenía una información a través de un amigo. O sea, que simplemente usted se limitaba a recibir información –esa que le daba, por ejemplo, el amigo» –i cita un cas– «de Repsol y otros más a que usted se ha referido.»

I el fiscal li pregunta, i jo li pregunto: «¿Usted pagaba o pagaba su comisión por la información que a usted le suministraban, que, además, a usted le iba a reportar unas comisiones como las que he leído, como los que ha leído su señoría?» I vostè li respon: «En algunos casos sí, en algunos casos no.» I el Ministeri Fiscal li torna a preguntar: «¿En qué casos sí y en qué casos no?» I posa com a exemple el cas del senyor Jordi Puig. I en aquest cas li diu que vostè no tenia cap factura i, en canvi, sí que havia cobrat una comissió.

Per tant, sense el «diuen, diuen, diuen», atenent a la seues declaracions davant de la Fiscalia li diu que vostè no tenia cap factura i en canvi sí que havia cobrat una comissió. Per tant, sense el «diuen, diuen, diuen», atenent a les seues declaracions davant la fiscalia, què ens pot explicar d'això, si ens pot explicar alguna cosa?

Després li preguntariem sobre aquesta activitat, la de dinamització econòmica. Dic jo: coneixent la possibilitat d'accedir a certa informació pel simple fet de ser el fill de l'expresident de la Generalitat en alguns moments, aquest cognom que diu vostè que li ha reportat algun o altre perjudici per a fer negocis, no és veritat que també haurà pogut actuar com un facilitador per arribar a certa informació, conèixer certa gent, que li ha servit després per al seu negoci de dinamització econòmica? Perquè a nosaltres ens fa una mica l'efecte que, més que un perjudici, aquest cognom Pujol li ha pogut reportar precisament els contactes per a fer aquesta activitat econòmica de dinamització.

Després, li voldríem traslladar ja dos o tres coses més també en funció de les seues declaracions. Ha dit vostè, però en tot cas diu l'Agència Tributària espanyola, que entre el 30 de març de 2004 i el 28 de novembre de 2012 vostè té registrades a nom seu, o a empreses participades per vostè, una quantitat de moviment de tràfics de divises per un import total de 32 milions d'euros amb sortida o destí a Andorra, Luxemburg, Croàcia, l'Argentina, l'Uruguai, Suïssa, els Estats Units, Mèxic, França, les Illes Caiman, el Regne Unit, Liechtenstein i Gabon. Li ho deixem per a la seua consideració.

Després, una altra pregunta: ens ha semblat entendre..., potser vaig errada, eh?, però ens ha semblat entendre que quan vostè parla que potser no hauria d'haver fet aquestes activitats sol i hauria d'haver buscat uns despatxos grans perquè li dissenyessin aquesta arquitectura, i s'ha referit en concret, m'ha semblat sentir, a PriceWaterhouse o Garrigues, vostè sap que es diu, es comenta, i aquí sí que és un «diuen», un «diuen» de vegades acreditat, que aquests grans despatxos també es dediquen a fer fiscalitat a mida? O que es dediquen a dissenyar arquitectura per a evadir impostos? S'estava referint a aquestes activitats, a aquestes activitats en què l'haurien d'haver assessorat i no es trobaria en la situació en la qual es troba?

Una altra referència sobre els cotxes de luxe: la primera seria dir-li que porti, en tot cas, la seua mare a veure els cotxes de luxe que té, perquè la seua mare ens ha

dit aquí, a mode d'ironia, que no, que no eren aquells que li havíem llistat; eren quatre o cinc més. No, finalment sí que eren quatre o cinc més dels que vostè ha dit. I li faríem aquesta referència perquè jo crec que no els hauria de sobtar que el seu patrimoni estigui sota sospita, i no els hauria de sobtar, per tant, que es vagi a mirar el seu patrimoni el primer de res per a saber quin ha sigut l'origen d'aquesta deixa, llegat, que ara mateix, a hores d'ara, no sabem.

Sobre el seu patrimoni, i ara sí, per acabar, li preguntaria una cosa: vostè s'ha comprat ara recentment una casa a Nova Zelanda? Jo diria que aquí ho deixaríem, i, fent una referència, doncs, al que nosaltres entenem que són les tasques d'aquesta comissió, que no són en cap cas jutjar-lo, però sí dirimir responsabilitats polítiques – responsabilitats polítiques, d'altra banda, que vénen pel fet de ser vostè fill de l'expresident de la Generalitat.

El president

Gràcies, diputada Vallet. És el seu torn, senyor Pujol Ferrusola.

Jordi Pujol i Ferrusola

Bé, el tema de les comissions a altres persones. Al senyor Puig li pago, per dir-ho així, per seguir l'esquema que vostè fa servir, amb una part de la participació que el senyor Àlex Guerrero ens dóna en la gestora de la immobiliària per tirar endavant l'edifici de Marina-Botafoc.

A moltes altres persones que em passen informació –per exemple, pel tema de Repsol–, no és que aquella persona em passi: «Escolta, faran...» No. Jo tenia una relació amb una persona de Repsol, que també era d'Aigües de Barcelona, i que ens reuníem, doncs, una vegada al mes, o una vegada cada sis mesos, o cada quatre, dinàvem, comentàvem la situació econòmica del país, la situació política, i ella em comentava, de les empreses que estava, com anaven, què feien, perquè per a mi això era un termòmetre del que podia passar en la resta de l'activitat econòmica del país. Quan dues empreses tan importants com Aigües de Barcelona..., una persona t'explica el que està passant, cap a on volen anar, què volen fer..., o Repsol et diu el mateix.

I aquest senyor, doncs, em va passar moltíssima informació. N'hi ha una que, d'acord amb un interès que podia tenir un client meu al qual li havia dit: «T'has d'obrir a aquesta àrea d'activitat, que és la industrial», vaig pensar que seria bo

lligar-ho. Però no per això considerava jo que li havia de pagar una comissió a aquesta persona. Per si un cas.

Generalment, els negocis que pugui fer de comissions, com per exemple ara estàvem parlant arran d'una intervenció d'un diputat del tema de Mauritània, el maurità no és un comissionista: jo intento no buscar comissionistes, sinó que intento buscar gent que tingui interès en l'operació econòmica que jo li puc plantejar. Si comencem a trobar-nos massa comissionistes, acabarà sent com allò dels *mariachis* que els he comentat abans de les auditories, i això intento evitar-ho.

El tema del despatx, em sembla que m'he explicat malament. És a dir, jo no volia una cobertura perquè em poguessin muntar una estructura fiscal o una estructura legal correcta, eh? Jo per a això ja puc tenir els meus advocats, o el meu fiscalista i me la poden muntar; no necessito anar a un despatx de Garrigues. Si tu vas a un despatx de Garrigues –i perdó pels de Garrigues, ara ens hem agafat amb el Garrigues–, però..., el problema, el tema és que tu allà dintre ets un element més. El teu nom no té importància. Malgrat que la puguin considerar ells de tenir-la, no té importància. No ho he dit en el sentit que ells et poden ajudar a muntar estructures fiscals o legals opaques, estranyes..., eh?

Els 32 milions. A veure, vostè ha citat molts països, tal: miri, la inspecció que abans he comentat, que havia tingut, des del meu punt de vista també, però sobretot des del del professional especialista, un èxit rotund, eh?, des del..., que ara s'ha acabat, que els he dit que s'acabava: al gener del 2015 es va acabar, i que jo els he dit els números des de més abans de la inspecció. Doncs, jo he fet operacions amb Anglaterra i per tant he cobrat diners amb Anglaterra; per tant, hi ha diners que han vingut d'Anglaterra: blancs! Sí: blancs. L'Argentina? El mateix. «Blancs» vull dir que no són opacs a la hisenda pública, eh? Mèxic? Jo tenia un compte obert, al Bancomer, que és el BBVA d'allà. Per què? Perquè vaig tenir un hotel, perquè vaig tenir operacions, perquè la meua filla, a més a més, doncs, està vivint allà, i s'ha quedat a viure allà... Amb el Gabon? Jo vaig cobrar una part de les comissions d'Isolux Gabon; no les vaig cobrar d'Isolux Madrid. De les Caiman, precisament, re! Re de re! Deu ser un d'aquells productes que li dic que el banc té i que t'ofereix perquè... (*Veus de fons.*) Perdó?

Isabel Vallet Sánchez

No, no. Deia que tampoc té la declaració, la declaració a què vostè feia abans referència.

El president

No, no, és un problema tècnic. Que si algun diputat ha de dir alguna cosa, prego que encengueu el micròfon, perquè s'ha de gravar i s'han de transcriure després els...

Jordi Pujol i Ferrusola

Entesos. Aleshores, vostè m'ha dit: «Vostè no va anar als bancs i...?» Jo no hi haig d'anar, al banc. El banc m'està venent un producte legal! Si això està sortint a la premsa permanentment i aquí cada grup parlamentari m'ho ha demanat... És el Banc d'Espanya, qui ha de reaccionar! És l'autoritat financera, la que ha de dir: «Aquests bancs estan venent producte il·legal.»

Ja li he repetit que el senyor president de Bankia està desitjós de poder tenir aquests productes per poder-los oferir a la banca privada, als seus clients. Per què? Perquè són més competitius, perquè hi guanyen més diners, perquè al final ells mateixos paguen menys impostos? Jo no ho sé. Jo pago iguals impostos; jo els pago aquí, els impostos. Jo no els pago a Caiman, on està el producte, o a la Jersey o a l'illa de Man o on sigui; jo els pago a Barcelona. I, en aquest cas, per a Espanya.

Bé. Un moment, eh? El llegat. No en sé res. Em remeto al mateix que he dit: al 80 es mor el meu avi al setembre, d'una manera tràgica, i els meus pares, al cap d'ics temps, ens diuen a la Marta i a mi –per què? Perquè som els dos únics majors d'edat– que hi han aquests diners i que ens n'oblidem. I ens n'oblidem.

I al 90, quan el senyor Joaquim Pujol diu: «Escolta, això s'ha acabat», me'n faig càrrec jo. I a partir que..., com me'n faig càrrec? Com ho administro? Com ho reparteixo als meus germans? El dia 26 ho explicaré.

Després, m'ha parlat del comunicat, també vostè, al principi de tot. Si em permet, ho deixo per al final per fer una exposició per a tothom. No tothom m'ho ha demanat, però tothom deu tenir interès a saber el perquè el senyor Pujol pare ha fet aquest comunicat.

El que sí que li diré és que, del 92 ençà, jo els he administrat durant una època – només li diré això.

Bé, la senyora Álvarez. Miri, és mentida allò dels quatre-cents, és mentida allò de pujo i baixo, perquè un dia diu que pujo, l'altre diu que baixo, l'altre diu que és una maleta, l'altre diu que són bitllets de cinc-cents, després diu que bitllets de dos-cents... És un poti-poti.

Aleshores, jo em permeto ara el luxe, que algú podria considerar que també és petulant i és xulesc, però ho faig perquè crec que aquí és important no només parlar de la veritat sinó que a més a més jo també, d'alguna manera, m'he de defensar de totes les acusacions del «diuen», «diuen», que a més a més estic intentant, i els ho dic de veritat, amb absoluta obertura i generositat, que... Hi ha una cosa que a mi m'agradaria que vostès tinguessin en mà. La hi passaré al senyor president, perquè sé que a més a més ell és membre de la comissió..., porto tants papers que, noi... (*Veus de fons.*) De quina d'elles? (*L'orador riu.*) De la Comissió de Matèries Secretes o Reservades. Li dono un CD que em va arribar, que és la gravació íntegra de La Camarga, eh? Jo l'he escoltat, i quan l'he sentit, això, comparat amb les notícies que han anat sortint i que alguns de vostès, doncs, les han fet servir, no hi han coincidències però penso que hi ha un tema interessant perquè el Parlament de Catalunya el pugui analitzar. I si en algun moment determinat, doncs, les persones que han d'estar assegudes on jo estic ara s'hi asseuen, jo crec que els pot servir molt per preguntar.

Bé. Luxemburg, Miami. Hi hem tingut oberts comptes oficials. Per què? Perquè va haver-hi..., no, li ho explico! Per què? Perquè va haver-hi un moment de tensió i de pànic..., aquí ens creïem tots que entrava el *corralito*! El *corralito* entrava, estàvem tots espantats. Hi va haver molta gent que va fugir. I jo vaig agafar, amb la Mercè, els diners que teníem i en un banc..., oficialment, amb una transferència oficial, perquè el Banc de Luxemburg, si hi arriben uns diners, també vol saber d'on vénen. Per què? Perquè no hi hagi blanqueig de capitals, perquè no sigui tràfic d'influències, perquè no sigui tràfic de blanques, perquè no sigui... Home! Entén? Els bancs entre ells es parlen i diuen: «Escolta, aquest client que m'has enviat, què tal és?» «No, no, aquest tio és tal.» Bé, doncs, nosaltres vam enviar els diners allà pensant que aquí podia haver-hi un catacrac, que ho va pensar moltíssima gent, no només jo, i moltíssima gent va moure els diners. En el cas de Luxemburg.

En el cas de Miami no: hi vam obrir un compte, eh?, perquè de la manera que ens tractava el banc a Mèxic no ens agradava i com que la meva filla, quan es va casar, va anar a viure durant una època a Miami vam considerar que valia la pena tenir un compte obert al Banc de Santander a Miami. Amb diners oficials –amb diners oficials.

Els cognoms? Home, els cognoms ajuden i no ajuden. Home, si en fas un mal ús poden ajudar molt i a la llarga et poden picar. I vostès el que pensen és que m'han ajudat molt i m'han picat. Doncs, li dic que a mi el cognom..., jo l'he utilitzat mai o quasi mai, perquè els amics..., o les empreses a qui jo he facturat eren amics meus que molts d'ells els coneixia d'abans que el meu pare fos president, o que coneixia de quan era president, però mai he volgut lligar o he lligat el fet de temes públics amb les seves empreses.

I a més a més sempre, com hauran vist –ja he dit al senyor Amorós que una part no era així–, la gran majoria de la meva activitat econòmica passa fora de les fronteres de Catalunya i d'Espanya. En part per què? Pel cognom. Perquè això és un poble, i tothom ho sap. Si dius «Pujol» no passa res. Però quan dius el segon, estàs fotut. I, aleshores, jo he intentat evitar aquest tema. I l'he evitat com? Ja des d'estudiant, la meva obsessió era exportar, exportar, sortir fora, perquè sempre he pensat que l'activitat econòmica d'un país tan petit com el nostre, que de recursos naturals no en té cap, només té això (*l'orador s'assenyala el cap*), l'única opció és exportar. I avui en dia..., no és que em doni la raó ningú, eh?, a mi? Però després veiem que quan l'economia avui en dia està funcionant una mica, doncs, està funcionant per l'exportació.

Què més? Nova Zelanda. Un altre mite. M'ha anat molt bé que m'ho preguntis. No he estat mai a Nova Zelanda, jo. M'encantaria anar-hi, perquè sóc un gran amant del rugbi i allà hi ha el millor rugbi del món, però no hi he estat mai. La meva dona –la meva ex– ara està a Nova Zelanda amb la seva mare amb un creuer, però perquè és l'hemisferi sud, perquè allà fa calor: ara és l'estiu, i aquí és l'hivern, i han anat a fer un creuer.

No tinc cap casa a Nova Zelanda; no tinc cap casa..., com deia aquesta senyora Álvarez l'altre dia: truca a un mitjà de comunicació: «Deixa'm venir, que et diré una notícia molt important, perquè...» I li ho diu a la policia, perquè ella després ho diu, que hem comprat un apartament a Rio de Janeiro. No hi he estat mai, a Rio de

Janeiro. Mentida: a l'aeroport fent transbord per anar al Paraguai, això sí, però no hi he estat mai, i no m'interessa, a més a més, curiosament no m'interessa.

Però amb el do de la ubiqüitat l'altre dia el senyor aquest, d'un d'aquests que parla tant a la televisió d'Espanya, diu: «No, és que m'han dit de bona tinta que està a Nova Zelanda.» I jo estava amb un amic meu que coneix molt el conductor del programa, i li envia un missatge, com els que els envien a vostès ara, i li diu: «Tu, escolta, aquest "tio" no està a Nova Zelanda, que està al carrer Ganduxer.» I el conductor diu: «—Escolta, m'han dit que està al carrer... —No, está en Panamá.»

I aleshores ja..., o sigui, do de la ubiqüitat: estic a Nova Zelanda, estic al Panamá en hores, eh? No —no, no—, estic a Barcelona, sóc resident a Barcelona, no sóc resident d'enlloc, i em vull seguir quedant aquí a Barcelona i a Catalunya.

I em sembla que ja està.

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. I, finalment, en aquesta primera tanda, té la paraula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en veu de la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair-li al senyor Pujol Ferrusola que hagi contestat al gran gruix de preguntes que se li han fet. De fet, a excepció de les preguntes que des d'un començament ha dit que no contestaria, perquè havia de fer-ho davant de la jutgessa, i que, per tant, no volia anticipar-se a la declaració que farà davant de la jutgessa, a tota la resta, doncs, hi ha anat contestant, no?

Ens ha dit només de començar que ens diria tot el que vostè havia declarat davant del jutge Ruz, i així ha estat. Ens ha anat explicant, arran de les preguntes que els diferents diputats, doncs, li han formulat, ens ha anat donant la informació que consta en la seva declaració, i que de fet vostè, només d'iniciar, ens deia si volíem llegir..., les cent quaranta pàgines, són, si no m'equivoco.

Ens ha parlat de les seves propietats; de les empreses; de les operacions fetes per aquestes; de, també, inclús algunes que en aquests moments o no han estat mai seves..., també dels cotxes. Agraïm que no hagi escatimat la informació que vostè va donar al jutge Ruz. I, per tant, en aquest sentit, doncs, ara ens queda pendent,

com vostè mateix deia, per declarar davant de la jutgessa. I no sé si ens voldrà dir alguna cosa més, algun tema de la deia i de la regularització de diners que tenia fora.

Nosaltres volem fer-li preguntes concretes, molt concretes, algunes d'aquestes, com es pot imaginar, com que som als darrers a fer les preguntes, doncs, vostè ja hi ha contestat, no? Però de tota manera nosaltres també ho farem, perquè, abans d'entrar estrictament en les preguntes, des del nostre grup considerem que aquesta és una comissió d'investigació parlamentària, i, per tant, per rendir comptes des del punt de vista polític, i, per altra banda, establir quins canvis s'han de dur a terme en l'àmbit legislatiu o governamental per tal d'evitar l'evasió o frau fiscal, així com la corrupció política.

I en aquest sentit, doncs, la comissió, avui..., com en altres ocasions, però ha quedat molt palès en el tema que les informacions que vostè ha anat donant era el que havia donat al jutge Ruz. Doncs, bé, és en això que nosaltres entenem que s'entra a fer un àmbit més purament de judici que no és el que correspondria.

Nosaltres, però, en la línia de fer-li algunes preguntes concretes, volíem en primer terme que ens..., ho ha dit en certa manera, però deu entendre que li ho torni a preguntar: vostè ha cobrat comissions per obra pública adjudicada per la Generalitat?, o per qualsevol administració governada per Convergència i Unió?

En un altre àmbit de coses, nosaltres voldríem saber si dóna credibilitat a la conversa entre la senyora Victoria Álvarez i la senyora Sánchez-Camacho: quina veracitat o credibilitat hi dóna?

I la seva opinió respecte a la conversa gravada entre Alícia Sánchez-Camacho i la senyora Victoria Álvarez, que li agraim que ens l'hagi donat, en aquesta comissió, i sí que demanaré al president que, com amb la resta d'informacions que són penjades, doncs, per a l'ús de tots els diputats i també d'aquelles persones que vulguin accedir-hi, se'n pugui disposar d'una forma transparent, com la resta d'informació.

I, en principi, fins aquí serien les nostres preguntes en aquest...

Jordi Pujol i Ferrusola

Bé...

El president

Gràcies.

Jordi Pujol i Ferrusola

Perdó, perdó. (*Pausa.*) No he cobrat mai de cap administració..., no, vull dir no cobrat mai de ningú que hagi estat adjudicatari de cap concessió, o cap obra, o cap servei, de cap administració portada per Convergència, ni pel PSOE, ni per Iniciativa..., per ningú. No m'ha interessat mai entrar en aquest joc de la política – no m'ha interessat mai. Perquè el risc no era per a mi, que evidentment sí que ho era: era per al meu pare, i jo no tinc cap dret a rebentar el llegat del meu pare.

I, després, quan parlem del comunicat, que seria el que..., després de les segones preguntes, doncs, els intentaré explicar més a fons aquest tema.

Després, la conversa famosa. Home, hi han coses molt curioses, i jo ara potser entraré una mica en el món del «diuen, diuen», però potser hi tinc una mica de dret. És una conversa que es produeix al juliol del 2010, el 10 de juliol del 2010, i no salta a la llum a través d'una declaració d'aquesta senyora a la Policia fins al 2012. O sigui, ha passat bastant de temps i jo no entenc per què, si això era tan important, doncs, no va saltar quan havia de saltar.

I el «diuen»: què diuen? Doncs, diuen que la senyora Camacho això va fer-ho amb més gent, i va fer-ho amb el senyor Zaragoza, ho va coordinar amb el senyor Zaragoza. Això ho diuen, jo no ho dic, eh? –ho diuen.

I diuen que el senyor Zaragoza i la senyora Camacho van fer un refregit de la cinta, perquè deia coses íntimes que surten a la cinta que li he donat al senyor president, i aquesta senyora i aquest senyor van eliminar, amb algun especialista, perquè crec que els dos no –jo tampoc ho sé fer, eh?– ho saben fer, van eliminar les coses que no eren..., que no consideraven que fossin importants.

I això diuen que el senyor Zaragoza li ho va fer arribar al senyor ministre de l'Interior d'aquell moment, que era el senyor Rubalcaba. I el senyor Rubalcaba va considerar que no era interessant, que no era important, el que es deia allà: «*Que si una maleta, que si baja*, que s'ho juga i que si no sé què.» Sí, incongruències, bla-bla-blàs i res més. I curiosament, després, quan manen els senyors del PP,

aquesta cinta passa de no ser important a ser detonant no de totes les coses, sinó d'algunes coses.

Aleshores, si hi he de donar importància o no, jo crec que en té bastanta, d'importància.

El president

Ja estem?

Jordi Pujol i Ferrusola

Sí.

El president

Passaríem al segon torn, d'un minut per grup parlamentari....

Jordi Pujol i Ferrusola

Perdó, un moment. El segon torn com funciona?

El president

Igual: un minut - un minut.

Jordi Pujol i Ferrusola

Ah, un minut?

El president

Un minut i respons... Home, això no...

Jordi Pujol i Ferrusola

Ser curt, no? Millor curt.

El president

La resposta és més lliure, anem a dir-ho així.

Jordi Pujol i Ferrusola

Digues-m'ho, va.

El president

No sé si vols fer una pausa.

Jordi Pujol i Ferrusola

Té algun full en blanc? Algú té un full en blanc?

El president

Sí, sí, i les que facin falta. Ara ens ho porta la gestora Grau.

(Oriol Amorós i March dóna fulls en blanc a Jordi Pujol i Ferrusola.)

Si algun diputat o diputada necessita una pausa de dos minuts...

Oriol Amorós i March

Necessitem fulls en blanc.

El president

Eh?

Oriol Amorós i March

Necessitem fulls en blanc.

El president

Fulls en blanc.

Jordi Pujol i Ferrusola

En vol més, ara, vostè?

Oriol Amorós i March

Sí, per a quan vostè contesti.

Jordi Pujol i Ferrusola

(L'orador riu.) Doncs, no me'ls hagués donat.

El president

Senyor Amorós, per un temps d'un minut. Quan vulgui.

Oriol Amorós i March

Senyor Pujol, vostè ens ha fet unes explicacions molt prolixes, però molt prolixes en allò que li ha interessat: en allò que era substancial ens ha demostrat clarament la voluntat de no-transparència, i vostè podria fer net respecte a la qüestió de la deixa i del fons d'Andorra, i no sé si no vol fer net o no pot fer net.

En un moment de la conversa que ha explicat del seu avi no sé si ha insinuat que la seva tieta, doncs, tenia també un altre deia. (*Veus de fons.*) No ho sé, en tot cas m'ha semblat entendre-ho això.

Respecte a la qüestió d'aparèixer o no a la «llista Falciani», vostè el que ens ha dit és que la premsa d'aquí ha publicat diferent que *Le Monde*, però en tot cas ha confirmat que a *Le Monde* també sortia, vostè, en aquesta llista.

Respecte a la seva activitat empresarial, ha estat molt extens en alguns àmbits, i jo li agraeixo que hagi fet respostes, però em sembla també que hi ha hagut una certa voluntat de distracció.

A mi el que m'ha sorprès és amb la naturalitat com ha explicat que entra en un negoci privat sobre una infraestructura pública a partir de la informació d'un responsable públic. I en això em refereixo al port de Rosario.

Vostè ha dit que no tenia re a veure amb facturació del sector públic, però en canvi sí que ha facturat a Copisa, Isolux, a Fomento, i ha assessorat EMTE, també.

I a més a més té una forma de relació, a través d'una empresa que es diu Project Marketing, basada en la paraula. Les empreses fan factures, i les factures justifiquen els motius de càrrecs.

I ha dit una frase que m'ha impressionat, per la franquesa amb què l'ha dit i la rellevància que té, i m'ha preocupat, sincerament. Diu que va fer un assessorament estratègic a Copisa perquè l'entrada del tripartit seria un problema greu, com si el canvi de Govern fos significatiu per a l'esdevenir d'aquesta empresa. Per tant, abans de l'entrada del tripartit aquesta empresa no li calia fer un replantejament estratègic?

I crec que ens hauria d'aclarir aquests punts.

Ah, i una última qüestió: admet està acusat de blanqueig. Òbviament, suposo que no admet ser responsable d'això, no ho sé. Però, clar, el blanqueig vol dir legalitzar fons il·lícits. Quins fons il·lícits?

El president

Gràcies, senyor Amorós. Senyor Pujol Ferrusola.

Jordi Pujol i Ferrusola

A veure, tot el tema de la transparència, el dia 26, al jutjat. Perdoni, però tant de bo li ho pogués explicar, però no puc.

El tema del blanqueig, que és l'última pregunta que ha fet, la toca de costat, també una part és per al dia 26, però li diria que, els orígens, no es preocupi, que no vénen de la corrupció –no vénen de la corrupció.

Oriol Amorós i March

Però són il·lícits?

Jordi Pujol i Ferrusola

Són il·lícits en tant que no han pagat impostos, però n'és l'únic punt. Però l'origen és lícit.

El tema de les paraules. Els contractes els faig de paraula i no tots. Si vol, li dic els que he fet de paraula i els que no he fet de paraula. Les factures, totes són per escrit. No em paguen una factura que després merita un IVA..., home, tenen una comptabilitat, ha de constar, després hi haurà una inspecció, han de presentar l'IVA. No, les factures sempre són per escrit, però els contractes, els acords, alguns són per escrit i alguns són per paraula.

És més, li repeteixo que jo he tingut una inspecció fiscal en què tots aquests anys que vostè diu, que hi han aquestes factures, totes han sigut correctes, i els pagaments que s'han fet són correctes, i han existit les operacions que s'han fet.

Fomento: jo no hi he facturat mai, ni he treballat mai per a Fomento. (*Veus de fons.*) Perdoni?

Oriol Amorós i March

Tivissa.

Jordi Pujol i Ferrusola

No, Tivissa jo no ho faig, perquè jo els venc...

Oriol Amorós i March

En el cas de Tivissa, si em permet, senyor Pujol, vostè fa una inversió de 3 milions i en dotze mesos això es ven per 5. Són 2 milions de guany, i a qui es ven és a Fomento. Perdoni, però això requereix una explicació.

Jordi Pujol i Ferrusola

Sí, el risc que corre..., que corro jo quan faig la inversió de 800.000 euros, sense tenir número de gestor, sense tenir l'obra feta i sense saber si em donaran o no em donaran el número de gestor; el corro jo, no el vol córrer Foment. El Foment..., jo faig un producte, un projecte amb un producte amb un valor afegit, i aquest valor afegit és aconseguir uns permisos perquè, si després hi ha algú que el vol tirar endavant, el tiri endavant. I això té un sobrepreu, aquí hi ha qualsevol lloc, perquè el risc l'estic corrent jo, i, si no, que el corri ell.

El Gustavo Buesa no va voler córrer el risc sol, i em va dir: «Tu estàs disposat a venir al que sempre m'has dit, que és una instal·lació terminal?» I jo li vaig dir: «—A veure, explica-m'ho? —Mira, és la segona que vam veure, tot aquell rotllo que...» Ell el va recuperar, va rebobinar la cinta, i vaig dir: «Sí, hi entro. Hi corro el risc, perquè això jo crec que té moltes opcions de sortir.»

Le Monde. El que tinc de *Le Monde* és només això. I llavors jo estic sorprès perquè no sóc conscient d'haver obert cap compte a l'HSBC, i, per contra, quan el diari espanyol treu la informació que treu, treu coses que no estan a *Le Monde*: posa uns noms d'uns nens que no existeixen, posa una adreça que *Le Monde* no posa. Si haguessin volgut fer mal, haurien pogut posar una quantitat; no la posen, no hi ha una firma, no hi han unes persones que puguin rebre aquest llegat en el cas que jo em mori.

Doncs, estic molt sorprès, sincerament. No li'n puc dir res més. M'agradaria que li contestés aquesta pregunta com li he contestat, però...

Port de Rosario. Vejam, el Lluís és molt amic meu i em diu «Jordi, he fet una associació, una germanor per fer intercanvi econòmic amb un port interessant que uns tarragonins hi entraran, que a més a més són de les àrees corresponents per desenvolupar les diferents terminals que el port de Rosario vol desenvolupar, crec que és un gran negoci, vés a veure-ho.» I jo ho vaig a veure i jo m'enamoro, però jo no tinc opció d'entrar perquè els tarragonins ja hi són. Jo hi segueixo anant, estic allà i quan els tarragonins es plantegen marxar per desavinences amb els socis argentins, doncs jo agafo l'opció de poder-hi entrar.

La meva tia. No —no—, jo no he dit que la meva tia tingués un llegat o no, jo no sé si el té. Jo només dic que quan el meu avi confidencialment i com a amics, perquè

ens parlàvem d'amics, comentava el tema de la situació política, la seva preocupació i que no em preocupés per..., perquè jo li deia: «—Però, avi, vols dir que el pare ha de deixar això del banc i dedicar-se a la política? —Escolta, això és el que ell vol, això és el que ell vol. Jo crec que això anirà molt malament.» Etcètera. Total, i: «De la tia no te'n preocupis, ja me'n preocupo jo de la tia.» Jo no li puc dir si té o no té llegat.

El tema de Copisa del replanteig. Totes les empreses que durant l'època de Pujol han crescut d'una manera considerable amb les adjudicacions, durant l'època del tripartit han estat penalitzades. Sí, senyor, miri les estadístiques.

Oriol Amorós i March

El senyor Mas va dir el contrari fa dues setmanes.

Jordi Pujol i Ferrusola

Doncs dec estar molt equivocat jo. (*Veus de fons.*) No dic que no, però vostè ha de mirar el valor relatiu, perquè la crisi econòmica..., vostè no pot mirar per valors totals, vostè ha de mirar per valors relatius respecte al total de l'obra que s'adjudica. I, si ho fa així, veurà que les empreses catalanes o les que van tenir molta activitat econòmica amb l'Administració a l'època del president Pujol, a l'època del tripartit, van baixar. A mi m'és igual, si té raó vostè, la té. El replanteig per a Copisa segueix sent el mateix, perquè Copisa té una quantitat d'activitat a l'obra pública que jo li dic: «Això crec que no anirà bé.» Puc tenir aquesta visió, puc tenir aquesta creença.

Oriol Amorós i March

Però fixi's que aquesta creença vincula política i adjudicació.

Jordi Pujol i Ferrusola

No.

Oriol Amorós i March

I tant. I tant que sí, senyor Pujol. I tant que sí.

Jordi Pujol i Ferrusola

De cap manera. Vostè ho pot lligar que jo li hagi dit una cosa, perquè...

Oriol Amorós i March

No, ho ha de dir vostè, és... Quedarà escrit.

Jordi Pujol i Ferrusola

Sí, i tant! Si vostè ho vol interpretar d'una manera o d'una altra, és un altre tema. Jo li dic simplement que «ara canviarà el color polític i tu tens un sobrant i una activitat potent i vols diversificar-te, diversifica't sobre àrees que no siguin l'Administració». Això és el que jo li vaig. Jo no sé els seus canals d'Administració, ni els seus contactes per fer obra pública o no fer-ne, jo no m'hi vaig posar mai, només li vaig dir que «a partir d'ara, has d'intentar reciclar-te, perquè estaves molt focalitzat a l'obra pública». I no només ho va fer ell, ho va fer moltíssima gent. De les grans empreses espanyoles, moltíssima gent ho va fer a partir d'aquell moment, altres ho havien fet abans.

Oriol Amorós i March

Fixi's que acaba de dir «els seus contactes per fer obra pública».

Jordi Pujol i Ferrusola

Els d'ell.

Oriol Amorós i March

Acaba de dir «contactes per fer obra pública».

Jordi Pujol i Ferrusola

Els d'ell.

Oriol Amorós i March

Teòricament l'obra pública es guanya amb concursos, no amb contactes.

Jordi Pujol i Ferrusola

Clar que sí, perquè ell sap on està el conseller d'Economia o el tècnic corresponent per anar a presentar els concursos, els plecs de condicions o anar a discutir un plec o si li han adjudicat una obra per fer tècnicament un reformat o el que sigui. Això ho sap ell, jo no ho sé.

El president

Senyor Terrades, pel torn del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Li he de confessar que quan vaig llegir la declaració davant del jutge Ruz i em vaig assabentar d'aquesta nova professió..., dinamitzador econòmic... Avui amb els números que vostè ens ha donat de facturació des del 2004 al 2013, home, doncs és una..., crec que haurem de proposar que les universitats comencin a tenir aquest grau de dinamitzador econòmic, perquè certament és lucratiu.

Vostè sap per què van canviar el conseller de Presidència, el senyor Joaquim Triadú? Era perquè qüestionava justament aquestes feines de dinamització econòmica / intermediació d'alguns dels fills del seu pare, segons se'ns ha explicat en aquesta comissió?

Jo crec que vostè ja caigut en una contradicció quan ha dit que vostè mai havia tingut diners a l'estranger, ara ens ha dit que hi ha una part de la seva imputació que és per blanqueig de capital, diu que no són il·lícits, però..., o que no eren bruts, que no veien de la corrupció, però sí que no havien estat declarats. Per tant, ja sé que la sessió ha estat llarga, però jo crec que aquí hi ha una contradicció. De fet, crec que el jutge Ruz no l'hagués imputat si no hi haguessin hagut indicis que vostè operava amb comptes a l'estranger, que no tenia diners regularitzats a Espanya. De fet, encara no ens han explicat per què es va regularitzar al juliol de l'any passat el compte que alguns dels seus germans encara tenien a Andorra. Si vostè creu..., o qui creu que els va traïr? O qui va donar, entre cometes, el «chivatasso» a l'Administració tributària.

Tampoc ens ha explicat si la senyora Victoria Álvarez feia negocis amb vostè i si els feia, doncs estaria bé saber quins eren.

I finalment, home, Déu n'hi do..., també, si aquells serveis de dinamització econòmica que vostè feia de plans de treball amb el fet que ens ha referit que li havia fet una sèrie de feines a Copisa perquè creu que amb el Govern d'esquerres no aniria bé. Vostè havia cobrat o cobrava a terminis alguna de les feines que havia fet amb anterioritat?

I com a conclusió, després d'escoltar-lo, jo crec que Catalunya està perdent un gran conseller d'Indústria.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Senyor Pujol Ferrusola, quan vulgui.

Jordi Pujol i Ferrusola

Sí, això dels meus germans, quan vinguin aquí els ho pregunta a ells.

El tema del diner a l'estranger, ja ho he dit, no he tingut diner a l'estranger. Els comptes que la diputada m'ha comentat he explicat d'on venien i per què.

Amb la senyora Victoria Álvarez no he fet cap negoci. L'únic moment que jo la vaig ajudar en un moment determinat –no econòmicament, però ella estava passant un moment fotut–, la vaig ajudar a conèixer una persona que era conegut del senyor Towing, que es dedicava a les comunicacions perquè ella havia treballat a Ono, i aquest senyor, aquest anglès, volia obrir una sucursal aquí a Espanya per desenvolupar el seu negoci i vaig pensar que podia ser interessant. Li vaig passar el currículum d'aquesta noia a aquest senyor, va dir que li interessava i jo vaig anar a Londres –vam anar a Londres–, els vaig presentar i, pel que sembla, no s'han posat d'acord perquè no s'ha fet res. Això ha sigut l'únic..., que no és un negoci, però ajudar-la vejam si podia trobar una feina.

Referent al tema de Copisa, no els vaig ajudar abans i vaig cobrar..., no els vaig ajudar abans per cobrar després, vaig cobrar pel que vaig fer en el moment que vaig fer-ho i vaig anar a risc, perquè sempre amb tothom vaig a risc, perquè a la gent sobre una cosa com la que jo plantejo no li agrada avançar diners. I això no només els senyors de Copisa, sinó els de totes les altres empreses, no els agrada avançar diners. I això és el tema. Perquè amb la meva activitat, que tanta gràcia fa, no tinc re concret, és a dir, m'estic venent jo i les meves idees, per tant, és molt difícil que algú et vulgui pagar per avançat una cosa que no pots agafar. Una cosa és que tu tinguis un problema amb un advocat i et digui: «Mira, el plantejament és aquest i d'entrada m'has de pagar això o, si no, no començo a funcionar.» Tu necessites l'advocat i ho fas; a mi no em necessiten –a mi no em necessiten. I el fet de no necessitar-te, o et poses molt flexible, o és molt possible que molts dels clients els puguis perdre. Quan demostres que funcionas, a alguns els pots demanar algun avantatge: que et paguin el viatge o que et paguin una part de la comissió que veuen que sortirà, doncs que te l'avancin, etcètera. Però, d'entrada, has d'anar a risc.

El president

És el torn del Grup Parlamentari Popular en veu de l'il·lustre diputat Santiago Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Gràcies, senyor Pujol, per l'ampla informació que avui ens ha donat, que rebem, acusem rebut de tota aquesta informació, que contrastarem amb altra informació que tenim per verificar-ne la seva exactitud. Em permetrà dues consideracions i una pregunta final.

Una primera consideració. Jo crec que, i en relació amb el que vostè deia ara, la forma de fer negocis, diu: «Jo em venc, jo venc les meves idees i és un risc.» Jo crec que ven alguna cosa més que vostè i les seves idees, ven també els seus contactes i s'ha posat un exemple d'un negoci que va fer una empresa clienta seva per un contacte, per una informació que va obtenir vostè d'un contacte. Si no vaig errat, aquest contacte era el senyor Ricard Fornesa de «la Caixa», també conseller de Repsol, i és a partir d'aquesta informació que vostè obté d'aquest contacte que el seu client fa un negoci. Òbviament aquesta és una forma de fer negocis, però no és que es vengui ni vostè, ni les seves idees, també els seus contactes i també la informació que vostè obté a través dels seus contactes.

Segona consideració. Vostè en la sessió d'avui ha parlat que té una amistat íntima amb el president Artur Mas. Sàpiga que el president Artur Mas va negar tenir una amistat íntima amb vostè. Jo m'imagino que això de l'amistat íntima deu ser proporcional a la utilitat marginal que té per a vostè o que té per al senyor Mas. Segurament per a vostè té una utilitat marginal més gran que la que té per al senyor Mas, que intenta treure's de sobre aquesta amistat íntima.

I finalment em permetrà una pregunta: aquesta gravació de la Camarga, sabrà vostè que va ser obtinguda de forma il·legal. Suposo que podrà explicar en aquesta comissió com ha obtingut vostè una còpia íntegra d'aquella gravació que es va obtenir de forma il·legal.

Gràcies.

Jordi Pujol i Ferrusola

La gravació. Me la van fer arribar al despatx anònimament i, a més a més, està penjada o ha estat penjada. (*Veus de fons.*) Perdoni? A mi m'han fet arribar la no manipulada i jo he sentit penjada la no manipulada.

Miri, si el president, el molt honorable president Mas considera que la relació que hi ha entre ell i jo no és d'intimitat, doncs potser el terme el fa servir d'una altra manera. Bé, jo l'aprecio moltíssim i si un dia necessita la meua mà, la té i jo penso el mateix d'ell. De moment no m'ha fallat mai i no li he hagut de demanar res des de fa uns quants anys i, per tant, estic molt tranquil. El dia que el posi a prova, si es trenca, doncs potser tindrà raó i diré: «Miri, tenia raó.», però de moment... (*Veus de fons.*) No, ell diu que no té una relació íntima, bé, què vol dir? Segons quin tipus d'intimitat evidentment que no, però intimitat intel·lectual i intimitat espiritual, això és el que per mi vol dir relació íntima. Jo amb una persona que tinc aquest tipus de relació que sé que puc comptar amb ell sempre –sempre–, doncs no necessito anar a sopar, o anar a dinar, o anar a jugar a les bitlles, no, o anar a esquiar, no.

Després, això dels contactes. Miri, si jo no tingués contactes al Gabon no podria fer negocis. Els contactes serveixen per fer negocis, una altra cosa és que els faci servir lícitament o no lícitament, jo crec que no els he fet servir il·lícitament, és a dir, no he fet mai cap tema públic, ni de concessions, ni d'adjudicacions aprofitant els contactes que pugui tenir. I he tingut amics que han estat en llocs molt importants com perquè hagués pogut aprofitar i no ho he fet mai, per protegir-los a ells i per protegir, sobretot, el meu pare. Jo sóc secundari, si vostè vol. Però si jo vaig a Paraguai, que és on estic ara anant a fer negocis, no hi vaig perquè no conec ningú, hi vaig perquè hi conec gent, perquè als llocs que no coneixes ningú és molt difícil fer negocis, pel carrer, «escolti, venc...» No, això no funciona així, funciona..., i vostè ho sap, això funciona a través dels contactes i de la gent. Si d'aquí està el tema que tenir un contacte i donar una informació ja és una il·legalitat, bé, aquí és on jo discrepo.

Jo no jugo amb l'Administració pública. Per què? Perquè, primer, que se sap tot; segur, que si és veritat és fàcilment demostrable, cosa que, de moment, no s'ha pogut demostrar re. Aleshores, la persecució del «diuen, diuen, diuen», bé, no queda en re, però, a l'hora de la veritat, fa mal i a mi m'està perjudicant, tant com, quan comentava abans em sembla, arran del senyor diputat, doncs, amb alguns

senyors puntualment m'estic presentant amb un altre nom per fer coses a l'estranger, en aquest cas, a Mauritània, no aquí, aquí s'ha acabat.

El *compact disc*, la li ho he dit.

Ja estic.

El president

Gràcies.

Senyor Rodríguez?

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat Marc Vidal, per un temps d'un minut.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Senyor Pujol, com que tenim un minut, jo li faig un resum d'algunes de les coses que he entès; vostè, si us plau, digui'm sí o no, perquè, potser, les he entès malament.

Per exemple, he entès que des de l'any 80 sap del llegat i li ho van comunicar els seus pares, crec que ho ha dit, si de cas, si és que no, digui'm «no», perquè, així, serà més fàcil. Que vostè el gestiona des de l'any 90 i, per tant, és defraudador des de l'any 90, però no m'ha explicat, li ho he preguntat abans, com l'ha fet créixer, no sé si això ho voldrà explicar o no.

Que no en sap l'origen, però que va venir a Andorra d'altres paradisos fiscals i no descarta Suïssa. Crec haver-ho dit, no ha parlat de «paradisos fiscals», exactament, però ha dit que mai havien estat a Espanya i no ha descartat que vingués d'algun altre lloc, perquè en desconeix l'origen.

Que vostè té 8 milions d'euros al BBVA, no 32, i que no descarta que el BBVA inverteixi en paradisos fiscals, si no ho entès malament.

Que va tenir un compte a Fibanc i, tot i ser amic del senyor Carles Tusquets, que va en bicicleta, no sabia res de la xarxa d'evasió que està sota judici a Andorra, ni tan sols hi va participar, ni res que s'hi semblés.

Que és molt amic del senyor Mas, «íntim», crec que ha dit, i per tant, és deduïble, ho dedueix aquest humil diputat, que ell coneix les seves activitats, dedueixo, les que siguin, eh?

Que vostè ha tingut comptes en paradisos fiscals a l'època del pànic, em sembla que ha dit «l'època del pànic, on se n'anava tot a norris», «el corralito», no sé què i que sí que va tenir comptes en paradisos fiscals.

Que, per a determinats negocis, Copisa, crec, especialment, seria un problema greu amb l'arribada del tripartit, crec que més o menys ho ha explicat, que no deixa de ser greu que vostè ho consideri greu, però, en fi, és una opinió.

Després, m'ha explicat algunes de les seves relacions amb Copisa i, per tant, em confirma que gairebé, vostè ha cobrat gairebé 4 milions d'euros, em sembla que són 3.600.000-3.700.000, en quatre anys, pel percentatge de fer d'aconseguidor, que tot és correcte, però tot amb un contracte oral i que la relació només la mantenia amb el senyor Cornedó, perquè els responsables de les adjudicatàries no tenien perquè conèixer la seva activitat.

I, per últim, em sembla que dec estar acabant, deixi'm fer-li un petit puzzle. Vostè és una persona de món, per tant, coneix segur moltes persones. Deixi'm citar-li algunes, a veure què me'n diu. Per exemple, el senyor Herbert Rainford Towing, que vostè a ell ja l'ha citat, relacioni-me'l, amb Brantridge amb Liechtenstein, amb Moneders 4-6, amb el senyor Gustavo Shanahan i amb el senyor Mas. Va, fem un puzzle. I, si no tenen cap relació, expliqui-m'ho, si us plau.

I digui'm si coneix un tal Dídac Fàbregues, que li deien «el pájaro», i l'andorrà Francesc Robert, si el coneix. O el francès Marcel Degrenat. I els germans Duró, d'Andorra. O el Toni Zorzano, d'Andorra també. O el José Mestre, que li deien «el rei del port». O els senyor Artur Suqué, casinos, segur que el deu conèixer d'alguna cosa i m'expliqui, potser, si de cas, de què. El senyor Gustavo Buesa. El senyor Maldonado. En fi... El senyor Felip Puig. Ja acabo, eh?, no sé si vol...

Jordi Pujol i Ferrusola

No cal que me'ls citi tots.

Marc Vidal i Pou

Són uns quants, per amenitzar la vetllada.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Vidal.

Tres minuts. Ho dic, perquè... Per informar, que ho preguntava. El senyor Pujol Ferrusola respondrà al Grup Parlamentari d'Iniciativa.

Jordi Pujol i Ferrusola

A veure. El llegat, 1980, sí. El llegat, 1990, sí. Tota la resta, el 26 del 3 del 2015 al jutjat 31.

L'origen dels diners: sé que són el tema de les divises amb dòlars, però desconec a quin banc estaven o a quin país estaven.

Al BBVA vaig tenir aquests diners, diners dels quals havia pagat els seus impostos i que ells t'oferien productes que estaven domiciliats, amb l'autorització corresponent del Banc d'Espanya, on estiguessin: alguns estaven en paradisos fiscals i altres no, però als impositors o els que anàvem a comprar els productes no ens informaven d'on estaven els productes, perquè, generalment, no ho fan, ni a mi ni, segurament, a vostès; una altra cosa és que tu ho preguntis.

Tusquets, sí, amic meu i anem en bicicleta, eh?, i tenia un compte corrent i el vaig deixar córrer, perquè no m'interessaven les gestions que em feien al banc, ni el que podria representar-me al banc i a Valora –deia «Valora», no?, vostè?– no he tingut cap relació.

Pànic. Els comptes corrents que vaig obrir a fora eren legals, eh?, amb la informació passada al Banc d'Espanya que aquest senyor passa els diners d'aquí a aquí. El Banc d'Espanya, informat, o sigui que no eren paradisos fiscals, amb el sentit que m'hi posava per no pagar impostos, sinó que eren llocs on jo pensava que el desastre financer que podia arribar, aquí, a Espanya, eh?, doncs, estava protegit. (*Veus de fons.*) Sí, sí, d'acord. Però, com que hi ha tant pejorativa en la paraula, doncs, prefereixo... Bé, jo només li ho dic.

Mas. Mas. El senyor Mas no coneix, perquè no vol o perquè no li interessa, els negocis que jo faig, no tinc cap inconvenient en explicar-los-hi. La intimitat que jo entenc de les persones no sempre es limita que s'han d'explicar tot el que fan, anar a sopar tot el dia junts, ja ho he dit una mica, no? Jo tinc amics que tenim conceptes intel·lectuals que ens uneixen i que això ens fa tirar endavant o ens fa ajudar-nos, però no per això jo sé el que fa ell cada dia ni ell sap el que jo faig cada dia i, des d'aquest punt de vista, amb l'Artur, doncs, ens hem comportat així des de

fa molts anys, fins abans que fos president o des d'inclús abans que tingués responsabilitats importants en el partit.

Un moment. Tripartit. Jo, simplement, els dic als senyors de Copisa que és el moment de diversificar-se perquè estan massa posicionats sobre l'obra pública i que hi ha un canvi de Govern. Ja està. I que és bo diversificar, com el senyor que està venent només pomes i pot tenir l'opció de vendre prunes i li dic: «Escolta, les prunes pujaran, no podràs seguir creixent amb les pomes, perquè, a més a més, hi ha una crisi econòmica, etcètera.»

Noms.

El senyor Herbert Towning el conec a finals del 90 a Mèxic i començo a treballar amb ell des del 2004 fins al 2009-2010, que es va esllanguint la relació entre ell i jo.

I el senyor Shanahan, jo el contacto amb el senyor Towning, el senyor Towning, inclús, va viatjar una vegada a Rosario per veure el Port, perquè el senyor Towning es dedicava a finançar projectes. Jo li vaig plantejar el projecte de Puerto de Rosario, però el responsable de tota aquesta canalització possible si sortia de diners interessats en entrar a Puerto de Rosario era el Gustavo, i el Gustavo i el Herbert es coneixen d'això.

El senyor Francesc Robert és íntim amic meu de fa molts anys, perquè esquem junts i fem muntanya junts i, sí, és andorrà i, a més a més, hi ha una cosa que ens uneix, que ell és un andorrà pancatalanista i jo crec en el concepte «Països Catalans» i hi ha una cosa que a nosaltres, a ell i a mi ens ha unit moltíssim, que és el rugbi, perquè jo penso que un dels conceptes que uneix el tema dels catalans de la Catalunya Nord és el rugbi i, per això, jo vaig, a través del Francesc, doncs, ajudar l'USAP a poder tenir una posició més tranquil·la, eh?, que la que podia tenir en un moment determinat i anàvem a veure molts partits de rugbi.

Qui ha dit més? I, per tant, el senyor Marcel Degrenat, en aquell moment, quan jo i el Francesc anàvem a Perpinyà, era el president de l'USAP.

El senyor Mestre el conec de fa molts anys d'esquiar alguna vegada junts a Baqueira.

Ha dit un nom entremig que no l'he anotat bé. (*Veus de fons.*) El senyor Buesa el conec, ja ho he dit, de fa molts anys. Quan jo vaig contactar-lo no tenia cap interès en el tema del... o jo ni sabia que ell estava relacionat amb el tema de les deixalles i, a base d'una amistat que va anar creixent de veure'ns, vam veure que podíem fer coses junts. Ell viu a Lloret, jo visc a Barcelona i ens veiem de tant en tant.

El senyor Felip Puig és amic meu des que tenia cinc anys.

I el senyor Artur Suqué el conec i amb el senyor Artur Suqué també vaig fer unes operacions perquè el vaig ajudar a aconseguir uns casinos a Argentina i, a més a més, el vaig, en un moment determinat, el 2005, introduir a Mèxic, perquè jo tenia l'oportunitat que un senyor que tenia unes llicències de casinos que estava de soci amb el senyor Manel Lao, amb Cirsà, però tenia una desavinença, volia buscar una alternativa de soci i li vaig presentar al senyor Suqué aquesta oportunitat i el senyor Suqué la va desestimar perquè no li va interessar Mèxic.

I, ara, hi han dos noms, perdoni, però no me'ls he anotat bé. Amb tanta pressa, que ni reconec la meua lletra.

El president

Sí. Senyor Vidal, si vol tornar...

Marc Vidal i Pou

Crec que he dit germans Duró i Toni Zorzano.

Jordi Pujol i Ferrusola

Els germans Duró. Els germans Duró no són germans, sinó que són cosins, un és el Jojo, que viu a Andorra, i l'altre és el Pierre, que viu a Gabon, i aquest és el meu contacte de Gabon.

El president

I el segon, senyor Vidal?

Jordi Pujol i Ferrusola

I, quan em preguntava, no sé si era vostè o la senyora diputada, allò de les comissions, per exemple, amb el Jojo, jo tinc un percentatge de comissions, quan aixequem un negoci a Gabon, bàsicament, per Isolux, que la compensació... ell es queda el 82 per cent de la comissió i jo em quedo el 18 per cent de la comissió.

Per què tant ell i jo tan poc? Perquè ell és el que viatja, bàsicament, jo he viatjat tres vegades, des del 2000, que vaig començar amb el Gabon, fins ara, hi he viatjat tres vegades, però ell hi viatja molt sovint perquè aprofita per fer altres coses a altres països del voltant o portar altres clients i jo, de moment, només m'ha interessat anar amb Isolux. Llavors, com que ell entenc que té una despesa molt més forta que la meva, jo estic reconegut i li dono un 82 per cent del total de la comissió, que ell comparteix a la vegada amb el seu cosí Pierre, que és el que viu –és un expatriat francès–, que viu a Gabon.

I qui més m'ha dit?

Marc Vidal i Pou

Toni Zorzano.

Jordi Pujol i Ferrusola

Toni Zorzano és un amic meu andorrà, que jugàvem a rugbi... bé, junts, no, ell contra jo, ell jugava amb l'Andorra i jo jugava amb el Barça. I aquest senyor Zorzano és el que, doncs, potser, aquesta senyora Vicky, amb tota l'atabalament que porta, diu allò del «contacto ruso» que no sé què, perquè el senyor Zorzano té uns museus a Andorra dos dels quals són museus relacionats amb coses de Rússia, un és el Museu de la Miniatura, un altre és un museu interessant d'icones religioses ortodoxes russes i, bé, aquesta senyora, de totes maneres, el senyor Zorzano no el coneix.

Qui més? Ja està?

El president

Ja està. Sí.

Jordi Pujol i Ferrusola

Si m'he deixat algun nom?

El president

És el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans, en la veu de l'il·lustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidente. Muy brevemente. Nos ratificamos en lo que hemos dicho antes. Se ha hablado mucho aquí, pero no se ha explicado nada, al final, no se ha aclarado absolutamente nada. Usted ha hecho durar esta comisión casi tres horas, yo creo que queriendo parecer que lo contesta todo, pero es que, en realidad, pues, no nos ha aclarado nada. Y en lo que sí que ha incurrido últimamente es en una contradicción, a nuestro juicio. Usted dice: «No jugo amb l'Administració pública, perquè tothom es coneix i tal.» Bueno, pues, miramos el asunto de Active Translation, que usted dice que gestionaba unos permisos y que usted corría el riesgo con los permisos. En realidad, esto no es solo una cuestión de permisos, es cuestión de que usted consiguió primero unos contratos con la Generalitat per gestionar la recogida o los residuos y, una vez estaban conseguidos los contratos con la Generalitat, es cuando la vendió a Fomento de Construcciones y Contratas, ganando 5,2 millones de euros en dos años. No es una cuestión de riesgo de permisos, que también sería una cosa curiosa que se consigan los permisos, que el riesgo que asume un empresario no sea vender o no vender la moda, vender o no vender una maquinaria, sino obtener o no obtener unos permisos.

Y, por último, el asunto Sumarroca.

Su relación con las empresas de los Sumarroca..., primero que la mujer del señor Sumarroca era socia de su madre en Hidroplant, y había una relación familiar, pero es que los Sumarroca, a lo largo del mandato de su padre, obtienen 300 millones de euros de contratos públicos, y luego, misteriosamente, las empresas de Sumarroca le pagan a ustedes a través de la empresa Emte casi 900.000 euros de 2004 a 2011. Detrás de esto hay Administración pública, detrás de esto hay contratos, o cuál es la razón, por qué Emte entonces no pudo..., cuando le fueron requeridas explicaciones de a santo de qué pagaba a usted 150.000 euros por año a lo largo de seis años, pues, por qué no pudieron aportar unas facturas o una prueba de todo es dinero que le pagaron a usted, si no es porque consiguió o medió, o eran comisiones por los contratos obtenidos por las empresas de Sumarroca.

Jordi Pujol Ferrusola

Bé, Emte, rotundament fals –rotundament fals–, no he intervingut en re que hagi ajudat Emte a adjudicacions de l'Administració pública catalana, durant l'època del meu pare o qualsevol altra època. Rotundament fals. La relació amb Emte és en

temes absolutament privats, és en un tema de General Lab, que quan jo col·laboro amb General Lab, General Lab només factura al sector públic un 4 per cent, i jo no em dedico a aixecar-li la seguretat social ni a aixecar-li coses públiques, sinó que em dedico a intentar vendre el concepte, que em va semblar revolucionari quan el vaig conèixer, a països de fora, a Argentina, a Mèxic i a Marroc, concretament.

I després ajudo Emte a introduir-se a Mèxic, perquè jo ja hi era des del 96, i estem parlant que em fan un contracte a mi el 2008, un contracte, no és de paraula, és un contracte, el 2008, que al final es liquida el 2009. I per què un contracte quan tenia tanta amistat amb aquesta gent, quan amb els altres amb qui tenia tanta amistat no feia contractes? Doncs, simplement perquè aquí hi ha un element que és un responsable d'internacional que ells contractes, que es diu Marcelino Oreja, que havia estat l'home d'Aldeasa, l'home dels *duty frees*, i que coneixia moltíssima gent en el món, i per això el contracten, perquè coneix molta gent en el món, perquè els obri portes per poder-se introduir en el món i poder facturar i poder fer treball. Aquest senyor, avui, és el conseller delegat d'Enagás, i va ser també responsable de Feve, aquella empresa de transports de trens del nord d'Espanya que després es va fusionar amb Renfe i Adif, i no era especialista en això, i també va fer-ho. I perdoni que tregui el tema de l'especialitat una altra vegada, però és que és molt important per mi que vegi que moltes vegades no cal ser especialista en una cosa per fer-ho bé o per fer la feina que se t'encomana, no?

Aleshores, el senyor Sumarroca i jo mateix, perquè el senyor Oreja coneixia molta gent a Mèxic..., vaig dir: «Escolta, intenta protegir-me, perquè no vull tenir un problema amb l'Oreja. Per què? Perquè l'Oreja coneix molta gent a Mèxic, i aleshores no vull que ens trepitgem les esferes.» Aleshores, vam fer un contracte, i es va liquidar aquest contracte el 2009. Avui Emte està establerta a Mèxic, podria dir que gràcies a mi, jo hi he estat treballant i no tinc relació amb Emte.

Però, ho repeteixo, amb l'Administració pública catalana no vaig fer re de re, de re, amb Emte.

Active. Jo entro a Active el 2002, quan en aquell moment el senyor Espadaler és conseller. El senyor Espadaler pren una decisió legal administrativa, no és una decisió política, d'autoritzar que allà es pugui tirar endavant un abocador, sempre que, primer, el senyor Pallisé, d'Iniciativa per Catalunya, en aquell moment, alcalde de Tivissa, doni l'autorització corresponent per a l'obra, i, segon, una vegada

estigui feta l'obra, s'hagin analitzat tècnicament tots els auditors tècnics de l'Administració i si l'Administració necessita més especialistes recorren a externs – el senyor conseller, en aquell moment, va ser el senyor Salvador Milà–, et dóna el número de gestor, que es diu.

Jo en cap moment vaig recollir brossa per portar allà o vaig fer que els ajuntaments convergents fixessin acords amb el senyor Buesa o amb nosaltres per portar la brossa. No. Allò era un abocador que es va construir i s'ha acabat, amb el risc que no podies..., que potser t'haurien dit: «No et donem autorització, no et donem el número de gestor i perds els diners.» D'acord?

Llavors, quan nosaltres agafem, fem un valor afegit a un terreny i li posem el llaç és quan allò val més, perquè un obsequi sense llaç no és un obsequi. Nosaltres vam fer un obsequi amb un llaç. Estàvem disposats a desenvolupar-ho nosaltres, per això, perquè tenia dos especialistes que estaven disposats a tirar endavant, i estàvem disposats a demanar crèdit per poder tirar endavant, el senyor Buesa y el senyor Mayola, que tenien instal·lacions finalistes i intermediàries i tenen instal·lacions, i ells segueixen al sector. Jo si ell haguessin decidit anar-hi, segurament hi hauria anat, però en el moment que Foment diu «a mi m'interessa quedar-me amb això», jo li dic: «A mi no m'interessa quedar-me, i menys amb un Foment, perquè acabarem tenint problemes, pel tema del nom, pel tema de Foment, la interpretació...» El mateix que està preguntant vostè o que han preguntat alguns altres diputats.

Jo me'n vaig, desaparec, no m'interessa. Hem fet un valor afegit, hem pres un risc, i el venem. I el venem a molt bon preu, miri vostè quants abocadors privats, privats, no de concessió administrativa, hi han a Catalunya. Doncs, aquest valor afegit és el que justifica que posis uns diners i en treguis bastants més.

Ja estic.

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. És el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Alternativa d'Esquerres, en veu de la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí. Clar, nosaltres estem entre sorpresos i consternades, perquè després de tantes hores de declaració ens fa la sensació que vostè ha construït un relat de plena impunitat, on no hi ha cap problema, cap responsabilitat per tenir una herència, uns diners sense declarar des de l'any 80; on es trasllada la responsabilitat cap a banc, perquè, en tot cas, ens diu que ens esperem al dia 26, que ja podem saber el que avui no s'ha dit; on es donen moltes dades d'empreses, de contactes, de negocis, de diners, i ben bé no s'aclareix res; on es construeix fins i tot la ficció de pensar que una persona, dient-se Jordi Pujol Ferrusola corria algun risc fent alguna operació econòmica a Catalunya, quan era conegut per tothom, per tant, també construïnt aquesta ficció del risc; quan diu que no tenia diners en comptes de fora però va fent excepcions, dient «bé, aquí sí, perquè la meva filla, tal; aquí sí perquè havia pagat tal transferència; aquí sí perquè tenia uns negocis, en aquella part, o aquí a Liechtenstein sí, perquè, per exemple, una societat la cobrava, tot i ser del Regne Unit, a través de Liechtenstein», etcètera.

Finalment, també ha construït aquesta ficció, la de dir: «Jo no he cobrat mai cap comissió d'algú que ha rebut adjudicacions del sector públic.» I, en canvi, se li han dit per activa i per passiva casos en els quals, com a mínim, és sospitós, no anem tampoc a dir res cert, però, en tot cas sospitós. No se sap res d'aquells 32 milions que diu l'Agència Tributària que en teoria corren, són 8 milions.

En tot cas, sincerament, ens ha semblat, doncs, un venedor de productes de luxe. Ho ha fet bé, ha venut bé la seva història. En tot cas, nosaltres ens emplacem al dia 26, a veure si la ven exactament igual com l'ha venut avui, i li diria que bàsicament vostè és tan bon venedor perquè, a darrere, ha tingut una arquitectura de poder, que és el seu cognom Pujol.

Jordi Pujol Ferrusola

Vostè s'ha sentit ofesa quan hem parlat del tema de l'especialitat i he parlat dels...

Isabel Vallet Sánchez

No.

Jordi Pujol Ferrusola

Vostè no, eh? Vostè sí, no? Ah, tampoc, i aleshores per què ho ha dit?

Carlos Carrizosa Torres

Jo personalment, no. Ho he trobat inadequat, però no ofensiu, per a mi.

Jordi Pujol Ferrusola

Bé, de ficció res, res de res, tot és veritat, totes les factures existeixen, s'han pagat, s'han pagat els impostos, existeix la realització, existeix el fet, existeix la persona amb qui s'ha interlocutat. No hi ha ficció. I si s'ha de demostrar és cosa de vostès, no cosa meva.

Dos, del tema dels 32 milions, ja li ho he repetit i està escrit aquí, també, són diners que estan al BBVA, que no són 32 milions, que si jo els trec d'aquí i els torno a posar allà, si vostè suma són 16, si vostè torna a sumar són 24, si vostè... M'entén? Però són els mateixos 8 o els mateixos x que van donant la volta. Si en un moment determinat jo prenc desconfiança del banc i decideixo d'una manera oficial i legal transportar aquests diners a un altre país, el que sigui, que m'accepta aquests diners, perquè demana explicacions al banc origen, i li diuen «aquests diners són clars», doncs, el banc els agafa. Són diners que han pagat els seus impostos.

I, si vol, torno a començar i li explico fil per randa cada una de les operacions, cada una de les relacions amb les persones, totes les factures. No tinc res, absolutament res, a amagar, no he inventat una pel·lícula d'«índios». És una pel·lícula real, existent, que hisenda ha fet una inspecció, des de l'abril del 2013 fins avui, i em diuen que ho tinc bé, que hi han quatre coses, com pot tenir vostè o un altre. I han fet una inspecció expressament, el 2008, per la venda –que no ha sortit– d'un terreny a Mèxic, perquè també es van guanyar molts més diners dels que han dit ara amb l'operació de Servitransfer, que també està aquí, està aquí..., al senyor Ruz. Hisenda espanyola va demanar específicament als mexicans a veure què havia passat, i va sortir impol·lut. S'havien pagat els impostos on s'havia... Tot.

I es fa una operació que és a Inter Rosario Port Services, i es demana també informació sobre aquesta operació, la hisenda espanyola, no la catalana, no, l'espanyola, perquè la catalana encara podríem pensar que l'he manipulat. L'espanyola no la puc manipular. I surt impol·lut. Amb els argentins a l'altre costat donant informació.

Llavors, de ficció no n'hi ha cap, de ficció. I si vol li ho repeteixo, tornem a tot... Escolti, jo no tinc pressa. El que vull és que d'aquí sortim que tothom estigui convençut o una mica convençut que això és veritat. Una mica. Diu: «No, no, re.» Doncs, malaguanyades les quatre hores, malaguanyades. Perdoni el to, eh?

El president

I, finalment, és el torn de la diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, molt breument, per preguntar-li una cosa. De fet, ens pensàvem..., bé, hem tingut nosaltres una mica de confusió. Ens pensàvem que finalment ens diria alguna cosa més respecte al llegat o la confusió del 25 de juliol i, en aquest sentit, finalment hem entès que ho faria davant de la jutgessa exclusivament, per dir-ho d'alguna manera.

L'únic que voldríem saber és si en aquest sentit subscriu, però, el comunicat fet pel president Pujol el dia 25 de juliol.

Jordi Pujol Ferrusola

El tema del llegat i tot això, a partir del 92, el 26 de març.

Oriol Amorós i March

A partir del 92 o del 90?

Meritxell Borràs i Solé

Del 90.

Jordi Pujol Ferrusola

Sí, del 90, però...

Oriol Amorós i March

És que ha dit 92 quatre vegades.

Jordi Pujol Ferrusola

No, el 92 és quan me'n faig càrrec jo.

Oriol Amorós i March

No era el 90?

Jordi Pujol Ferrusola

Sí, jo me'n faig càrrec el 90, però quan ja ho distribueixo als germans. A partir d'aquest moment, el març, el 26 de març.

Llavors, jo volia..., he deixat un punt que me l'han demanat des del principi quasi tots els membres, i ara m'ho ha tornat a demanar vostè, el tema del comunicat, no? Bé, aquest tema és molt important i per això l'he deixat pel final. És a dir, jo subscriu plenament el comunicat que va fer el meu pare. I els voldria explicar una mica, sense entrar en re del dia 26, algunes coses que crec que són importants per aclarir el perquè d'aquest comunicat i donar-li una visió, pretenc, diferent de la que fins ara tothom, absolutament tothom, tothom li ha donat.

Potser sóc molt agosarat. Com deia la diputada, sóc molt bon venedor, tant de bo me'n surti. I el tema és el següent, no? El meu pare té a la seva vida, avui té vuitanta-quatre anys, tres moments fonamentals, de la seva vida, però tots els tres moments han estat sempre marcats pel mateix concepte, pel mateix valor. Va tenir el moment de la presó, el 1960; després té una actuació el 23-F, avui també ho és, però parlem del 81, i després té una altra actuació, que el marca determinantment també, que és el dia 25 de juliol del 2015 amb el comunicat. El meu pare, quan el van tancar a la presó no el coneixia ningú, el coneixien els seus amics, amb els quals va fer la lluita, la protesta política. Podia haver marxat, com molts van fer, o com alguns van fer, podia haver marxat.

Ningú li hagués recriminat, com tampoc ningú li va recriminar a alguns dels que van agafar, i que com a conseqüència de la tortura, van dir alguns noms. Ningú mai els ha passat comptes d'això. Mai ningú. I el meu pare va creure que s'havia de quedar, per una convicció ètica que el que havia fet tenia la seva raó, i que aquesta raó, si ell marxava, es trencava. No respecte a sí mateix, pel que podia dir com a persona de futur, sinó per respecte als seus amics. En aquell moment els seus amics. Perquè no podem plantejar que en aquell moment el senyor Pujol fos conegut per tot Catalunya, evidentment.

L'altre punt important és el 23 de febrer. Jo recordo que des de la presó, per dir-ho així, que no ho recordo, encara que jo era molt petit i vaig anar-hi, etcètera, fins el 23 de febrer, alguna persona –alguna persona– un responsable polític que va anomenar el senyor Macià Alavedra a la policia autonòmica catalana, els Mossos

d'Esquadra –polític, responsable polític– un dia, que érem amics, ell i jo érem amics, coneguts i tal, i fèiem coses, em diu: «El teu pare, quina visió que va tenir política de no escapar-se el dia dels fets de Palau.» I vaig dir: «Tu ets un cretí.» El 1960, amb el Franco, tu saps el que era la Llei de fugues? El *tío* va tenir la barra... Llavors el meu pare ja era president de la Generalitat, no? Va tenir la barra de pensar que aquell senyor ho havia planificat tot i ho havia pensat tot. Què hagués passat si hagués marxat? No hagués passat res, hi va haver altres que van marxar i després van tornar, van ser amics del meu pare, han seguit essent amics, segueixen essent amics. El van agafar a ell, van agafar el Pizón... Bé.

El 23 de febrer, el president Pujol es va quedar al palau, va tancar el palau, i als mossos d'esquadra que tenia, que els havia heretat de la Diputació i de la Generalitat provisional del molt honorable president Tarradellas, per tant, mossos d'esquadra que alguns els posaven entre cometes, els va dir: «Aquí aguantarem i veurem el que passa.» Però mentrestant, a València van sortir els tancs, i la Brunete va sortir a Madrid. I el senyor Pujol es va quedar al seu despatx, despatxant papers, a veure què passa.

Què hagués passat si el senyor Pujol en aquell moment agafa i se'n va? Quina hagués sigut la reacció de la gent en aquell moment? Alguns de nosaltres érem molt petits, molt joves, però els que no ho eren tant i els que tenien poder d'opinió, què haguessin dit? «El president ha marxat», o «s'ha salvat» o «és el que havia de fer per salvar la democràcia»? La democràcia se salvava, i el poble de Catalunya se salvava que el president havia d'aguantar allà, i el president va aguantar. Segona vegada que el president aguanta. I aguanta pel país, perquè jo un dia li vaig preguntar: «Pare, què fots, si et fotran...? / Jo he d'aguantar pel país. Ja hi ha la mare, ja s'ocuparà de vosaltres.» Aquests és un altre dels mites que el senyor Padrós, per exemple, deixa anar, que el meu pare no ha fet de pare, no? Bé, doncs, qui ha fet de pare és la mare, perquè en el matrimoni entre el meu pare i la meva mare hi ha hagut una simbiosi perfecta respecte al tema intel·lectual, i com s'han d'educar els fills. Jo he trobat a faltar el meu pare? D'aquella manera, però sempre he sabut que la meva mare em deia el que el meu pare em diria.

El president Pujol el 23F es queda, alguns membres d'alguns dels partits que hi han aquí, alguns d'ells morts però d'altres vius, el 23F van fugir –van fugir– es van amagar. Van destruir arxius de partits polítics que estan aquí. Algú els ha passat

algun compte? No, era normal, i era absolutament... El meu pare ho va..., amb uns quants d'aquests que després el van... «Ostres, et comprenc perfectament.» El meu pare va aguantar perquè havia d'aguantar, perquè era el que havia de fer el president de la Generalitat, quan pretén a més a més tenir un país que, com avui, vagi on volem que ha d'anar, que és a ser un país lliure i sol.

El meu pare té un altre punt clau, que és el 25 de juliol. Vint-i-cinc de juliol. Surt la notícia, i jo li dic: «Pare... / No passa res, sóc jo el que ha gestionat, m'encarrego jo de tot això, no et preocupis./Tu? Què dius, tu?/No, no, aquest és el meu compromís, aquesta és la meva obligació, perquè jo ho he fet sempre. Jo he fet obligació des de la presó, des del 23F, i avui és la meva obligació. Potser no amb el país, perquè el país ja no em necessita com em necessitava abans, però és la meva obligació amb la família. I a més a més, perquè jo vull seguir essent hereu del que el meu pare em va dir, i jo sóc al final responsable ètic, moral, del que el seu pare li va encomanar. Aquell llegat no és per a tu, Jordi, és per als teus fills, perquè això acabarà malament.» I el meu pare agafa aquesta responsabilitat. I per tercera vegada, des del meu punt de vista, vostès poden opinar diferent, torna a agafar una responsabilitat que li comporta en aquest cas... «I el teu llegat? Ho faig jo, no passa.../No, no, això és la meva responsabilitat. Jo he de ser coherent des del principi de la meva vida fins el final, en tot el que he anat fent.» I aquest és el motiu del comunicat. No es tracta que el país em necessita o no em necessita, és la família que em necessita en aquest cas. El país el va necessitar el 23F. Quan va anar a la presó tampoc el necessitava, el país, el país el va necessitar el 23F. I després la família, i mantenir-se fidel al que el seu pare li va demanar.

Jo crec que amb això els contesto el tema del comunicat. Ja està.

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. Agrair, com a tots els compareixents que ho han fet en aquesta comissió, i trenta-quatre anys després, i amb caràcter general ho dic, pels cops d'estat els cops de mercat, doncs, queda aixecada la sessió.

Sí, senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Volia fer un comentari a l'última al·locució del senyor Pujol Ferrusola. Molt breu, extraordinàriament breu: jo també vaig estimar molt el meu pare, i no per això justificaria que ell hagués defraudat mai la hisenda.

El president

D'acord, senyor Rodríguez.

La sessió s'aixeca a les...